

EVANGHELIA ESTE DESPRE OAMENI

CUM SĂ ÎI TRATĂM PE CEIALȚI,
ÎN SPECIAL PE CEI CU CARE NU SUNTEM DE ACORD.
MODUL ÎN CARE NE TRATEAZĂ ISUS PE NOI.

JIM HOHNBERGER

ÎMPREUNĂ CU

TIM și JULIE CANUTESON

Traducere:
Manuela Popescu

ZAPPY'S

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HOHNBERGER, JIM

Evanghelia este despre oameni/Jim Hohnberger; trad.: Manuela Popescu
- Câmpina; Zappy's, 2004

Tit. orig. (eng): It's about people

ISBN 973-86388-1-3

I. Popescu, Manuela (trad.)

2

Copyright © pentru ediția în limba română:

Dr. med. Horst Müller și Editura Zappy's

Corectura: Sânziana Constantin

DEDICAȚIE

*Tuturor celor care, ca și mine, au
experimentat durerea de a fi respins pentru că
privești altfel lucrurile, pentru că îndrăznești
să nu îți duci viața după așteptările
oamenilor, pentru că prețuiești libertatea mai
mult decât prietenii atunci când este în joc
conștiința ta, și pentru că prețuiești oamenii
mai mult decât diplomația și tactul, vă este
dedicată această carte .*

CUPRINS

	Prefață	7
Capitolul 1	Despre oameni	9
Capitolul 2	Probleme, probleme... dar problema.....	23
Capitolul 3	Duhul lui Dumnezeu și semnul lui Cain	39
Capitolul 4	Ne amestecăm, ne certăm și... recomandăm	52
Capitolul 5	Te rog să mă înțelegi	64
Capitolul 6	Unitate sau uniformitate	74
Capitolul 7	Cuția de unelte a lui Dumnezeu	83
Capitolul 8	Dragoste necondiționată	92

PREFAȚĂ

Cartea pe care o ții în mâini nu este o carte de teologie, teorii, idei intelectuale și nici măcar produsul unor cercetări vaste, ci mai degrabă o carte despre propria mea experiență, uneori dură. Cred că este important ca tu, dragă cititorule, să înțelegi că nu scriu ca unul care a ajuns la nivelul experienței pe care și-o dorește, ci ca unul care a căzut de multe ori în capcanele diavolului. Dacă împărtășindu-ți din experiența mea te pot scuti de o capcană sau două, atunci mi-am atins țelul.

Am crescut într-un cămin creștin ca oricare altul, adică mergeam la biserică și credeam în Isus, în rugăciune și în doctrinele bisericii mele. Deși pe cei care am avut privilegiul să trăim într-un astfel de cămin, viziunea părinților despre Dumnezeu nu ne-a ajutat să trasăm linia de demarcație între conceptele morale de bine și rău, religia a rămas totuși o parte a vieții noastre, ceva pus deoparte cu grijă pentru duminici și uneori pentru sărbători. Eram un copil, sensibil cu dorințe spirituale adevărate, dar spre dezamăgirea mea, nu am cunoscut niciodată în mod personal un Dumnezeu care să mă iubească.

Abia la maturitate aveam să aflu că Biblia învăța adevărul lui Dumnezeu în mod sistematic, și m-am îndrăgostit de Cuvântul lui Dumnezeu. Încă nu-L cunoșteam pe Dumnezeu, dar, după cum am spus, fusesem crescut cu principii clare privind deosebirea dintre bine și rău, și când am văzut că Biblia învăța un lucru iar familia mea acționa contrar învățăturilor, m-am apucat cu sârguință să-i îndrept! Știam care erau învățăturile Bibliei și eram hotărât să îndrept teologia familiei mele. Astfel, am luat Cuvântul lui Dumnezeu și L-am folosit ca să-i combat. I-am împuns cu versete de muștrare și nu le-a plăcut. Nu acceptau adevărul meu, iar eu eram derutat.

Câțiva ani mai târziu, când Domnul m-a trimis într-o misiune de slujire pentru El, am descoperit că doctrinele mele nu s-au schimbat, dar

atitudinea mea față de cei care nu le respectă s-a schimbat. Unii au simțit, și continuă să simtă nevoia de a-mi spune unde am greșit. După o singură predică sunt informat dacă am fost prea dur, prea blând, prea teologic, insuficient de teologic, am spus prea multe povești, am repetat o poveste, sau mai rău, am zâmbit la amvon! Dacă am arătat cum nu trebuia, dacă m-am îmbrăcat necorespunzător, nu m-am rugat cum trebuia sau, după părerea unora, m-am înșelat amarnic! Sunt deschis pentru orice fel de observație și reacție, pentru că știu cu siguranță că sunt o ființă umană slabă și sărmană, dar cei mai mulți dintre capricioși nu se mulțumesc doar să-mi spună nemulțumirile lor și să mă lase în plata Domnului. Nu, ei vor să-L ajute puțin forțându-mă să mă schimb conform ideilor și noțiunilor lor despre cum ar trebui să fiu sau să fac, și dacă nu cooperez, mă resping.

Pe scurt, am fost persecutorul și persecutatul, ofensatorul și ofensatul. Astfel, mă simt în măsură să vă prezint cartea *Evangelia este despre oameni*. Dacă a existat vreodată cineva care să aibă nevoie de mesajul acestei cărți, eu eram acela. Cu toate acestea nu sunt unicul. Fiecare dintre noi, într-un fel sau altul, am făcut aceleași greșeli. Bisericile sunt pline astăzi cu tineri "sfînți" hotărâți să-i îndrepte pe cei din jur. Motivul numărul unu pentru care oamenii părăsesc biserica este pentru că cineva i-a jignit. Ar trebui să fim surprinși? Era și timpul să ne punem întrebări serioase despre felul în care ne purtăm unii cu alții. Dacă nu ne înțelegem aici jos cu cei pe care îi numim frați și surori, nu ne vom înțelege nici acolo sus. Dacă nu se schimbă nimic în bisericile și în viețile noastre, toată această discuție ar fi de prisos, pentru că nu vom vedea niciodată Împărăția și nici nu vom avea șansa să ne înțelegem bine cu cineva.

DESPRE OAMENI

“Isus S-a întors spre ei, i-a certat, și le-a zis: “Nu știți de ce dub sunteți însuflețiți! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască.” (Luca 9:55,56)

M-am trezit aproape de miezul nopții simțind o prezență în cameră. Complet treaz, ascultam sunetele din casa noastră ce părea că se odihnește și ea de activitățile zilei. Lumina lunii se ridica maiestuoasă deasupra Parcului Național Glacier și se îndrepta spre vest pentru a apune în spatele munților Whitefish. Tăcerea era așa de mare că aproape o puteai atinge, și doar uneori un scheunat îndepărtat al vreunui coiot deranja atmosfera calmă pe care o iubeam atât de mult.

Camera era luminată de razele lunii ce pătrundeau prin geam oferind încăperii un aspect diafan, dar negura tărâmului visării nu mă mai atrăgea. Aveam un vizitator care îmi aștepta compania. M-am ridicat, străduindu-mă să nu-mi trezesc soția și mi-am îndreptat atenția spre musafirul meu, Regele regilor.

Cu ceva timp în urmă meditasem asupra Calvarului. Nu era pentru prima dată. De ani de zile doream să înțeleg mult mai bine însemnătatea lui și am început să mă rog timp de mai multe luni ca Dumnezeu să-mi descopere tainele Sale. Simțeam prezența lui Dumnezeu în cameră. Nu auzeam și nu vedeam nimic, dar simțeam că Dumnezeu era acolo și a ales exact acel moment pentru a-mi oferi o viziune mai clară asupra Calvarului. Întreaga scenă s-a desfășurat în fața ochilor minții, iar eu eram acolo, am văzut tot, și acum vă împărtășesc ceea ce mi-a arătat Dumnezeu în acea noapte.

Era o dimineață frumoasă de primăvară pe străzile Ierusalimului, iar soarele inunda orașul cu un potop de raze luminoase care anunțau o zi

toridă. Străzile erau aglomerate chiar și la acea oră matinală, din cauza Paștelui. Capitala țării era înțesată cu mii de peregrini. Dar, deodată, atenția oamenilor a fost atrasă de un eveniment care avea loc chiar în acel moment, iar eu am privit spre o suită de soldați ce își făceau datoria de a escorta. Conduceau trei prizonieri spre locul de execuție, croindu-și drum prin mulțimea răsculată.

Răzvrătirea mulțimii nu era o noutate pentru garnizoana romană a Ierusalimului. Evreii erau un popor mândru și independent, și semnele romane de pe zidurile cetății atâtau populația care nu pregeta să-și manifeste ura față de domnia romană.

Da, mulțimea din acea zi nu impresiona cu nimic legiunile romane. Nu, în acea zi cei asupra cărora se răsfrângea întreaga ură erau prizonierii. Doar cei mai disprețuiți criminali erau expuși astfel, și chiar și evreii, care nu suportau să fie sub domnie romană, aprobau acum metoda guvernului de a se descotorosi de *acești* criminali. Mulțimea îl împroșca cu injurii și îl scuipa pe condamnat.

Am privit cum Isus era condus de-a lungul străzii aglomerate. Era slăbit din cauza călătoriilor și a activității de slujire, dar constituția Sa încă mai păstra puterea unui tâmplar. Era vizibil slăbit de procesul ce a durat toată noaptea și de bătăile repetate, dar corpul Său însângerat nu trezea simpatia nimănui, ci aceștia continuau să-L batjocorească și aruncau cu pietre în El.

Am mers în spatele lui Isus apropiindu-mă cât am putut de mult. Deodată S-a uitat spre mine și un moment privirile noastre s-au întâlnit. Nu m-am mai putut stăpâni. “Privește-i,” am strigat, arătând spre mulțime. “Își bat joc de tine! Sunt îngrozit, sunt dezgustat și revoltat. Nu vreau să am nimic de-a face cu acești păcătoși care întâmpină moartea unui om într-o atmosferă de carnaval. Pentru ei nu e decât o glumă – nu, e mai rău decât atât. Cred că își feresc națiunea de un revoluționar. Sunt gata să-i proscriu”.

Dar Isus s-a întors spre mine și m-a muștră cu seriozitate spunând: *“E vorba despre oameni, Jim! Evanghelia vorbește despre schimbarea unor oameni săraci, pierduți și confuzați în oameni după chipul Meu. Jim, Evanghelia nu înseamnă doar a susține adevărul și a arăta unde este greșeala, cum tinzi să crezi. Este vorba despre schimbarea chiar a acestor oameni care acum mă scuipă.”*

Acolo, în liniștea camerei, în timp ce imaginea Calvarului pierea din fața mea, Isus mi-a pus patru întrebări. Ecoul lor încă mai răsună și impactul lor asupra vieții mele, a lucrării de slujire și asupra relațiilor cu cei din jur a continuat să crească, atunci când mi-am dat seama de dragostea lui Dumnezeu pentru mine, pentru noi toți, și de faptul că, potrivit standardelor cerești, dragostea noastră pentru ceilalți este la un nivel infim.

“Jim, ce ai fi făcut cu Aaron? Ți mai aduci aminte de fratele lui Moise, cel care a permis copiilor lui Israel să facă un vițel de aur în timp ce Moise era pe munte, vorbea cu Mine și primea tablele legii cu cele zece porunci? Era ca un vicepreședinte al bisericii lui Dumnezeu. Ce i-ai fi făcut?”

Mi-am dat seama de gravitatea situației. Aaron trebuia să aibă grijă de popor în timp ce Moise era pe munte. Problemele au început când Moise a stat pe munte mai mult decât se așteptau oamenii, iar aceștia au venit la Aaron spunând: “Haide! Fă-ne un dumnezeu care să meargă înaintea noastră; căci Moise, omul acela care ne-a scos din țara Egiptului, nu știm ce s-a făcut” (Exod 32:1). Astfel, Aaron le-a cerut să aducă bijuterii de aur, apoi le-a topit și a făcut un vițel de aur pentru popor și le-a spus că acela era dumnezeul care i-a eliberat din robie.

Mai târziu, când s-a confruntat cu Moise, nu și-a asumat responsabilitatea și a pretins că tot ceea ce a făcut a fost să arunce aurul în foc și ca prin minune, din foc a ieșit un vițel. Gândește-te. Lui Aaron i se dăduse toată responsabilitatea, dar el i-a condus pe oameni în păcat. Nu a ascultat de Dumnezeu în mod deliberat și a făcut un dumnezeu fals – un idol. Apoi a mai avut tupeul să mintă despre tot. Ce ai face liderului unei națiuni sau al unei biserici, care a fost implicat într-un astfel de scandal? Știi ce aș face eu. L-aș da afară, și pun pariu că și voi ați face la fel! Ne-am asigura că nu mai primește niciodată o funcție cu responsabilitate pentru ca să nu mai aibă prilejul să abuzeze. Ce a făcut Dumnezeu? L-a făcut pe Aaron mare preot. Evanghelia vorbește despre îndreptarea celor cu un caracter slab, nu despre excluderea lor!

Apoi Dumnezeu m-a întrebat: *“Ce i-ai fi făcut lui David? Regele David, care nu numai că a comis adulter, dar pentru a acoperi acest păcat a ucis un bărbat. Ce i-ai fi făcut unui astfel de lider?”* L-am fi detronat, dar Dumnezeu nu a făcut acest lucru. Da, era nevoie să fie aspru pedepsit pentru a se căi. David nu numai că a fost readus pe tron, dar prin

unirea sa cu Bat-Şeba, soţia altui om, Dumnezeu a stabilit linia de descendenţă a lui Solomon din care se trage chiar Isus Hristos.

Cea de-a treia întrebare pe care mi-a pus-o în seara aceea a fost: “*Ce i-ai fi făcut lui Petru cel mândru care a tăiat urechea servitorului marelui preot cu o sabie ascunsă?*” Ce a făcut Isus cu urechea? A pus-o la loc! Cu cine semănăm? Suntem ca Petru tăind urechi, sau ca Hristos care se apleacă, ia urechea și reface ce a fost distrus? Petru nu numai că a tăiat urechea servitorului în acea noapte, dar a și lepădat numele Domnului său de *trei* ori! Ce i-ai fi făcut lui Petru? Eu aş fi spus: “Nu mai putem face nimic pentru acest om. Este o cauză pierdută. Aruncați-l afară!”

Ce i-a făcut Isus? S-a întors și l-a privit, iar acest lucru i-a frânt inima lui Petru. Îți imaginezi dragostea din ochii Lui, dragostea nemărginită din inima Sa pentru cel care Îl tăgăduia? O singură privire a făcut mai mult decât o mie de cuvinte. A spus: “Petru, Petru, te încrezi în puterile tale. Renunță la tot și predă-te cu totul Mie. Te vreau, Petru. Dă-mi inima ta.” Aceasta este Evanghelia lui Isus Hristos. Evanghelia Sa caută îndreptarea greșiților – tuturor greșiților.

Domnul a continuat: “*Jim, ce ai fi făcut cu Saul înainte ca acesta să devină Pavel?*”

Începeam să înțeleg ce vrea să-mi arate Dumnezeu, dar era mult prea mult. “Doamne,” am spus, “Saul era cel mai mare persecutor al vremii. A distrus viața multora! Sigur nu trebuie să încerc să îndrept viața unui individ ca acesta, nu?” Ce să facem cu Saul? Nu-mi place să mă gândesc la asta, dar Dumnezeu pe Saul l-a făcut Pavel, cel mai mare evanghelist pe care l-a văzut lumea vreodată.

Evanghelia este despre acești oameni care au fost chemați, transformați și folosiți pentru a atinge inimile oamenilor cu aceeași Evanghelie care le-a schimbat viața. Noi ca popor am pierdut din vedere acest aspect, dar Evanghelia este mai mult decât un sistem de adevăruri, o simplă combatere a erorii și este mult mai mult decât frecventarea unei biserici. Evanghelia este despre răscumpărarea celor care nu văd lucrurile ca noi, sau care se opun adevărilor bisericii sau stilului nostru de viață.

Prietene, avem noi adevărata Evanghelie? Cum procedezi cu cei care nu văd lucrurile ca tine? Dar cu cei cu care nu te înțelegi, chiar în biserica ta, în alte lucrări sau instituții? Ce faci cu cei care nu sunt de acord cu tine? Care este atitudinea ta față de ei? Știi, în noi există tendința de a-i

neglija, de a fi indiferenți față de părerile lor, de a-i alunga, desconsidera, nesocoti. Dar este aceasta Evanghelia?

Ești și tu implicat în activitatea de distrugere și înlăturare? Aceste atitudini și deprinderi nu au absolut nici o legătură cu Evanghelia. În Romani 10:1 Pavel spune: “Fraților, dorința inimii mele și rugăciunea mea către Dumnezeu pentru Israeliți, este să fie mântuiți.” Pavel scria acestea după ce fusese bătut, biciuit, lovit cu pietre, sau aruncat în închisoare de către frații săi, și cu toate acestea manifesta o atitudine plină de iubire față de dușmani. Singura lui dorință era ca aceștia să fie salvați! Pavel a înțeles Evanghelia. În inima sa era o dorință de a ajunge la inimile persecutorilor săi. Nu-i considera cauze pierdute, indiferent cât de gravă era purtarea lor.

Ascultați cuvintele unui alt autor care vorbește despre acest subiect. “Nu poate exista o dovadă mai convingătoare că avem duhul lui Satana, decât tendința de a-i răni și a-i distruge pe aceia care nu apreciază lucrarea noastră sau lucrează altfel decât considerăm noi că ar fi bine.” (*Hristos Lumina Lumii*, 456). Dacă atitudinea noastră este de a-i distruge pe cei care nu sunt de acord cu noi, fie că sunt din biserică fie din afara ei, posedăm spiritul diavolului. Sunt cuvinte tari? Nu îmi aparțin, ci sunt chiar mărturia lui Dumnezeu. Văd că în zilele noastre oamenii manifestă această atitudine. O văd în biserica lui Dumnezeu. Este promovată atât de membri cât și de lideri. Predomină în afara structurilor organizate ale activităților de slujire. S-a infiltrat în instituții. Sunt îngrozit! Mă sperie pentru că nu are nici o legătură cu Evanghelia salvatoare a lui Isus.

Știi că cei care au atacat biserica sunt cei din afara bisericii organizate, iar biserica la rândul ei a ripostat și i-a atacat, până acolo, încât încercarea de a stabili cine sunt vinovații ar fi o pierdere de timp. De fapt cu toții pierd din vedere ceea ce este cel mai important - și automat pierd din vedere Evanghelia. “*E mult mai bine pentru noi să suferim sub o învinuire falsă, decât să ne împovărăm cu chinul răzbunării împotriva vrăjmașilor noștri*”. (*Cugetări de pe muntele fericirilor*, 17).

Deci, cum vrea Dumnezeu să procedăm într-o astfel de situație? Galateni 6:1 spune: “Fraților, chiar dacă un om [termenul *om* este aici folosit în mod generic, dar poate fi înțeles în acest context ca *biserică* sau *lucrare* sau ca *organizație independentă*] ar cădea deodată într-o greșală, voi, care sunteți duhovnicești, să-l ridicați cu duhul blândeții...” Dacă cineva a căzut într-o greșală, s-ar putea să nu poată să înțeleagă adevărul

la fel ca noi. Poate că înțeleg greșit un anumit lucru sau poate că au o înțelegere neechilibrată, în orice caz, tu care ești spiritual ar trebui să ridici o astfel de persoană cu duhul blândeții.

Duhovnicia nu se măsoară pe baza anumitor credințe fundamentale. *Duhovnicesc* nu este atunci când ai adevărul și îl poți prezenta altora. *Duhovnicesc* nu înseamnă că eu vă pot vorbi despre profeție. Chiar și Satana poate face acest lucru! Textul spune: “voi care sunteți duhovnicești”, nu “voi care sunteți învățați”. Foarte mulți dintre noi cred că tocmai pentru că avem cunoștințe, avem dreptul să mergem și să-i corectăm pe alții. Dar când facem acest lucru, cu siguranță am luat-o pe căi greșite.

A fi duhovnicesc înseamnă să fii sub îndrumarea Duhului lui Dumnezeu, să ai viața condusă de El printr-o legătură vie, trainică și permanentă cu Dumnezeu. “Cu spiritul blândeții” înseamnă că firea a fost distrusă și lucrăm pentru alții, indiferent dacă vom fi răniți, pentru că singurul lucru de care ne pasă este sufletul pierdut.

În biserica lui Dumnezeu este mult entuziasm pentru lucrarea Sa, dar de multe ori este genul de entuziasm despre care Pavel spune în Romani 10:2: “Le mărturisesc că ei au râvnă pentru Dumnezeu, dar fără pricepere.” Cu siguranță că Pavel era în măsură să recunoască râvna falsă. El era cel care-i persecutase pe cei care nu vedeau lucrurile ca el. Pavel cunoștea foarte bine zelul nehibzuit și neechilibrat. Am observat foarte mulți oameni bine intenționați care încearcă să-i corecteze alții, biserici sau instituții – toate în numele adevărului.

O afirmație tipică pe care o aud mereu este: “Mesajul nostru trebuie să fie mai puternic decât cel al lui Ioan Botezătorul.” Sunt de acord cu aceasta, dar există o problemă: nu putem oferi solia lui Ioan Botezătorul dacă nu avem experiența lui Ioan Botezătorul.

Într-o zi am vorbit cu un bărbat care era liderul unei organizații independente, de slujire, și acesta mi-a spus: “Dumnezeu m-a ridicat ca să ofer solia lui Ioan Botezătorul!”

Soția sa era lângă el, așa că m-am întors spre el și l-am întrebat: “Îmi dai voie să-i pun o întrebare soției tale?” A fost de acord, dar m-a privit ciudat, de parcă se întreba ce mai pune la cale Jim Hohnberger.

- Doamnă, vreau să vă pun o întrebare sinceră. Soțul dumneavoastră trăiește experiența lui Ioan Botezătorul acasă?

- Nu.

- Atunci, domnule, înseamnă că nu ați fost cel chemat de Dumnezeu să oferiți această solie.

De ce am spus așa ceva? Pentru că ni se spune că Ioan Botezătorul s-a ridicat la înălțimea lepădării de sine. Eul nu a apărut în viața lui Ioan Botezătorul, dar în viața acestui lucrător firea pământească era aceea care conducea. Evanghelia nu presupune numai arătarea greșelii sau predicarea adevărului, ci îndreptarea oamenilor spre Salvatorul lor. Nu-i poți îndrepta pe alții dacă nu te-ai îndreptat mai întâi tu. Trebuie să găsim echilibrul.

Există momente când adevărul trebuie susținut și momente când trebuie să arătăm greșelile, dar există de asemenea și momente când trebuie să iubim și să salvăm oameni. Toate acestea trebuie să fie integrate, așa cum a făcut și Domnul nostru Isus Hristos în timpul lucrării Sale. Isus a predicat adevărul. L-a predicat atât de bine încât oamenii au spus: “Niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta” (Ioan 7:46). A arătat greșelile, chiar a alungat negustorii din templu, dar iubea oamenii. Trecea prin sate și îi vindeca de bolile lor, și își iubea dușmanii atât de mult încât, în timp ce aceștia îi băteau piroanele în mâini, Isus se ruga: “Iartă-i, Doamne, căci nu știu ce fac.” Ce atitudine plină de dragoste manifesta Domnul nostru!

Cât de diferită este atitudinea prezentată în următoarea relatare. Sosise vremea ca Isus să moară și se îndrepta spre Ierusalim. Pentru a ajunge acolo trebuia să treacă prin satul samaritenilor. I-a trimis pe Ioan și pe Iacov să facă rezervări, să spunem așa, la hanul samaritean. Astfel, aceștia s-au dus și au cerut găzduire pentru stăpânul lor, dar cererea lor a fost refuzată. Samaritenii le-au răspuns arogant: “Nu vrem să avem de-a face cu El pentru că e în drum spre Ierusalim – spre biserica organizată.”

Iacov și Ioan erau furioși de primirea făcută și L-au întrebat pe Isus: “Doamne, vrei să poruncim să se coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut Ilie?” Isus s-a întors spre ei, i-a certat: “Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți! Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască” (Luca 9:54-56).

Samaritenii reprezintă ceea ce astăzi aș numi “oameni independenți”. Credeau în venirea unui Mesia și în Cuvântul lui Dumnezeu, dar erau separați de organizație. Când au aflat că Isus nu venea să petreacă timp cu ei, ci era în drum spre biserica organizată din timpurile lor, atitudinea lor

a fost: “Nu vrem să avem de-a face cu El.” Ați întâlnit această atitudine în bisericile voastre? Eu da. Sunt unele organizații angajate în activitatea de slujire care nu mă lasă să vorbesc la întâlnirile lor tocmai pentru că vorbesc în bisericile organizate. Acesta este singurul motiv. Ce fel de atitudine este aceasta? Vine de la Dumnezeu sau de la Satana? Știți că există anumite biserici care nu mă lasă să vorbesc la întâlnirile lor pentru că vorbesc și la organizații de slujire independente? Din nou, singura problemă care îi interesează este locul unde am predicat, nu mesajul prezentat. Atitudinile noastre spun multe despre experiența noastră de creștini. Ne scapă ceva important? Cred că da.

Ni se spune că: “În adevăr, văd că Dumnezeu nu este părtinitor” (Faptele Apostolilor 10:34). Îi iubește Dumnezeu pe independenți la fel de mult ca pe cei care fac parte din structura organizată? Sigur că da! El ne cheamă indiferent de culoarea pielii, de naționalitate, denominațiune sau apartenența la o anumită organizație de slujire. Este dispus să se adreseze tuturor. Oare nu cumva ne lipsește această atitudine? O, ne-a scăpat cu totul din vedere. “Dacă El [Isus] ar fi venit să refacă templul lor și să Se închine pe Muntele Garizim, [samaritenii] L-ar fi primit cu mare bucurie, dar El mergea către Ierusalim și de aceea nu voiau să-L găzduiască. (*Hristos Lumina Lumii*, 455). Cu alte cuvinte, parcă ar fi vrut să spună: “Hei, dacă ai fi unul de-al nostru, dacă ai gândi ca noi, dacă ni te-ai alătura nouă și i-ai lăsa pe *ei*, atunci am fi dispuși să te primim.” Ce atitudine egoistă! Astăzi nu își are locul în Evanghelie!

Am fost rugat să vorbesc odată la o întâlnire independentă cu câțiva vorbitori controversați. M-am rugat înainte de a merge, pentru că știam că dacă voi vorbi acolo urma să fiu înțeles greșit. “Doamne, chiar vrei ca eu să mă duc acolo? Dacă aceasta este voia Ta, sunt dispus să merg și să predic Evanghelia acelor frați.” M-am simțit îndemnat să mă duc, și acolo se afla și liderul unei organizații cu spirit polemic, cu activități de slujire. Niciodată nu-l întâlnisem în persoană, așa că m-am apropiat și i-am spus:

- Frate, nu te-am întâlnit niciodată. Ai câteva minute la dispoziție să mergem la o plimbare și să ne cunoaștem mai bine?

S-a uitat la ceas și a spus:

- Nu.

- Nici măcar cinci minute? am insistat. Nu vreau decât să am ocazia să te cunosc mai bine.

- Păi, poate doar cinci minute, a acceptat el în cele din urmă, și ne-am început plimbarea. Nu merseserăm nici un metru când s-a întors spre mine și mi-a spus:

- Jim Hohnberger, nu am încredere în tine!
- De ce? Nici măcar nu mă cunoști.
- Am auzit că ai predicat în biserici organizate.
- Așa este, am răspuns.
- Am auzit de asemenea că ai vorbit la întâlnirile mai multor organizații de slujire cu care nu suntem de acord, și le-a numit.
- Da, este adevărat, am spus.
- Ei bine, frate, ești cu picioarele în două luntre și nu am încredere în tine!

M-am rugat în tăcere: *“Doamne, dă-mi înțelepciunea și puterea să vorbesc așa cum dorești Tu.”*

- Vrei să-ți spun de ce vorbesc în ambele “tabere”, după cum spui tu, și de ce mi-a dat Dumnezeu voie să fac acest lucru?

M-a privit îndoielnic, dar a dat din cap.

- Pentru că și ei au aceeași problemă pe care o ai și tu. Se numește “fîrea pământească”, și aceasta crește în tine chiar acum.

Aceasta a deschis o conversație foarte interesantă care a avut ca subiect principal problemele adevărate ale vieții de creștin. El credea că “ei” sunt dușmanul căruia trebuie să i se împotrivescă. Mulți oameni sinceri gândesc astfel. Cred că biserica organizată este dușmanul. Cine este adevăratul dușman? *Eul*. *Eul* tău și al meu este dușmanul, și dacă nu am fost victorioși în lupta cu eul, nu avem nici un drept să mergem și să atacăm alți “inamici”.

Evanghelia salvatoare este despre oameni, despre îndreptarea unor oameni ca Aaron, David, Petru sau Saul. Oricât de vaste ar fi cunoștințele noastre despre adevăr, nu demonstrează că avem Evanghelia. Din păcate, trebuie să spun că acest om nu avea Evanghelia lui Isus Hristos, în ciuda faptului că era un lider și un om pe care ceilalți îl căutau pentru sfaturi în domeniul spiritual. Avea ceea ce eu numesc “intelectualism”. Aceasta se întâmplă atunci când transformăm adevărul nostru, oricare adevăr, în *Marele Adevăr*. Și de aici viziunea că toți cei care susțin adevărul nostru sunt persoane luminate, pe când ceilalți sunt dușmani. Această venerație a adevărilor și nepăsarea față de oameni reprezintă o atitudine greșită.

Nu veți găsi această învățătură nicăieri în Scriptură. Da, am întâlnit cu toții oameni care au visele lor, țintele lor, și dacă nu vezi lucrurile corect, adică din punctul lor de vedere, te cataloghează ca fiind o cauză pierdută.

Cum privește Dumnezeu o astfel de atitudine? Ni se spune: “Esența Evangheliei înseamnă refacere...” (*Hristos Lumina Lumii*, 771). Ce înseamnă acest lucru? Ai repara o casă sau o mașină dacă acestea ar fi în stare perfectă? Nu ar avea sens, nu? Lucrurile care au nevoie de refacere, îndreptare, restaurare, se presupune că au câteva probleme, sau poate chiar o grămadă de probleme. Deci, cei pe care Dumnezeu ne cere să-i îndrumăm este posibil să vadă lucrurile diferit noi. S-ar putea să nu vadă adevărul la fel ca noi. Poate că ei nu își conduc familiile așa cum am face-o noi sau stilul lor de viață s-ar putea să fie diferit de al nostru. Dar este cumva cu puțință să sperăm că-i putem salva dacă-i respingem pentru că au câteva bube și probleme, și nu văd lucrurile la fel ca noi?

Această exagerare este întâlnită atât în afara bisericii, printre independenți, cât și în interiorul ei. Mai demult, un lider de biserică din alt stat a reușit să-mi suspende câteva întâlniri, și într-o zi am avut inspirația să-l sun pentru a încerca să stabilesc un dialog, să ajungem la o înțelegere. I-am dat telefon și acesta a preluat imediat firul conversației.

- Jim, o să-ți spun deschis ce am de spus. Acceptă să nu mai ai absolut nimic de-a face cu ei (și i-a numit pe “ei”, adică un număr de organizații independente de slujire), altfel nu vei vorbi în conferința aceasta!”

Dacă nu acceptam regula, nu aveam ce căuta în lucrare. Aceasta este ceea ce numim în mod birocratic “decizii partizane,” ceea ce noi, cei mai puțin sofisticăți, îi spunem pe nume, politică. Aceasta nu își găsește locul în Evanghelie și nu ar trebui să existe nici în biserica lui Dumnezeu. Vedeți, acest lider se concentra doar asupra politicii lui. Conform sistemului de referințe al acestui om, tu trebuie să faci orice spune sistemul, și dacă nu faci, ești exclus! Aceasta este aceeași atitudine care a dus la crucificarea lui Isus. Liderii religioși din vremea lui credeau că este mult mai bine să moară un singur om decât să sacrifice o întreagă națiune.

- Domnule, i-am spus, aș dori să vă ofer o trimitere din Scripturi pentru a motiva poziția mea. Este Apocalipsa 14:6. “Noi trebuie să ducem Evanghelia veșnică... la orice națiune, la orice neam, limbă și popor.” Nu văd nici o excepție! Dacă avem Evanghelia, dacă avem cu adevărat Evanghelia salvatoare, nu vom refuza să o ducem celor care nu o au.

Dacă biserica noastră are Evanghelia care-i salvează pe oameni, nu are nici un sens ca prin decizia bisericii să-i privăm de ea pe cei care au cea mai mare nevoie.”

Prietene, nici acest om nu avea Evanghelia. În schimb avea politică de partizan; este o condiție pe care eu o numesc “bisericism”. “Bisericism” înseamnă că ne atașăm unui sistem, nu de Isus Hristos.

Să ne întoarcem la povestea samaritenilor care l-au respins pe Isus atunci când El a dorit să poposească la ei. Vă amintiți că Iacov și Ioan doreau să-i distrugă cu foc din cer. Erau doi dintre adepții cei mai apropiați ai lui Isus și fuseseră cu el timp de ani de zile. Sigur că știau despre Evanghelie. Au privit cum Isus a îndreptat mereu viețile oamenilor; cu toate acestea, voiau să distrugă viețile celor care nu vedeau lucrurile ca ei. Văd aceeași atitudine în biserica de astăzi și mă cutremur. Atunci când avem această atitudine și ne mai și rugăm ca Dumnezeu să ne ofere Duhul Sfânt, să ne păzească Dumnezeu! Să ne păzească de noi înșine! Te rog, Doamne, nu ne da Duhul Tău, atunci când avem această atitudine.

Ce voiau să facă ucenicii? Ce ar fi făcut dacă ar fi fost umpluți cu Duh Sfânt? Ar fi distrus oamenii pe care venise Isus să-i salveze. Dumnezeu nu ne poate da Duhul Său în timp ce noi avem această atitudine și ar fi mai bine să nu ne mai rugăm pentru asta, ci ar trebui să începem să ne rugăm pentru lepădare de sine și pentru ca viața noastră să fie condusă de Dumnezeu. Atitudinea pe care o avem față de cei care nu sunt de acord cu noi demonstrează ce spirit avem. Iacov și Ioan erau “creștini” și cu toate acestea nu reușeau să renunțe la ceea ce le dicta firea. În această întâmplare ei au dat dovadă de spiritul Satanei. Dacă tu și cu mine am fost implicați în vreun fel în activități care manifestă spiritul Satanei, dacă avem casete video, casete audio, reviste sau ziare care promovează această atitudine, trebuie să ne descotorosim de ele, prietene. Nu contează de unde vin. Greșeala este greșeală, indiferent dacă vine din biserică sau din afara ei. Când privim la ceva suntem schimbați. Scoate-le din casă, fugi de ele cât poți de tare, pentru că te vor influența și sunt total opuse Evangheliei lui Hristos.

Pe Isus L-au durut cuvintele lui Iacov și Ioan. El se îndrepta spre locul unde avea să moară pentru cei pe care ucenicii doreau să-i distrugă. Evanghelia este despre oameni. Nu este numai despre doctrine sau despre

un sistem, este despre oamenii pentru care a murit Hristos. Evanghelia este pentru îndreptarea sufletelor pierdute către Împărăția cerurilor.

Cred că noi ca popor avem o problemă. Se pare că noi iubim “organizarea” sau “adevărul” mai mult decât iubim “oamenii”. Aceste impulsuri de a răni sau distruge o persoană, un sistem sau o lucrare, nu sunt de la Dumnezeu. Dacă vrem să avem vreo șansă să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu sau să ne lăsăm conduși de El pentru a ajunge la inimile altora, ar fi mai bine să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne aducă echilibrul de care avem nevoie în abordarea noastră.

Când mi s-a prezentat Scriptura, nu mai citisem niciodată din ea și eram uimit! Am spus: “Acesta este adevăr! Aceasta este lumină! Este ceva după care îmi pot conduce viața.” Și așa a fost. M-am îndrăgostit de Cuvântul lui Dumnezeu și doream să-L prezint și altora. Așa că am început să-L mărturisesc și altor oameni. Una din primele persoane la care am mers a fost mama mea, o romano-catolică devotată. Eram dornic și zelos și i-am spus: “Mamă, știai că nu trebuie să te rogi la sfinți? Și, mamă, știai că botezul copiilor nu este susținut de Scriptură? Și mamă, știai că citim dintr-o Biblie greșită? Și mamă... și mamă... și mamă...”

A spus cumva: “Lăudat să fie Dumnezeu. Fiul meu a descoperit adevărul”? Nici pe departe! Am întâlnit împotrivire – un zid și răceală. M-am gândit, *probabil că nu am abordat-o cum trebuie*. Astfel m-am întors câteva luni mai târziu cu o evlavie și mai mare și lucrurile s-au înrăutățit. Familia mea m-a respins și nu dorea să mai audă de noua mea iubire.

Patru ani mai târziu, Dumnezeu mi-a cerut să ne vindem casa și afacerea și să ne mutăm departe în sălbăticie. Dumnezeu mi-a descoperit că deși am părăsit unele din lucrurile lumești din viața mea și am descoperit lumina, totuși susțineam adevărul trăind în păcat. Părăsisem lumea, am aflat adevărul, și abia atunci când Dumnezeu m-a dus în munți mi-a demonstrat că viața mea încă mai era condusă de eu. După doi ani în sălbăticie Dumnezeu mi-a spus: *Vreau să te întorci la părinții tăi și să stai cu ei timp de o săptămână.*”

- Nu pot, Doamne! Chiar și atunci când locuiam în apropiere eram foarte distanți.

- *Jim, când vei intra pe ușa din spate a casei tale vreau să te duci la mama ta, să o îmbrățișezi, să o săruți și să-i spui că o iubești.*”

- Doamne, nu pot să fac asta! Nu înțelegi. Noi suntem nemți. Suntem stoici. Suntem reci. Iubim, dar niciodată nu ne manifestăm dragostea.

- *După care, Jim, vreau să mergi la tatăl tău. Vreau să-l îmbrățișezi, să-l săruți și să-i spui că-l iubești.*

- Nu o voi face, Doamne! E prea greu!

Iată-mă o lună mai târziu, conducând pe drumul lung de peste 2.500 de kilometri ce duce spre casa părintească. Când am sosit, i-am împins în față pe fiii și pe soția mea spre ușa de la intrare. Doream să întârzii cât mai mult posibil, dar iat-o pe mama, chiar în fața mea. M-am dus înspre ea, am îmbrățișat-o, am sărutat-o și i-am spus: "Te iubesc, mamă." M-a îmbrățișat puternic și nu-mi mai dădea drumul! Lacrimile i se rostogoleau pe obraji; pur și simplu i-a frânt inima. În toată viața mea nu-mi amintesc de vreun moment în care să fi făcut așa ceva pentru mama. Niciodată nu o mai îmbrățișasem și nu îi mai spuseseam că o iubesc. Și-a dat seama imediat că eram un om nou și că această vizită era una specială.

După ce am îmbrățișat-o pe mama, l-am văzut pe tata stând acolo privind această scenă. M-am dus la el și a înțepenit ca o scândură, neștiind cum să procedeze. Mi-am întins brațele și l-am îmbrățișat pe acest neamț stoic. I-am spus că-l iubesc, l-am sărutat, iar când m-am retras am văzut și în ochii lui licărirea unor lacrimi.

Dumnezeu îmi spusese:

- *Jim, în timpul vizitei tale nu vreau să Mă menționezi nici măcar o dată. Nu aminti nici de Mine, nici de Cuvântul Meu. Vreau să le faci curat în pod, să le zugrăvești sufrageria, să tunzi iarba și să-i duci la cumpărături. Vreau să te îngrijești de ceea ce au nevoie.*

Astfel că am făcut tot ce am putut pentru a-i ajuta. După cinci zile, unul din frații mei m-a sunat și mi-a spus:

- Jim, vrei să luăm masa împreună în seara aceasta?

Nici nu ne așezaserăm bine când acesta a răbufnit:

- Ce i-ai făcut mamei?

- Cum adică? eram de-a dreptul uimit.

La care el a răspuns:

- Nu am mai văzut-o niciodată atât de fericită. Ce faci?

- Pur și simplu trăiesc Evanghelia în loc să o predic.

- Dacă asta trebuie să faci pentru a o face fericită, atunci fă acest lucru fără încetare!

Nu demult am fost invitat în orașul meu natal pentru a ține o serie de prezentări în vechea mea biserică. În săptămâna aceea am stat la părinții mei, iar aceștia au cunoscut solia pe care Dumnezeu mi-a pus-o în inimă. La sfârșitul acestei săptămâni m-au condus la aeroport de unde aveam să iau un avion înapoi în Montana. Mama a ieșit din mașină chiar la curbă, în fața terminalului. Acum este mai bătrână, merge ajutată de baston, așa că o priveam de sus. M-a privit direct în ochi și mi-a spus:

- Fiule, vreau să-ți spun ceva, sunt de acord cu tot ceea ce faci. L-ai găsit pe Isus!

Ce a contat cel mai mult, prietene? A contat că-i iubeam pe oameni la fel de mult ca adevărurile și biserica lui Dumnezeu. Au înțeles că-i iubeam – necondiționat – și când au văzut și au simțit asta, atunci au fost gata să primească Evanghelia. Evanghelia va avea puterea de a salva doar atunci când ceilalți vor putea vedea că-i iubim cu adevărat și că suntem gata să-i ajutăm. De ce? Pentru că Evanghelia este despre oameni.

PROBLEME, PROBLEME... DAR PROBLEMA

*“Păzește-ți inima mai mult decât orice, căci din ea ies izvoarele vieții”
(Proverbe 4:23)*

Înainte de a-L cunoaște pe Dumnezeu în mod real și practic, obișnuiam să-mi las mintea să zburde de la un subiect la altul, la întâmplare. Nu-mi păsa dacă mă gândeam la noile rapoarte guvernamentale cu privire la corupție sau mă gândeam la un nou sezon pentru echipa Green Bay Packers, dar toate acestea s-au schimbat când am auzit despre Biblie, când m-am alăturat unei biserici și, în înțelegerea pe care o aveam atunci, consideram că devenisem creștin. Deodată aveam gânduri noi, dorințe noi. Hristos mă curta, să spunem așa. Dorea să-mi câștige afecțiunea și, vreau să vă spun, eram pregătit să mă las cucerit. Toată viața tânjisem să-L cunosc mai bine pe Dumnezeu și acum simțeam că în sfârșit Dumnezeu este accesibil.

În studiile mele am învățat despre un bărbat numit Enoh. Biblia spune că Enoh “umbla cu Dumnezeu”, și în inima mea s-a născut o dorință arzătoare de a face la fel. Cum ar fi să ai o viață ca aceasta, o legătură vie cu un Dumnezeu atât de puternic, în timp ce locuiești pe pământ? Ar fi ca și cum ai merge alături de El clipă de clipă, zi de zi? Uau! m-am gândit eu, iar Enoh a devenit eroul meu. Tânjeam după o astfel de experiență cu Dumnezeu.

Dușmanul sufletelor noastre știa că, dacă în acel moment Jim Hohnberger reușea să afle secretele umblării lui Enoh cu Dumnezeu, se afla în pericolul de a-și pierde puterea asupra mea. Știa că începusem să mă îndrăgostesc de Dumnezeu și că, dacă nu acționa rapid, puteam trece

de la o dragoste intelectuală față de lucrările lui Dumnezeu la o dragoste profundă față de Însuși Dumnezeu. De aceea, a fost foarte agil în a-mi face cunoștință cu “problemele”, cea mai mare capcană existentă la ora actuală. Satana nu mă mai putea ispiti cu plăcerile lumești și cu distracții pentru că fuseseră înlocuite cu lucrurile Împărăției lui Dumnezeu. De aceea a folosit cele mai subtile distrageri. A folosit interesul meu pentru lucrurile cerești, pentru a deraia cursul unei experiențe creștine crescânde.

Mergeam la biserică de vreo trei, patru luni când am făcut o vizită cuiva după serviciul divin de la biserică. Erau mai bine de douăzeci de membri prezenți și conversații însuflețite pe teme spirituale zburau în toate colțurile. Amintiți-vă că eu doream să învăț mai multe despre Enoh, dar în timp ce ascultam, un bărbat a amintit o problemă care mi-a atras atenția – John Todd și Iluminații, societățile și organizațiile secrete. “Care e treaba cu Iluminații ăștia – cum s-or numi?” am întrebat pe un ton mai ridicat. Nu mai auzisem de așa ceva și mi-a trezit interesul și curiozitatea.

Doriseam să studiez mai multe despre Enoh, dar m-am implicat în studiul societăților secrete ale diavolului, și nu m-am oprit aici. Curând, am început să mă întreb dacă nu cumva prin vreun colț al bisericii se află vreun membru al unei astfel de societăți sau dacă nu s-au infiltrat cumva chiar în organizația bisericii. Mi-a luat cam un an pentru a cerceta în profunzime această temă și am reușit să-mi dau seama că nu m-a ajutat câtuși de puțin.

În cele din urmă eram gata să studiez despre Enoh, când a apărut o nouă polemică, de data aceasta în biserica mea. Se pornise o discuție teologică legată de credință și fapte. Atunci, eu nu știam în sens practic ce era credința. Încă nu știam cum să-mi predau voința mea Domnului, dar am acceptat poziția de lider al bisericii locale. De aceea simțeam nevoia să înțeleg mai bine problemele prezentate și astfel am început un studiu al ambelor teme. Fără noțiuni de bază și lucruri elementare legate de creștinism, nu eram deloc pregătit pentru funcția de conducere și nici nu eram calificat să particip la discuții teologice. Cu toate acestea, îmi dădeam cu părerea despre toate problemele care apăreau în biserică și mi-a luat încă un an până când condiția mea spirituală a început să lăncezească.

Apoi, într-o zi am primit o scrisoare de la o persoană care se afla la periferia creștinismului, care pretindea că un anumit eveniment important din istoria bisericii noastre a fost o înscenare, ceea ce mi-a mai luat șase

luni. Între timp, Enoh încă mă mai aștepta. Apoi au apărut probleme legate de o anumită carte din biserică, dacă aceasta prezenta cum trebuie doctrina noastră. Aceasta mi-a mai luat câteva luni, timp în care Enoh aștepta, iar relația mea cu Dumnezeu, cu soția și copiii, era în declin.

Nu știu dacă ați văzut vreodată o cursă de câini, dar mi s-a spus că există un iepure manevrat mecanic pe care sărmanii câini îl urmăresc de-a lungul pistei. Și-l urmăresc de fiecare dată știind că este fals, pe jumătate, știind că nu îl pot prinde, știind că nu primesc nimic la sfârșitul cursei, și cu toate acestea fug după chestia aceea. Este exact ceea ce facem noi!

Nu știu ce iepure de jucărie v-a pus diavolul să urmăriți acum, dar eu am urmărit destui ca să-mi dau seama că din șase în șase luni va mai fi unul. Diavolul vrea să ne țină prea ocupați ca să nu avem timp de Enoh, prea ocupați să ne ancorăm în Dumnezeu, prea ocupați să ne dăm seama că ne învârtim în jurul cozii. Și în tot acest timp, el și diavolii lui se distrează de minune pe seama prostiei noastre.

Satana vrea să ne pună să urmărim orice păcat din biserică, orice doctrină eronată, orice concept nou nebunesc, orice om care publică un anunț prin care susține că a fost chemat la o lucrare de slujire, și toate acestea, pentru că este mult mai deștept decât noi și știe că aceste preocupări nu ne fac nici un bine. Lucrurile care fac bine sunt cele care îmi atrag familia și pe mine mai aproape de Împărăția cerului. Dar dacă aceste lucruri nu te schimbă, nu îți transformă căsnicia și nu îmbunătățește modul în care te porți cu copiii tăi, atunci nu-ți fac nici un bine. Mereu vor fi o mulțime de oameni buni și lucruri bune care ne iau timpul, ne distrag atenția și descurajează pietatea personală veritabilă, în timp ce pretind a fi religie. Nu spun că tu faci asemenea lucruri. Poate că nu le faci, însă trebuie să recunosc că eu am făcut astfel de lucruri. Să vă povestesc cum a fost pentru mine.

Biserica la care mergem m-a ales prezbiter, iar eu mi-am luat slujba în serios. Simțeam nevoia să înțeleg problemele care erau în biserică pentru a-i putea instrui pe oameni, dar acest lucru a avut consecințe neașteptate. Într-o zi eram acasă și stăteam în fotoliu cu un teanc de materiale despre problemele cu care mă confruntam, când fiul meu mai mare a venit la mine și mi-a spus:

- Tată, vrei să mergem afară să jucăm fotbal? Un zâmbet copilăresc îi lumina fața.

- Matthew, nu mă deranja acum! Am lucruri importante de studiat. Nu știi că sunt prezbiterul bisericii și că trebuie să știu lucrurile astea? Te rog să te joci singur un timp.

Umerii lui s-au lăsat și lumina nerăbdării a pierit de pe fața lui, în timp ce se întorcea să plece.

- Pur și simplu va trebui să înțelegi, am spus eu încercând să mă scuz.

Într-o altă zi și în circumstanțe similare, fiul meu Andrew a venit la mine să vadă dacă vreau să mă joc cu el în cutia cu nisip. Îi plăcea foarte mult când mă jucam cu el cu mașinuțe, camioane, buldozere de jucărie. În acea cutie de nisip se întâmplau lucruri mărețe. Era un întreg șantier unde construiam străzi, aeroporturi și munți din nisip. Dar în acea zi îmi băteam capul cu probleme importante, așa că l-am refuzat.

- Nu pot acum. Trebuie să învăț o grămadă de lucruri ca să-i pot conduce pe oamenii de la biserică. Nu înțelegi? Oamenii aceia depind de mine.

Și astfel relația cu fiii mei se slăbea, căsnicia mea avea de suferit și Dumnezeu lui Enoh încă mă mai aștepta. Mai mult decât atât, Dumnezeu lui Enoh aștepta să-mi vorbească, să mă iubească, să mă schimbe, dar toate celelalte păreau atât de presante și vitale pentru dezvoltarea mea spirituală. Făcusem pe prostul și nu sunt singurul pentru că Romani 1:18 descrie oamenii care “înăbușe adevărul în nelegiuirile lor”. Erau foarte mulți astfel de oameni în biserică din statul din care vin. Avem adevărul, dar la ce bun? Ne certăm din cauza lui, bisericile se dezbină din același motiv. Chiar și familiile se destramă din cauza adevărului. Oare chiar umblăm cu Dumnezeu când facem astfel de lucruri, sau doar credem că umblăm cu El?

În cele din urmă, Dumnezeu S-a decis să mă trezească la ideea că poate nu eram ceea ce pretindeam că sunt și m-a trimis în munți, în sălbăticie, pentru a-L găsi. A trebuit să-mi vând casa, afacerea, mașinile și a trebuit să renunț la toată siguranța lumească pentru a porni în căutarea Lui. Prietene, este un preț pentru a-L găsi pe Isus; să nu te lași înșelat de cei care spun altfel. Dacă vrei cu adevărat să umbli cu Dumnezeu, trebuie să renunți la lucrurile pe care le iubești. Însuși Hristos a spus parabole despre oameni care a trebuit să dea tot ce aveau pentru a avea comoara ascunsă și mărgăritarul de mare preț. Nu ne putem cumpăra mântuirea cu

lucrurile la care renunțăm, dar nu-L vom găsi niciodată pe Cel care ne-a adus mântuirea dacă ne ținem de ele.

Când ne-am mutat în munți, Domnul a avut mult de lucru cu mine, pentru că eram un caz foarte dificil. Am crezut că voi ajunge în munți și voi fi ca Enoh în mai puțin de șase luni. Nu știam că avea să-mi ia mai bine de șase luni să înțeleg că problema nu era soția mea! Mi-a luat mulți ani pentru a-mi stăpâni această fire încăpățânată. Durează ani de zile să ajungi să înveți cum să umbli cu Dumnezeu. Moise, Pavel, Ioan Botezătorul și o întreagă suită de alți eroi ai Bibliei, toți a trebuit să petreacă un timp în sălbăticiie pentru a înțelege mai bine cum să se descurce cu această fire cu care ne naștem. Dacă te consideri excepția de la regulă și crezi că oarecum ca prin minune te vei apuca cu toată puterea de Dumnezeu în timp de criză, multă baftă! Nu suntem excepții ale legilor ereditare. Fiecare dintre noi se luptă într-o anumită măsură cu aceleași anomalii de caracter, care sunt parte integrantă a unei ființe umane.

Cu toții tindem să căutăm împlinirea spirituală în crezurile noastre, în loc să o căutăm în transformarea prin Harul lui Dumnezeu. Concepțiile noastre pot fi absolut corecte. Cu toate acestea, dacă lumea privește la omul care le are și nu vede aceleași adevăruri în viața sa – ei bine, știți cum e.

Prietenul meu Tom și cu mine tocmai sosiserăm la o întâlnire mare de creștini unde aveam să vorbim timp de câteva zile. Ne îndreptam spre cabana noastră, când o voce a rupt tăcerea serii.

- Jim Hohnberger, Jim Hohnberger! Tu ești? Stai așa! Așteaptă-mă. Trebuie să-ți văd fața! spuse următorul meu cu păr alb.

Ne-am întors și am văzut un bătrân în jur de șaptezeci de ani. Era îmbrăcat simplu și părea obosit după urmărirea pe care o făcuse. Fața lui colțuroasă îi dădea un aer hotărât. L-am privit pe Tom vrând să spun: *cred că o să fie interesant.*

- În sfârșit! găfâi el, ca și cum așteptase de mult acel moment. Am trei întrebări să-ți pun.

- Ei bine, am spus eu punând valiza pe potecă, spune.

- Numărul unu: care este textul, din toată Biblia, pe care se bazează credința noastră?

M-am uitat la Tom, care a spus:

- Pot totul în Isus Hristos.

- Nu! a bufnit el, de parcă era enervat că Tom i-a citat această proclamație de credință. Apoi m-a fixat cu privirea și a comandat:

- Tu să-mi spui, Jim Hohnberger!

- Fapte 17:28: "Căci în El avem viața, mișcarea și ființa..."

- Greșit! strigă el și cită un text din Biblie în apărarea doctrinei unui anumit cult.

- Care este cea de-a doua întrebare? am continuat.

- Hristos a luat asupra Sa natura căzută sau necăzută în păcat?

- Și care este a treia întrebare?

- Ispășirea păcatelor s-a încheiat la cruce?

- Și cea de-a patra?

- Copiii se nasc păcătoși? Vom continua să păcătuim până la revenirea lui Isus?

În tot acest timp eu m-am rugat ca Dumnezeu să-mi ofere harul și înțelepciunea Sa, pentru că eu nu aveam toate răspunsurile. M-am întors spre el.

- Am doar o întrebare să-ți pun înainte de a-ți răspunde la toate întrebările. Frate, crezi că pot fi un creștin conservator, activ în lucrarea de câștigare de suflete și în activitățile de mărturisire, că pot duce Evanghelia la toate marginile pământului, că îți pot răspunde la toate întrebările corect și cu toate acestea, să nu am o experiență vie cu Hristos, să nu fiu schimbat după chipul Său și să nu merg în cer?

Atunci s-a schimbat la față. La început a fost confuz și vizibil frustrat, apoi frustrarea s-a transformat în mânie și a plecat de la noi fără să mai spună nici un cuvânt. Ei bine, povestea mea nu se sfârșește aici. După ce am predicat acolo timp de trei zile, un grup de cunoștințe m-a chemat pentru că doreau să-mi vorbească.

- Jim, așa e cum am auzit noi? Ne-a spus cineva că nu crezi că este posibil să învingi păcatul.

De-a lungul anilor am predicat despre mai multe teme și am fost acuzat de multe lucruri, dar niciodată de așa ceva!

- Domnilor, pot să ghicesc persoana care a spus asta?

Apoi am descris pe omul cu păr alb cu care m-am întâlnit în prima zi.

- Cum ți-ai dat seama? m-au întrebat ei.

Acestui om îi lipsea ceva din experiența lui, și deși problemele noastre s-ar putea să fie ceva mai diferite față de ale lui, el este un creștin incomplet

cu o credință fără practică. Trebuie să ne asigurăm că nu ne lipsește și nouă acest lucru. Trebuie să fiu sincer cu voi și să vă spun că sunt foarte mulți printre noi, care predică adevărul altora, dar care nu vor fi salvați! Ei nu predică lucruri greșite și nici nu sunt membri ai vreunei biserici "greșite". Ei înțeleg fiecare aspect al adevărului și cunosc voia Domnului, și cu toate acestea nu pun în practică.

Tâlharul de pe cruce nu ar fi putut răspunde la întrebările prietenului meu cu părul alb, dar inima tâlharului era predată lui Dumnezeu și asta este tot ce vrea El. Dumnezeu ne poate rezolva problemele noastre teologice dacă, și numai dacă, îi oferim inima noastră.

Să vedem cum s-a comportat Isus când se confrunta cu problemele din zilele Lui. Dacă a fost vreodată cineva chinuit de probleme, acesta a fost Mântuitorul. S-a confruntat tot timpul cu probleme teologice sau personale, ca să nu mai vorbim de cele sociale, de nedreptăți strigătoare la cer care necesitau schimbare. Cu toate acestea, El nu a intrat niciodată în conflict. Credeți că poate El a înțeles ceva ce noi nu putem înțelege?

Evenimentele menționate în capitolul 20 din Luca s-au petrecut când Isus începuse de ceva vreme lucrarea Sa. Se avântase de câțiva ani în centrul atenției naționale prin vindecarea nenumăratelor boli existente pe atunci, prin modul lui de a predica, scoțând demoni și căutând într-un mod liniștit, dar hotărât, să îndrepte filosofia, teoriile și învățăturile liderilor religioși din acele vremuri și să-i îndrume pe oameni înapoi la Dumnezeu. Această opoziție tacită a stârnit animozitatea liderilor evrei, care nu erau obișnuiți să li se pună la îndoială autoritatea, mai ales să fie sfidați de cineva din clasa de jos și needucată a societății. Toate acestea se găsesc la începutul Evangheliei lui Luca. Parcă văd cum s-au adunat cu toții în robele lor scumpe, însoțiți de slujitori și de scribi, plănuind să-L înfrângă pe Isus prin întrebări subtile. Pentru a se asigura că înfrângerea Lui va fi auzită de toată lumea, i-au invitat și pe bătrânii poporului să li se alăture.

Luca raportează astfel: "Într-una din acele zile, când învăța Isus norodul în Templu și propovăduia Evanghelia, au venit deodată la El preoții cei mai de seamă și cărturarii, cu bătrânii, și I-au zis: "Spune-ne, cu ce putere faci Tu aceste lucruri, sau cine ți-a dat puterea aceasta?"(Luca 20:1,2). Acum iată o întrebare pe care și-o poate pune orice lider religios, pentru că nici unei organizații religioase nu-i lipsesc predicatori voluntari. Această întrebare ridică mari semne de întrebare în ziua de azi.

Isus nu avea nici o autoritate pământească. Dumnezeu L-a numit pentru lucrarea Sa și nu avea nici o calificare din cele pe care le caută oamenii, cum ar fi diplome sau ani mulți de studiu. Nu L-a susținut nici o organizație și nu a fost sponsorizat de nici un om influent. În lucrarea Sa avea de-a face cu clasele cele mai de jos ale societății, cu prostituate, dependenți de droguri, tâlhari. Asociații lui erau bărbați cunoscuți pentru temperamentul lor nestăpânit. Stătea în compania celor care îți puteau distruge reputația. Mergea atât la săraci cât și la bogați, atât în cele mai bune cartiere cât și în cele rău famate. Nu se temea de boli și era prieten cu cei pe care liderii spirituali îi considerau ca blestemați de Dumnezeu pentru păcatele lor. Poate că în termeni moderni aceștia ar fi homosexualii blestemați cu SIDA. Să adaptăm aceste situații la zilele noastre. Cum ar reacționa organizația bisericii tale față de un predicator care stă cu vagabonzi, femei cu caracter îndoielnic, și ai cărui adepți provin din clasele cele mai de jos ale societății? Mai mult, ce ai spune dacă acest om ar deveni cel mai cunoscut pastor al denominațiunii tale și ar apărea în ziare și în reviste în care se speculează că acesta ar fi liderul mult așteptat care poate salva națiunea? Adevărul este că toți din biserica evreiască, de la lideri până la omul de rând, trăsese o concluzie cu privire la originea autorității lui Isus, iar liderii cunoșteau acest lucru. Scopul lor mărturisit era acela de a-L atrage pe Isus în polemici și de a-I îndepărta mantia de mesager al lui Dumnezeu pe care oamenii au pus-o cu bucurie pe umerii Lui.

“Drept răspuns, El le-a zis: ‘Am să vă pun și Eu o întrebare. Spuneți-Mi: Botezul lui Ioan venea din cer sau de la oameni?’” (versetele 3-4).

Hristos nu a căzut în capcana lor, nu le-a făcut jocul și nici nu a încercat să-i convingă care este poziția Lui. În schimb i-a adus înapoi la lucrătorul itinerant pe care îl respinseseră mai devreme, permițându-I Duhului Sfânt să aducă astfel convingerea în inimile lor. Dorea ca aceștia să vadă greșelile și să se căiască înainte de a respinge pe Cel în care se afla însăși viața, dar nu au îndrăznit să fie sinceri, nici chiar în refuzul lor de a crede. “Dar ei cugetau astfel între ei: ‘Dacă răspundem: ‘Din cer’, va zice: ‘Atunci de ce nu l-ați crezut?’ Și dacă răspundem: ‘De la oameni’, tot norodul ne va ucide cu pietre; căci este încredințat că Ioan era un prooroc. Atunci au răspuns că nu știu de unde venea botezul lui Ioan”.

(versetele 5-7).

Isus i-a privit. Răspunsul lor înțelept Îi era foarte clar: “Și Isus le-a zis: ‘Nici Eu n-am să vă spun cu ce putere fac aceste lucruri’”(versetul 8). Dar Isus încă nu terminase cu ei. În inima Sa încă mai avea o dragoste nemărginită care să-i salveze de ei înșiși, înainte de a fi prea târziu. Astfel S-a întors spre oamenii din jurul Său și a început să spună o parabolă cu scopul de a ajunge la inimile acelor oameni care Îl priveau cu ură.

Isus a relatat despre un om care avea o vie pe care “a arendat-o unor vieri” și a plecat într-o țară îndepărtată pentru mult timp. Timpul a trecut și a sosit vremea ca vierul să-și scoată profitul, astfel că Și-a trimis servitorul. Dar arendașii l-au bătut pe servitor și l-au trimis înapoi fără nimic; același lucru au făcut cu al treilea și cu al patrulea servitor.

“Stăpânul viei a zis: ‘Ce să fac? Am să trimit pe fiul meu prea iubit; poate că îl vor primi cu cinste.’ Dar vierii, când l-au văzut, s-au sfătuit între ei, și au zis: ‘Iată moștenitorul; veniți să-l ucidem, ca moștenirea să fie a noastră.’” (versetele 13-14).

Astfel a ilustrat acestor oameni cursul acțiunii. Refuzaseră mesager după mesager trimis de Dumnezeu, iar acum erau pe punctul de a-L respinge chiar pe Fiul lui Dumnezeu. Când Și-a terminat Isus cuvântarea Sa, “preoții cei mai de seamă și cărturarii căutau să pună mâna pe El, chiar în ceasul acela, dar se temeau de popor. Pricepuseră că Isus spusese pilda aceasta împotriva lor.” (versetul 19). Dar încă nu puteau face aceasta “de frica oamenilor”.

Nu este importantă autoritatea din spatele lucrării lui Isus? Ba da, este, dar nu la fel de importantă ca însăși lucrarea, aceea de a ajunge la inimile oamenilor, inclusiv la inimile adversarilor Săi. Și tocmai pentru că singura Lui dorință era câștigarea de suflete, a refuzat să intre în polemici și dezbateri. Dar cum rămâne cu noi? Suntem înverșunați în a ne menține pe poziții și în a ne apăra credința? Mă întreb: suntem creștini adevărați?

Cum au răspuns liderii religioși în vremea lui Isus? “Au început să pândească pe Isus; și au trimis niște iscoditori, care se prefăceau că sunt neprihăniți, ca să-L prindă cu vorba și să-L dea pe mâna stăpânirii și pe mâna puterii dregătorului”. (versetul 20).

Doreau să-L prindă în capcană. S-au hotărât să-I răstălmăcească cuvintele și comentariile și astfel să-I aducă moartea, dar, sperau ei, să nu vină prin mâinile lor. Era mai bine pentru ei să folosească ceea ce politicienii numesc “negare plauzibilă”. Astfel ei puteau pretinde că nu au avut nici o legătură cu moartea Lui. Puteau demonstra că de fapt guvernatorii romani au fost cei care L-au omorât. Nu li s-ar putea aduce nici o învinuire acțiunilor lor. Ei chiar au încercat să-L avertizeze că învățăturile Lui I-ar putea crea necazuri, dar a respins sfaturile lor bune.

Următorul lucru pe care s-au hotărât să-l folosească a fost o problemă veche de când lumea – banii! Chiar și bisericile din ziua de azi sunt pline de controverse atunci când e vorba de bani. Unde merg donațiile și ce ar trebui să se facă cu ele? În fiecare denominațiune există oameni care sunt mereu dispuși să-ți dicteze care este datoria ta față de Dumnezeu, și în anumite cercuri mai sunt unii care îți dictează care este datoria ta civică față de guvern. Desigur că și în timpul lui Isus erau păreri împărțite în această privință, și cu toate acestea învățații i-au pus întrebarea lui Isus ca și cum ar fi căutat înțelepciune. “Se cuvine să plătim bir Cezarului sau nu?”(versetul 22).

“Isus le-a priceput viclenia, și le-a răspuns: ‘Pentru ce Mă ispitiți? Arătați-Mi un ban (grecește: dinar.). Al cui chip, și ale cui slove sunt scrise pe el?’ ‘Ale Cezarului’ au răspuns ei. Atunci El le-a zis: ‘Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.’”(versetele 23-25).

Banii sunt un element important; vă rog să nu înțelegeți greșit ceea ce voi spune. Banii sunt un talent. Tuturor ni se va cere să dăm socoteală de felul în care ne-am administrat resursele oferite de Dumnezeu, dar oricât ar fi de important acest aspect, Isus a înțeles ceva ce foarte puțini dintre noi cei din biserică au reușit să înțeleagă – și anume că aceasta este o problemă între suflet și Dumnezeu. Hristos știa că erau oameni care dădeau zecime din orice venit, oricât de infim, și cu toate acestea nici măcar zece la sută din inimile lor nu erau predate lui Dumnezeu. Isus a văzut că unii oameni din jurul Lui nu dădeau zecime, cu toate acestea inimile lor erau complet predate lui Dumnezeu. De aceea, răspunsul Lui era destinat pentru problema de bază a ispititorilor Lui. Înapoi eu lui Dumnezeu tot ce este al Lui? Această întrebare este mult mai profundă

decât problema de suprafață a taxelor. “Nu L-au putut prinde cu vorba înaintea poporului; ci, mirați de răspunsul Lui, au tăcut.” (versetul 26).

Uneori cred, și de fapt sunt sigur, că suntem prea grăbiți să ne exprimăm, să răspundem când suntem întrebați și să ne apărăm poziția și doctrinele noastre. Uneori simțim că este datoria noastră să-L apărăm pe Dumnezeu ca și cum El nu ar fi în stare să se apere singur. Ca Petru, ne scoatem sabia pentru a ne lupta, sau ca Uza, întindem mâna pentru a proteja chivotul. Dar adevărul este că Dumnezeu nu are nevoie de noi ca să-L păzim, și dacă El, ca Fiu al lui Dumnezeu, era foarte circumspect cu privire la ceea ce spunea, înseamnă că în exemplul Său este un mesaj important pe care dorește să ni-l transmită.

“Și unul din ei, un învățător al Legii, ca să-L ispitească, I-a pus întrebarea următoare: “Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?”(Matei 22:35,36). Acest om, un expert în cuvinte, a plănuțit cu grijă schimbul de idei. Dacă Isus ar fi numit vreuna dintre cele zece, nesocotind pe celelalte, erau oameni care L-ar fi condamnat pentru blasfemie și L-ar fi omorât cu pietre imediat. Era o capcană foarte periculoasă, iar urmarea unui răspuns nechibzuit ar fi fost fatală.

“Isus i-a răspuns: ‘Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.’ Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.’ În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Proorocii.”(versetul 37-40).

Nu-i așa că răspunsul Său este frumos în simplitatea lui? Măreț în însemnătate, răspunsul nu conținea nimic pe care să-l fi putut folosi învățătorul legii pentru a-L prinde pe Isus. Încă o dată planurile conducătorilor au fost dejucate.

Mai departe au adoptat o altă strategie pentru a-L ataca pe Isus, și doreau să-L testeze pe baza raționamentelor umane și nu pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Au inventat o situație ipotetică inexplicabilă. După cum este cazul mai mereu, scenariul era formulat cu scopul de a întări argumentele cărturarilor ale căror poziții nu aveau fundament biblic. Saducheii au venit la Isus cu o poveste destul de încâlcită, care le folosea pentru a întări ideea lor conform căreia nu există înviere.

“Învățătorule, Moise a zis: ‘Dacă moare cineva fără să aibă copii, fratele lui să ia pe nevasta fratelui său, și să-i ridice urmaș.’ Erau dar la

noi șapte frați. Cel dintâi s-a însurat, și a murit; și, fiindcă n-avea copii, a lăsat fratelui său pe nevasta lui. Tot așa și al doilea, și al treilea, până la al șaptelea. La urmă, după ei toți, a murit și femeia. La înviere, nevasta căruia din cei șapte va fi ea? Fiindcă toți au avut-o de nevastă.”(Matei 22:24-28).

Ce întrebare prostească, dar poate că nu este mai prostească decât multe dintre întrebările cu care ne pierdem timpul în biserică. “Drept răspuns, Isus le-a zis: ‘Vă rătăciți! Pentru că nu cunoașteți nici Scripturile, nici puterea lui Dumnezeu.’” (versetul 29). Credeți că Isus ne-ar spune același lucru și nouă astăzi? Lasă la o parte problemele pentru care te certî, nu au nici o valoare.

Am fost invitat să vorbesc în Ohio la un sfârșit de săptămână. Mama și copiii familiei gazdă mi-au făcut o primire călduroasă, dar pentru că soțul nu sosise acasă de la serviciu, am vizitat puțin împrejurimile casei, apoi ne-am dus în sufragerie pentru a aștepta sosirea lui. Casa și-a reluat activitatea normală. Am privit copiii cum se certau și mă durea inima că nu i-a învățat nimeni cum să scape de acele sentimente negative predându-le lui Dumnezeu și lăsându-L pe El să le îndepărteze. L-am auzit pe soț venind. Soția era în bucătărie, punând unele lucruri la punct. Nu știu ce a făcut de l-a supărat, dar am auzit cum se certau în bucătărie. Nu puteam să nu mă simt rău, și astfel m-am ridicat și am mers spre fereastră, timp în care mă rugam ca Dumnezeu să le înmoaie inimile. Copiii se certau în sufragerie la fel de tare ca părinții lor în bucătărie.

Chiar lângă mine se afla un teanc de casete care mi-au atras atenția. Am citit titlurile și era un fel de enciclopedie de probleme ale bisericii. Lângă ele se afla un teanc de casete video conținând ce este cel mai rău în biserică din zilele noastre. Pe birou se afla un coș cu ziare și reviste care conțineau pagini de scandal. Știți, genul acela de reviste care vorbesc despre păcatele bisericii în detaliu, iar liderii sunt defăimați public pentru ca cititorii să se simtă mai bine cu propriile greșeli. Acești oameni dragi și-au umplut capul cu gunoaie, gunoaie religioase desigur, dar gunoiul e tot gunoi. Dacă și-ar fi folosit timpul și energia în a-L căuta pe Isus, în loc să caute tot felul de greșeli ale bisericii, nu s-ar mai fi certat în bucătărie și nici copiii lor nu le-ar mai fi urmat exemplul. Vă recunoașteți în această descriere? Dacă ați permis astfel de mizerii în căminul vostru, să știți că diavolul vine cu ele. Nu trebuie să știu despre toate greșelile din biserică atâta timp cât sunt legat de El, Cel care este Adevărul.

Am un prieten care este foarte implicat în activitatea lui din munți. Trimite câte o scrisoare care vorbește despre problemele din biserică și zvonuri despre guvern – despre lagăre de concentrare, planuri de execuție, teama de atacuri secrete și de agenți guvernamentali în elicoptere negre. Dacă aș citi astfel de scrisori nu aș fi în stare să le aprob sau să le dezaprob prin Cuvântul lui Dumnezeu pentru că sunt speculații și toate se desfășoară în viitor. Cum poți argumenta ceva ce încă nu s-a întâmplat?

Este datoria noastră să prezentăm adevărul. Adevărul nu este zvon, nu este extremism, care consideră că orice întâmplare este o parte integrantă a unui plan secret bine pus la punct. Adevărul nu este intelectualism, acțiunea de a sugera mai multe îndoieli decât credință în lucrarea lui Dumnezeu. Adevărul care este în Hristos este echilibrat. Este simplu și elementar, și cu toate acestea la nivel personal este provocator chiar și pentru cea mai inteligentă persoană. Adevărul nu este o realitate intelectuală confuză pe marginea căreia putem organiza dezbateri după terminarea serviciului divin de la biserică sau în vreo sală de curs la facultate, ci o cunoaștere practică, ce schimbă viața, a faptului că noi suntem în război pe viață și pe moarte cu cel mai periculos dintre dușmani – noi înșine. Și dacă nu am învățat cum să învingem în această bătălie, părerile noastre elocvente nu au absolut nici o valoare, pentru că nu pot salva nici un suflet.

Acest prieten care a publicat scrisorile a studiat toate problemele bisericii și ale guvernului, de parcă ar avea un masterat în acest gunoi. Dacă mă interesează ultimul zvon despre orice, îi dau un telefon și trebuie să știe ceva despre problema în cauză. Cu toate acestea, prietenul meu cel bine informat are o problemă – nu a câștigat inima soției sau a copiilor lui și nici nu a convins sufletele lor că este creștin – nici pe departe. Aceasta, dragii mei, este realitatea dură, și nu este valabilă doar pentru prietenul meu ci pentru toată biserica.

Nu am găsit niciodată un om interesat de acest tip de mizerii, care să aibă o căsnicie bună. Nici măcar unul! Ce avem să spunem lumii dacă Evanghelia noastră, adevărul nostru nu pot fi văzute în copii și nu le pot transforma viețile? Știi că aceasta nu este o poziție obișnuită, și s-ar putea să fie excepții de la regulă dar copiii noștri sunt roada căminului și după roadele lor îi veți cunoaște.

Totdeauna suntem ispitiți să ne ocupăm de banalitățile zilei. Câtă vreme preocupările noastre se limitează la acest nivel, nu mai avem timp să ne gândim serios la problemele inimii. De fiecare dată Îl vedem pe Isus refuzând să joace jocul de-a problema de suprafață. Femeia samariteancă de la fântână a încercat să-L îndepărteze amintind de problema dintre evrei și poporul ei, dar El a readus-o la problema inimii ei cerându-i să-și aducă soțul.

Bărbatul coborât prin acoperiș a fost diferit. Dorea iertarea mai mult decât vindecarea. Isus a citit dorința din inima lui și i-a iertat păcatele înainte de a-i trata boala. În repetate rânduri Isus a oferit o inimă nouă celor respinși de societate, le-a oferit un nou început, în timp ce oamenii religioși, ca tine și ca mine, erau lăsați în frig. Nu putea face nimic pentru ei datorită faptului că ei erau satisfăcuți cu înțelegerea teoretică. Majoritatea dintre noi avem cunoștințe despre adevăr; cu toate acestea nu avem o experiență a inimii.

Satana a umplut lumea noastră cu lucruri care să ne acapareze atenția și timpul. Dacă ești unul dintre puținii care au rupt legăturile cu lumea, fii pe pace, Satana a umplut biserica cu polemici și corupție, suficient încât să-ți capteze atenția pentru totdeauna! Hristos nu a încercat să-și întărească biserica pentru că știa că ar fi fost o luptă pierdută. Dar noi încercăm! Nu poți rezolva problema bisericii. N-ai cum să o faci! Dar cum rămâne cu propriul cămin? Dar cu viața ta? Sunt toate problemele rezolvate prin harul lui Dumnezeu? Te-ai confruntat plin de credință cu problemele pe care Dumnezeu ți-a spus să I le predai? Dacă nu, atunci de ce ne înșelăm singuri la gândul că trebuie să îndreptăm biserica, pe frații și surorile noastre? Să vă spun de ce; făcând astfel suntem dispuși să amânăm lucrarea de sfințire ce trebuie să aibă loc în inimile noastre. Isus știa că nici măcar El nu putea schimba o preoție coruptă, iar *noi* credem că o putem face? Mult succes!

Isus a dus Evanghelia sufletelor care erau însetate de adevăr. A avut timp să câștige inimile prostituatelor și a guvernatorilor pe care oamenii îi considerau ca făcând parte dintr-o conspirație secretă. Isus nu vedea lucrurile astfel. Tânjea după inimile soldaților romani și ale vameșilor. Toată atenția era îndreptată asupra celor din jur și nu asupra Sa. Tocmai de aceea a ajuns la inimile celor de care alții se temeau. Dacă avem Evanghelia nu ne temem de nu știu ce complot secret pentru că știm că nimic nu se poate întâmpla fără permisiunea lui Dumnezeu.

Lucrarea cu sufletele trebuie transformată în marea lucrare a vieții și toate celelalte trebuie subordonate acesteia. Dușmanii lui Isus au demonstrat nebunia totală în încercarea de a lucra având drept ghid doar o înțelegere intelectuală. Dacă aceasta este tot ce avem, ar fi mai bine să nu facem nici o lucrare în domeniul religios până nu corectăm aceste anomalii.

Odată a venit la mine un om și mi-a spus:

- Jim Hohnberger, ești nebun! Vrei să spui că trebuie să încetăm orice lucrare de câștigare de suflete până nu facem lucrurile corect?

- Da, am spus.

- Toate câmpurile misionare?

- Da.

- Toate cărțile și revistele?

- Da, prietene, exact!

Părea înmărmurit astfel că am continuat. Dacă ne stabilim prioritățile corect și dacă ne asigurăm că avem ceva de împărtășit înainte de a împărtăși, putem încheia lucrarea în doar câțiva ani. Dar dacă vom continua astfel, este o misiune imposibilă, care nu va putea fi niciodată finalizată. Iar Mântuitorul nostru Isus Hristos va trebui să ne adreseze și nouă aceleași cuvinte adresate conducătorilor bisericii din timpurile lui: “Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi înconjuțați marea și pământul, ca să faceți un tovarăș de credință; și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă.”(Matei 23:15).

Nicodim era, după cum ne spune Biblia, un conducător al evreilor care a venit să-L vadă pe Isus noaptea. Fără îndoială, dorea să afle dacă Isus era Mântuitorul, Mesia. Era cel mai important om care îl abordase pe Isus până în acel moment al lucrării, dar El nu s-a lăsat purtat de problemele de suprafață ale lui Nicodim ci a mers la inima problemei, și s-a confruntat cu adevărata nevoie a vieții lui.

Dacă tu sau eu am fi fost acolo, în locul lui Nicodim, am fi adus problemele noastre, dar ce ar fi spus Isus? Ce ți-a spus prin Duhul Său cel Sfânt pe măsură ce ai citit acest capitol? Ai îndrăzni să mergi la Isus cu problemele tale? Îl vei învinui pe soțul sau pe soția ta pentru problemele tale? Trebuie să-ți spun că Isus îți va dezgoli sufletul și nu ai cum să te scuzi pentru felul în care te-ai afundat în astfel de probleme ne semnificative.

Lui Hristos nu-I pasă de probleme dar, oh, cât de mult îi pasă de tine, de partenerul tău, de familia ta. Inima Sa se frânge când vede familii care s-au axat pe probleme dar nu știu mai nimic despre dependența de El. Nu vrea altceva decât să fim fericiți și să ne bucurăm de relația noastră cu cei din jur. Vrea să fim în stare să ne purtăm cu ceilalți așa cum o face El. Nu ar fi mai bine decât ceea ce facem noi în prezent?

Eu am renunțat la problemele mele. Asta nu înseamnă că nu cred în anumite lucruri, dar prin harul lui Dumnezeu le-am pus mai prejos de grija mea pentru salvarea altora, și mă rog ca prin cuvintele mele limitate și prin teologia mea sărac formulată, Duhul Sfânt să te încurajeze să faci aceleași alegeri pe care le-am făcut și eu. Evanghelia nu este despre probleme, ci despre oameni ca tine și ca mine, care tânjesc după un cuvânt bun și o inimă dispusă să-i înțeleagă, să înțeleagă cu adevărat nevoia lor de a fi iubiți. Și în mijlocul bisericii de astăzi, cufundată în probleme, care oferă acceptare condiționată, cine va răspunde dorinței lor? Oare vei răspunde: “Iată-mă, trimite-mă!”

DUHUL LUI DUMNEZEU ȘI SEMNUL LUI CAIN

*“Și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.”
(2 Corinteni 3:17)*

Atitudinile noastre pot arăta care este starea inimii, mai puternic decât orice demonstrație exterioară de creștinism care poate fi interpretată drept creștinism adevărat. Care este atitudinea ta față de cei din jur? Titlul acestui capitol identifică două atitudini, prezentate în Biblie în termeni de opoziție. Este vorba despre Duhul Domnului și de semnul lui Cain, iar noi manifestăm una dintre cele două.

Oare ce dorea Dumnezeu să spună prin scriitorul inspirat al Bibliei, “unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia”? Dacă avem Duhul Domnului suntem umpluți de duhul libertății. Dacă suntem cu adevărat părtași Duhului Său, avem libertate de mișcare. Oferim unul altuia latitudinea și spațiul de care avem nevoie ca individ. În atitudinea lui Dumnezeu nu există constrângere, El nu se impune cu forța. El nu manifestă control excesiv, nu ne intimidează și nu ne manipulează. Dumnezeu a oferit tuturor libertatea de a-și făuri propriile gânduri și propriul stil de viață ca rezultat al acestor gânduri.

Dacă Dumnezeu ne permite să avem atâta libertate, atunci și noi cei care ne aflăm sub îndrumarea Duhului Său trebuie să arătăm la fel de mult respect față de oameni ca cel manifestat de Mântuitorul nostru față de fiecare dintre noi.

Am cunoscut de curând o familie care a studiat reformele sănătății și a început să facă schimbări în viață. Fuseseră vegetarieni dintotdeauna, dar acum mâncau și combinau mâncarea puțin mai altfel decât o făcuseră

în trecut. Ceilalți membri ai bisericii au observat aceste schimbări și și-au exprimat dezaprobarea, pentru că erau nemulțumiți de drumul pe care îl urma această familie. Prieteni, problema nu era dacă schimbările de dietă erau corecte sau incorecte. Întrebarea este, suntem dispuși să oferim oamenilor libertatea de a explora și de a urma ceea ce ei consideră că este datorita lor, iubindu-i și acceptându-i chiar dacă nu suntem de acord cu ei?

Vedeți, atunci când cineva cercetează un domeniu nou, există pericolul de a-și pierde cumpătul, iar tendința naturală a oamenilor este de a interveni și de a încerca să pună lucrurile la punct. Dar majoritatea dintre noi nu prea au curajul să-și spună deschis punctul de vedere, mai ales dacă primele sugestii nu au fost primite prea bine. Și deci, ce facem? Știți foarte bine, nu-i așa? Mergem la alții, le vorbim despre cel în cauză, de care treptat ne îndepărtăm. Este exact ce se întâmpla cu familia pe care am vizitat-o eu. Frații lor din biserică au început să-i evite și se vorbea foarte mult despre ei. “Ai grijă! Mai bine să nu ai de-a face cu ei! Sunt niște fanatici ai mâncării! Ai auzit de cutare? Da, erau o familie de treabă. Ce păcat că au înțeles greșit principiile.” Sună cunoscut, nu?

Știți ce a făcut Domnul în timp ce această familie îmi spunea povestea? Mi-a amintit de toate ocaziile când și eu am făcut la fel. Să nu credeți că sugerez cumva că eu nu fac asemenea lucruri în timp ce voi le faceți. Dumnezeu m-a făcut conștient de greșelile mele. Dacă Duhul Său îți vorbește, prietene, atunci ne aflăm de aceeași parte a baricadei. Sunt genul de persoană care vede lucrurile împărțite în alb și negru, corect și greșit. Și, desigur, am tendința naturală de a crede că eu am mereu dreptate! De aceea, atunci când văd că faci ceva ce eu consider că este greșit, în mod normal nu sunt dispus să-ți dau libertatea să-ți urmezi convingerile. În schimb aș dori să-ți impun punctul meu de vedere.

Libertatea este o problemă serioasă pentru că dacă nu înțelegem libertatea așa cum o face Dumnezeu, vom viola drepturile celorlalți membri din biserică rămășiței așa cum au făcut-o și cei din alte denominațiuni pe care avem tendința să-i privim cu dispreț pentru felul în care au nesocotit libertatea membrilor. Libertatea presupune să permitem fiecărei persoane să urmeze ceea ce îi dictează conștiința, fără să impunem vreo formă de control prin vorbe sau din umbră.

“Hohnbergerii nu mai vin la adunare așa des ca înainte. Am auzit că stau acasă cu săptămânile. Oare or să devină separatiști?” Așa umblau

zvonorile despre mine și Sally acum douăzeci de ani. Dacă cineva s-ar fi deranjat să întrebe, ar fi aflat că nu ne izolăm de nimeni și de nimic. Pur și simplu ajunseserăm la un stadiu al umblării noastre cu Dumnezeu în care ne-am oprit să ne întrebăm: “Oare chiar avem ceea ce credem noi?” Nu stăteam acasă pentru că aveam păreri împărțite sau neclarități teologice. Căutam în mod sincer o experiență creștină pe care nu o înțelegeam în totalitate și abia începeam să ne dăm seama că ne lipsește – în ciuda reputației și a poziției pe care o aveam în biserică.

Aveam un program foarte încărcat pentru că îmi conduceam propria afacere și singura zi în care puteam gândi în liniște era Sabatul, dar și atunci șirul nesfârșit de activități la biserică nu-mi permitea să meditez. Astfel că ne-am luat liber câteva Sabate pe care le-am petrecut singuri, am discutat și am fost dispuși să ascultăm glasul lui Dumnezeu.

Nu cunosc nici un text în Biblie care ne comandă să petrecem fiecare Sabat la biserică, cu toate acestea, așa am ajuns să înțelegem păzirea Sabatului. Astfel, când Jim și Sally Hohnberger nu vin în fiecare săptămână, chiar dacă țin Sabatul după standardele biblice de a-L căuta pe Dumnezeu și de a petrece ziua cu El, există tendința de a-i compătimi pentru că nu fac ca toți ceilalți. Chiar și în mersul la biserică trebuie să oferim celui alt libertatea de a-L căuta pe Dumnezeu în mod individual.

Avem tendința să credem că dacă ceilalți nu văd lucrurile ca noi, sau dacă aceștia nu vin la întâlnirile noastre, fie sunt fanatici, fie sunt separatiști. Problema de fond a acestor gânduri este că ceea ce caracterizează creștinismul în ziua de astăzi este doar forma. Poate că ar fi fost mai bine dacă unii dintre prietenii noștri care nu înțelegeau ce facem ar fi rămas acasă pentru a-L căuta pe Dumnezeu decât să conducă serviciile divine. Adevărata problemă nu este mersul la biserică, ci dacă vom oferi unul altuia libertatea de a urma o cale nouă, continuând să ne iubim și să ne acceptăm. Dumnezeu este Autorul libertății religioase, și dacă vrem să reflectăm vreodată caracterul Său, atunci trebuie să învățăm să asimilăm trăsăturile Sale. Niciodată nu constrânge, niciodată nu forțează. El spune: “Dacă mă iubiți, păziți poruncile Mele”. Dumnezeu știe că păzirea poruncilor este spre binele nostru și că ne face fericiți, dar în același timp iubește libertatea atât de mult încât nu ne forțează voința, nici când ar fi spre binele nostru să o facă. “Dacă vrei”, spune El, “dacă ești motivat de

dragoste, atunci aş dori să-ţi arăt calea spre fericire prin ascultarea poruncilor Mele.” Nu este nici o constrângere, doar dragoste.

Statele Unite ale Americii au fost fondate şi pentru că oamenii doreau să aleagă. În Europa regii sau clasa conducătoare era cea care decidea ceea ce trebuie sau nu trebuie să faci. Lipsa de libertate îi determina pe oameni să părăsească acele locuri şi astfel a luat naştere un nou tărâm. “Dar”, ar putea spune unii, “infracţiuni din acele vremuri erau un pericol pentru vieţile oamenilor.” Şi aşa este. Era o încălcare a drepturilor lor, dar oare nu facem şi noi aşa într-o anumită măsură? Şi dacă greşim în cele mici, ce ne opreşte să nu greşim şi în cele “mari”? Sper că vă daţi seama despre ce este vorba de fapt, pentru că în înţelepciunea noastră credem că vedem lucrurile clar, şi ne este foarte uşor să spunem altcuiva care este datoria lui. Când facem aceasta violăm spiritul libertăţii, iar libertatea este un element cheie al guvernării lui Dumnezeu, nu doar în Cer dar şi aici pe pământ.

Opus spiritului libertăţii este semnul lui Cain. Semnul lui Cain este spiritul care controlează, comandă, conduce pe ceilalţi. Spiritul lui Cain constrânge, forţează, presează, persecută şi intimidează. Să vedem această atitudine la lucru în viaţa celui care-i poartă numele.

Cain a fost întâiul născut al lui Adam şi al Evei. Biblia spune că era plugar. Astfel, a urmat exemplul părinţilor lui care au îngrijit Grădina Edenului după porunca lui Dumnezeu. Atât el cât şi fratele său mai mic, Abel, au fost instruiţi de părinţii lor cum să I se închine lui Dumnezeu, şi ambii erau membri ai primei “biserici”. Faptul că era membru al primei familii, că fusese învăţat despre închinare chiar de cei care îl văzuseră pe Dumnezeu faţă în faţă, nu a fost de ajuns pentru Cain. O, da, Cain cunoştea religia, dar Abel avea Duhul Domnului, şi este o mare diferenţă.

Cain nu refuzase direct închinarea la Dumnezeu. A construit un altar la fel ca fratele său. Cain a păzit şi porunca lui Dumnezeu de a aduce o jertfă, dar în loc de un miel, simbolul morţii lui Isus pentru păcatele sale, Cain a adus din roadele pământului pe care îl lucra. Nu vă hazardaţi în a cataloga experienţa religioasă a lui Cain drept inexistentă. Cain a auzit glasul lui Dumnezeu vorbindu-i, lucru pe care foarte mulţi creştini îmi spun că nu l-au experimentat. La acest stadiu al povestirii, oamenii deja pierd din vedere problema de fond şi privesc doar la neascultarea exterioară. Să privim la atitudinile inimii şi să vedem dacă putem aduce această poveste mai aproape de subiect.

Cain și Abel aveau aceeași religie, aceeași biserică și proveneau din aceeași familie. Adevărurile care ne stau în față sunt legate mai mult de relațiile noastre și de felul în care ne purtăm în grupurile noastre, în bisericile noastre și printre prieteni, decât de alte biserici sau denominațiuni. Pentru că, dacă nu ne înțelegem între noi, ce șanse avem să prezentăm “vestea cea bună” altora?

Ce facem atunci când cineva vede datoria sa față de Dumnezeu în mod diferit față de cum o văd eu? În Genesa 4:8 ni se spune că după ce jertfa lui Cain a fost respinsă, iar cea a lui Abel a fost primită, “Cain a vorbit cu fratele său Abel”. Imaginați-vă scena. Simțiți forța, încercarea de a constrânge din atitudinea lui Cain în timp ce *vorbea* cu fratele său? Simțiți indignarea și starea de nervozitate crescândă pentru că Abel nu era de acord cu el? Cain dorea să fie compătimit de fratele său. Dorea ca Abel să fie de acord cu el despre cât de nedrept este Dumnezeu pentru că nu-i acceptă jertfa, dar Abel nu dorea și nu putea să fie de acord cu astfel de simțăminte. Era dispus să-l lase pe Cain să facă ce vrea, dar nu dorea să-i împărtășească alegerea. Când Cain nu l-a putut forța pe Abel să treacă de partea lui, s-a ridicat și l-a omorât.

În zilele noastre, în biserica noastră și în toate bisericile este o epidemie de astfel de violență. Nu, nu ne înjunghiem frații și surorile. Nici nu trebuie! Îi înjunghiem cu cuvintele. Discutăm despre ei, le distrugem reputația, împrăștiem bârfe și suntem la fel de ucigași în raza noastră de acțiune ca și Cain în vremea lui. Facem astfel de lucruri pentru că nu suntem de acord cu ei sau ei cu noi, și ne ridicăm să-i distrugem tocmai pentru că nu-i putem controla. Dacă ei nu văd lucrurile în acest mod, atunci manifestăm această atitudine de control de forță sau de distrugere pentru că firea nu poate face ce vrea.

Un comentariu biblic spune: “Orice om, fie că este pastor fie că este laic, care caută să controleze sau să constrângă gândirea altui om, devine un înger al Satanei, pentru a-și face lucrarea, și în ochii universului acesta poartă semnul lui Cain.” Câți dintre noi, dacă am putea vedea așa cum o face Dumnezeu, ne-am vedea purtând semnul lui Cain, datorită atitudinii manipulative pe care o avem față de ceilalți? Trebuie să ne amintim că fanaticii religioși care încearcă să-i facă pe alții să vadă lucrurile în felul lor și să acționeze după directivele lor, au comis cele mai oribile atrocități, atât în trecut cât și în prezent.

Nu de mult am fost în Irlanda, și știți ce se întâmplă în această țară. Sunt creștini protestanți care refuză să ofere populației catolice dreptul de a urma alegerile lor în ceea ce privește închinarea la Dumnezeu. Cred că suntem cu toții de acord că nu este corect. Toți au dreptul oferit de Dumnezeu să se închine după cum dorește sau să nu se închine deloc.

Acum să privim o clipă la catolicii din Irlanda. Credeți că aceștia le oferă protestanților dreptul de a se închina după bunul plac? În nici un caz. Am fost acolo; am văzut bombardamentele și viețile distruse în urma acestora. Ambele tabere susțin că sunt creștine și ar trebui să le fie rușine. Au transformat religia într-un blestem pentru acest pământ. Dacă ai privi aceste acțiuni în mod obiectiv, ți s-ar ierta impulsul de a-ți arăta dezgustul și de a considera că nici una dintre cele două religii nu-și merită numele.

Să ne îndreptăm acum puțin mai la sud, în Israel, și ce avem aici? Israeliții și palestinienii au o istorie comună și majoritatea locurilor de însemnătate religioasă sunt respectate de ambele părți, dar în același timp duc o luptă ce presupune masacre, asasinat, tactici teroriste și o nepăsare totală față de populația civilă. În tot acest timp evreii consideră că luptă în bătălia pentru existența lor ca religie și națiune, în timp ce palestinienii consideră că luptă în războiul sfânt al religiei lor. Dacă ai vizita oameni de ambele părți ale conflictului, ai spune că sunt oameni civilizați și plăcuți, dar trecutul lor plin de fanatism și persecuție rasială a adus atâta ură și înverșunare încât vor marca și generațiile care vor urma.

Astfel, lumea privește și este revoltată de ceea ce vede. Diplomații încearcă mereu și mereu să aducă pace, dar descoperă că pacea este un lucru neînsemnat pentru revoluționarii religioși a căror viziune fundamentală este că cei cu care nu suntem de acord trebuie priviți ca dușmani. Rămășițele Iugoslaviei au degenerat în haos etnic și persecuții religioase. Europa nu a mai experimentat un astfel de haos de la căderea celui de-al treilea Reich. Puritatea etnică și religioasă a inspirat oamenii care pretind că sunt religioși să tortureze, să omoare, să violeze în așa proporții încât Bosnia și Serbia au devenit sinonime ale cuvântului rău. Totul este săvârșit în numele religiei.

Acum câțiva ani, în Africa au murit sute de mii de membri ai triburilor Tutsi și Hutu, atunci când aceștia au început să se omoare între ei. Când au început să se difuzeze vești despre aceste masacre, întreaga lume a fost șocată de imaginile cu creștini ce omorau creștini. Ai vrea să ai de-a face

cu vreuna din religiile lor? Nu, nu în felul în care le aplică. Biblia spune că-i vom cunoaște după roadele lor. Răsfoind paginile prăfuite ale istoriei, poți da la nesfârșit astfel de exemple. Semnul lui Cain este viu și nevătămat chiar dacă cel care i-a dat numele este mort demult. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este: “A locuit și în inima mea?”

Oare evenimentele din această lume sunt chiar atât de diferite față de ceea ce se întâmplă în biserica noastră? Când cineva din comunitatea noastră nu vede lucrurile ca noi și începem să bârfim și să sfâșiem, oare aceste asalturi nu sunt similare manifestărilor de ură din Irlanda? Dar cum rămâne cu asociațiile religioase independente și atacurile lor asupra bisericii? Observați spiritul lui Cain? Eu da! Nu aș vrea să merg la întâlniri susținute de astfel de organizații. Dar cum rămâne cu biserica noastră și conducătorii ei? Observați același spirit al lui Cain îndreptat împotriva acestor organizații independente? L-ați observat când a fost îndreptat împotriva celor care au folosit numele bisericii noastre? Prieteni, fanatismul religios este foarte activ chiar în bisericile noastre. Ați privi cu suspiciune pe cineva care a participat la întâlnirile unei organizații independente? Am participat la întâlnirile mai multor astfel de organizații. Nu se înțeleg între ei. Se ceartă tot timpul și sunt foarte ocupate pentru că se tot exclud una pe alta. De ce oare este atât de greu să înțelegem că de fapt adevărata problemă nu este dacă suntem în interiorul sau în afara bisericii organizate? Adevărata problemă este semnul lui Cain care produce în permanență o recoltă bogată de lupte și neînțelegeri.

Un om a venit la mine odată și mi-a spus:

- Trebuie să studiez toate pozițiile teologice ale acestor organizații pentru a decide cine are dreptate.

- Ba nu, nu trebuie! Uită-te la roadele lor. Dacă sunt rele, fugi de teologia lor.

Nu spun că nu ar trebui să avem o teologie corectă, dar sunt foarte mulți care etalează teologia corectă, și habar nu au despre religia inimii sau puterea lui Hristos de a transforma viața. Aceștia sunt zeloți religioși porniți să impună ideile lor, și să-i ferească Dumnezeu pe cei care le ies în cale, pentru că acest tip de individ este întruchiparea semnului lui Cain.

În 1Corinteni 3:3 se spune: “pentru că tot lumești sunteți. În adevăr, când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?” Pavel, sub inspirația divină, spune

că atunci când în biserica noastră există invidie, certuri și dezbinări, aceasta se întâmplă pentru că încă mai suntem supuși firii pământești. Credeți că Dumnezeu privește în mod diferit relația dintre diferitele organizații independente și biserică față de cum o vedea în vremea lui Pavel? Versetul următor spune: “Când unul zice: ‘Eu sunt al lui Pavel!’ Și altul zice: ‘Eu sunt al lui Apolo’: nu sunteți voi oameni de lume?” Atunci când ne certăm între noi, Satana zâmbește pentru că știe că suntem ai lui. Un alt autor a scris despre această temă, și se pare că a scris chiar cuvintele lui Satana adresându-se supușilor săi. “Trebuie să provocăm neînțelegeri și dezbinări. Trebuie să îndepărtăm grija pentru propriile suflete și să-i facem să critice, să judece, să condamne și să prețuiască egoismul și dușmănia. Dumnezeu ne-a alungat din prezența Sa din cauza acestor păcate și cei care ne vor urma exemplul vor avea aceeași soartă.” (Spiritul Profeteiei 4:340). Noi am jucat după regulile diavolului și e vremea să ne trezim și să ne dăm seama cât de greșite sunt căile noastre.

Galateni 5 vorbește despre roadele Duhului enumerându-le: “dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia” (versetele 22,23). Trebuie să-mi pun întrebarea: “Atitudinea mea a fost una de dragoste față de cei cu care nu eram de acord?” Avem noi spiritul bucuriei?

Odată am fost la o adunare și un bărbat trebuia să se ridice și să predice. Se vedea că nu are nici un chef iar expresia feței lui ar fi oprit o turmă de rinoceri. Nu este greșit să ne întrebăm cum trebuie să ne raportăm la conflictul și harababura din biserica din zilele noastre și care este responsabilitatea noastră. Vă asigur că vecinii noștri se uită la felul în care ne purtăm unii cu alții în bisericile noastre și decid dacă într-adevăr gustăm din pacea lui Dumnezeu sau nu.

Sunt îndelung răbdător cu cei care nu văd lucrurile ca mine? Sunt blând și smerit cu inima? Sau viața mea manifestă roadele firii despre care Pavel vorbește în versetele 20 și 21, cum ar fi: mâniile, neînțelegerile (certurile, disputele), pizmele, certurile de partide, invidia și uciderile? Cred că Dumnezeu consideră că acestea sunt foarte grave pentru că spune: “cei care fac astfel de lucruri nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (versetul 21).

Dacă teologia ta nu produce roade bune în viața ta, fii foarte atent la această teologie. Dacă participarea la serviciile de la biserică sau închinarea

acasă într-un grup restrâns nu te împinge spre o astfel de experiență, atunci trebuie să te gândești mai mult la sensul participării tale. Oare asta mă face să fiu împotriva bisericii? Nicidecum! Dar indiferent care este părerea ta despre cine sau ce este biserica, ar fi mai bine să te ajute în umblarea ta cu Dumnezeu pentru că altfel îți piezi timpul și energia.

Dacă avem un spirit critic, dacă ne plac disputele, dacă dorim să-i controlăm pe cei din jur și dacă prin spiritul nostru critic și încercarea de a controla devenim potrivnici și mânișoi, atunci purtăm semnul lui Cain. “Cain s-a mâniat foarte tare și i s-a posomorât fața” (Genesa 4:5). “Dumnezeu îi dă fiecărui suflet libertatea de a gândi și de a urma propriile convingeri... În toate lucrările unde este vorba de principiu, ‘fiecare să fie pe deplin încredințat în mintea lui.’” (Rom. 14:12.5). În Împărăția lui Hristos nu există apăsare. (*Hristos Lumina Lumii*, 509).

Timp de mai multe secole, problema cu care s-au confruntat adevărații creștini a fost folosirea forței pentru a-i controla pe alții. Istoria persecuțiilor religioase a fost dintotdeauna istoria oamenilor “buni” care au folosit torturile și pedepsele cele mai inumane în încercarea de a a-i forța pe alții să fie și ei “buni”! Majoritatea dintre noi cred că într-o anumită măsură această problemă a controlului și a forței va deveni “problema” zilelor din urmă, și cu toate acestea se pare că am fost foarte greoi în a învăța noi înșine această lecție. Oare este chiar atât de mare diferența între a interzice cuiva să cumpere sau să vândă dacă nu primește un semn, un semn de supunere, și a interzice cuiva să predice sau să vorbească dacă nu respectă anumite restricții pentru a-și dovedi loialitatea față de organizație?

Dacă avem obiceiul să acționăm astfel, va fi normal ca la sfârșit să ne alăturăm dușmanului, pentru că în lucruri mici și în acțiuni mărunte am manifestat același spirit. Doar cei care înțeleg valoarea libertății așa cum o face Dumnezeu vor fi dispuși să permită celor din jur să se bucure de avantajele ei. Datorăm recunoștința noastră celor din vechime care au înțeles principiile mult mai bine decât părem că o facem noi astăzi.

În anul 1521, mințile celor mai luminați și mai faimoși bărbați ai vremii s-au adunat pentru a asculta obiecțiile unui singur călugăr numit Martin Luther. Cei care i se opuneau știau că nu-l puteau confrunța într-o dezbatere deschisă, liberă, pentru că adevărul și Duhul lui Dumnezeu erau de partea lui. De aceea, l-au luat și l-au purtat pe străzi până la locul întâlnirii și l-au lăsat să aștepte toată ziua pentru

a-l face să-și piardă răbdarea. Au folosit forța și autoritatea lor pentru a manipula circumstanțele și pentru a face ca situația să fie cât mai neplăcută pentru el. Știau că pentru a-l învinge pe Martin Luther trebuia să-l facă nervos și frustrat, astfel că au făcut tot ce au putut pentru a-l ispiti să își piardă răbdarea.

Mă întreb oare cum am fi reacționat noi la o astfel de situație. Dacă cineva mă face să aștept zece minute, încep să fiu agitat. Lăudat să fie Dumnezeu, Luther a ales să rămână predat, și când în cele din urmă a fost chemat în fața adunării, a refuzat să renunțe la ideile sale în afara cazului în care acestea ar fi putut fi combătute pe bază scripturistică sau prin argumente rezonabile. Era singur, un om împotriva întregii lumi, și în aceste circumstanțe a spus cuvintele sale memorabile care și acum ne uimesc cu puterea și greutatea lor: “Aici stau și nu pot face altfel. Așa să-mi ajute Dumnezeu!”

Luther nu avea de unde să știe, dar a făcut primul pas spre stabilirea libertății religioase în lume. Șase ani mai târziu, imperiul era complet divizat pe motive religioase. Protestantismul prinsese rădăcini în Germania, iar biserica de stat era hotărâtă să distrugă această mișcare, dar oamenii care țineau la credința lor erau prea devotați și prea neînfricați pentru a fi clătinați de simple amenințări. Li s-a propus să facă un compromis care sugera că zonelor care au acceptat deja învățăturile lui Luther li se oferea libertatea de a continua, în timp ce se interzicea împrăștierea protestantismului în afara acestor zone.

“Prinților lutherani le era garantată exercitarea liberă a religiei lor... Din fericire, ei n-au pierdut din vedere principiul pe care se bazase acest aranjament și au acționat prin credință. Care era acel principiu? Era dreptul Romei de a forța conștiința și de a interzice cercetarea liberă.” (*Tragedia veacurilor*, 173-174). “Să respingem acest decret”, au spus prinții. “În probleme de conștiință majoritatea nu are nici o putere” “Datoria statului este aceea de a proteja libertatea conștiinței, iar în ceea ce privește religia, aceasta este limita autorității sale” (Ibid. 174).

“Mai mult decât atât, protestanții și-au afirmat dreptul de a susține liber convingerile lor despre adevăr. Aceștia nu numai că păzeau și credeau dar și învățau pe alții ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu și refuzau dreptul preotului sau al magistratului de a interveni. Protestul clopotnițelor a fost un martor solemn al intoleranței religioase și o declarație a dreptului

tuturor oamenilor de a se închina lui Dumnezeu în funcție de ce le dictează conștiința” (Ibid., 177).

Sub influența Duhului lui Dumnezeu, acești bărbați au riscat pierderea regatului și a vieților pentru a apăra dreptul tuturor de a se închina lui Dumnezeu potrivit convingerilor fiecăruia. Cred că sub aceeași influență divină, a sosit timpul ca și noi să riscăm să fim înțeleși greșit, să ne asumăm riscul de a fi respinși de prietenii noștri, chiar să fim priviți cu ochi răi de biserică, dacă este cazul, pentru a apăra drepturile tuturor de a se închina lui Dumnezeu fără să fie constrânși de majoritate. Nu mă refer să permitem doar unei doctrine sau unei practici să existe în biserică, ci mai degrabă să oferim tuturor libertatea de a nu fi de acord cu punctul nostru de vedere și să manifestăm nu doar toleranță față de ei, ci aceeași dragoste inspirată pe care ne-o oferă Dumnezeu pe măsură ce creștem și ne schimbăm. A sosit timpul unei renașteri a libertății în propriile biserici. Fie ca libertatea religioasă să nu mai fie doar un concept mult dorit, ci să devină un principiu activ în toate acțiunile noastre față de frații noștri indiferent care ar fi convingerile lor. Întrebarea încă mai răsună. Ce arătăm lumii? Spiritul lui Dumnezeu sau semnul lui Cain?

Cum ne putem da seama? Iată patru teste extrem de valoroase care arată ce spirit ne motivează acțiunile:

1. Un spirit critic.

Obişnuiesc să-i rănesc și să-i distrug pe cei care nu sunt de acord cu ideile mele? În fond, nu mai contează dacă mă atacă, nu-i așa? Dacă suntem părtași aceluiași spirit greșit, mergem împreună pe drumul întortocheat care duce la pierzare.

2. Un spirit polemic.

Isus era înconjurat de controversile pe care le-am examinat în această carte, și cu toate acestea El niciodată nu a intrat în aceste controverse chiar dacă de repetate ori a fost ispitit să o facă. Erorile nu pot fi învinse prin atac. Adevărul este cea mai bună apărare a sa și poate fi oricând supus celei mai amănunțite examinări. Dacă mă trezesc că mă aflu mereu în polemici și mereu par că mă lupt pentru Dumnezeu, poate că este mai bine să cercetez duhul pe care îl am. Am cunoscut oameni care erau ca dinții de fier ai unei capcane ce abia așteaptă

cea mai mică urmă de polemică drept scuză de a se lua la hartă. Țineți minte că cea mai bună metodă de a combate greșeala este de a trăi adevărul.

3. Un spirit de constrângere

Folosirea forței fizice, emoționale, politice sau economice pentru a constrânge pe cineva să accepte o practică religioasă sau o credință, stă la baza regatului lui Satana. Toți cei care practică acest lucru fac lucrarea lui, indiferent cât de înalte ar fi ambițiile lor. Lumea a încercat să-l forțeze pe Martin Luther să renunțe la convingerile sale cu toate acestea el a proclamat în fața tuturor presiunilor: “Dacă nu sunt convins cu mărturia Scripturii sau printr-un raționament clar... nu pot și nu voi retracta, căci e pericolul pentru un creștin să vorbească împotriva conștiinței lui. Aici stau și nu pot face altfel. Așa să-mi ajute Dumnezeu! Amin.” (*Tragedia veacurilor*, 138). Dacă violăm principiile conștiinței libere ale unui individ, fie prin cuvânt fie prin faptă, avem un spirit constrângător. Am cunoscut unii membri ai bisericii care nu spun oamenilor când procedează greșit. În majoritatea cazurilor, viața pare mai plăcută pentru cel vizat, dar aceasta arată spiritul care îi conduce inima. Dacă folosim expresii ca: “Frate, voi fi de acord cu părerea ta, dar nu în biserica asta”, sau “Așa am făcut și până acum, așa vom face și de acum înainte”, sau “Trebuie să insist să fii de acord cu regulile bisericii”, sau chiar “Aici se aplică votul majorității.” Acum veți ști cu siguranță de ce spirit sunteți posedat atunci când astfel de fraze sau formule vă vor ieși din gură.

4. Un spirit dictatorial

Dictatura este punctul culminant al celorlalte atitudini. Cain s-a ridicat împotriva fratelui său Abel și l-a ucis. Acest spirit este manifestat prin atitudinea “așa vreau eu acum”, și poți vedea această atitudine în lume, în afaceri, în uniuni, în guverne, în politică și, da prietene, chiar și în biserică. În zilele lui Isus acest lucru se întâmpla în biserică. “Totuși, de frica iudeilor, nimeni nu vorbea de El pe față” (Ioan 7:13). Erau intimidati, și chiar în zilele noastre oamenii pun prea des restricții pentru alții, spunându-le unde și cum să lucreze, chiar și ce

să spună, folosind puterea și influența funcțiilor pe care le ocupă pentru a intimida. Acest lucru este contrar libertății pe care Dumnezeu o dorește atunci când își supraveghează lucrătorii. Să avem grijă cu restricționările acolo unde Dumnezeu nu pune nici o restricție. Nici o ființă umană nu ar trebui să caute să controleze pe altcineva sau să-i impună datoria față de Dumnezeu. Toți trebuie să mențină dependența de Dumnezeu și nu de frații lor lucrători, oricât de prețuiți ar fi.

Așa că atunci când vei vedea aceste semne – critica, polemica, constrângerea, dictatura – fugi și scapă-ți viața, pentru că te-ai întâlnit cu dușmanul, și în foarte multe cazuri s-ar putea ca acesta să fie cel care te privește din oglindă. De-a lungul istoriei bisericii, “cei buni” întotdeauna au persecutat pe cei neprihăniți. De acum înainte acțiunile tale vor determina în care dintre aceste două grupuri te pregătești să intri în ultimele zile ale istoriei acestui pământ.

NE AMESTECĂM, NE CERTĂM ȘI... RECOMANDĂM

“Este o cinste pentru om să se ferească de certuri; dar orice nebun se lasă stăpânit de aprindere.” (Proverbe 20:3)

Ai vrea să elimini două treimi din problemele pe care le ai în relațiile tale din biserică și din instituții? Sigur că ai vrea! Cu toții am dori acest lucru, nu-i așa? În *Mărturii pentru comunitate* volumul 2, pagina 466, autoarea declară, “Două treimi din toate necazurile comunității apar din această cauză”. Autoarea vorbește, desigur, despre bârfă, dar știu din experiență că noi nu vedem ce este de fapt bârfă. Această sursă este ceea ce eu numesc amestec, ceartă și recomandare. Adesea, tocmai pentru că nu suntem implicați în ideea noastră preconcepută de bârfă, nu ne dăm seama ce facem, după care ne întrebăm de ce avem probleme. Perminteți-mi să vă împărtășesc câteva exemple biblice cu privire la acești răufăcători în acțiune.

În Ioan 21 ne este prezentată una din acele scene cu Isus și ucenicii, care mie îmi place foarte mult. Crucificarea și dimineța învierii au trecut și sunt din nou în Galilea. Soarele dimineții strălucește deasupra mării, în timp ce dealurile sunt îmbrăcate în verdele viu al primăverii, iar aerul este umplut de parfumul florilor și de cântecul păsărilor. În acest peisaj liniștit, Isus și Petru se plimbă pe malul mării. Aici, Salvatorul lumii îl confruntă chiar pe cel care l-a renegat. De ce? Pentru că Domnul, în mila Sa nemărginită, știe că de dragul lui Petru trebuie să pună capăt acestei situații.

După ce a răspuns de trei ori întrebărilor lui Hristos cu privire la devotament, Petru declară sincer: “Doamne, Tu toate le știi; știi că Te iubesc.” (versetul 17). Este un punct emoțional culminant între Hristos și

Petru, când Petru știe că prietenia dintre ei este restabilă, iar Isus îl invită din nou: “Vino după Mine” (versetul 19).

Apoi Petru, privind în spate îl observă pe Ioan care îi urma și nu s-a putut abține să nu se amestece. În versetul 21 acesta îl întreabă pe Isus: “Doamne, dar cu acesta ce va fi?”

Petru era curios. Dorea să știe ce se va întâmpla cu Ioan. Care erau datoriile și obligațiile lui? Cu alte cuvinte: “Ce îi vei da acestui om să facă?” Curiozitatea este un lucru normal, dar care crezi că era părerea lui Isus? Înainte de a da un răspuns, pune-ți întrebarea: “Am acționat vreodată astfel?”

Isus i-a răspuns: “Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!”

Aici Isus a fost foarte deschis. De fapt îi spunea: Nu e treaba ta ce voi face cu Ioan. Petru, treaba ta este să mă urmezi. Privind în trecut ne dăm seama că Isus avea o lucrare deosebită pentru ambii bărbați, dar nu aveau aceeași misiune, iar lucrarea lui Ioan nu era treaba lui Petru.

Privind la caracterul și la slăbiciunile lui Petru ne-am fi așteptat ca el să fie îngrijorat pentru el însuși. Adesea și noi ne purtăm ca el atunci când întrebăm despre treburile altora, deși atenția noastră ar trebui să fie îndreptată asupra șlefuirii propriilor caractere. “Câți oameni nu fac și astăzi la fel ca Petru! Ei se interesează de treburile altora și sunt nerăbdători să știe care le este lucrarea, în timp ce sunt în primejdie să-și neglijeze propria lucrare.” (*Hristos lumina lumii*, 762).

Sigur că nu ne-am neglija datoria, dar oare avem o experiență vie cu Hristos? Îi permitem să ne conducă viața în fiecare clipă? Căsnicia mea se ridică la standardele cerești? Este căminul meu un loc în care îngerilor le place să stea? Copiii mei învață să-L iubească și să-L facă o parte din viața lor? Oare ne îndeplinim datoria în propriile vieți și în propriul cămin? Dacă nu, poate că ar trebui să ne ocupăm de viețile noastre, în loc să inspectăm viețile prietenilor noștri creștini. “*Datoria noastră este să privim la Hristos și să-L urmăm.*” (*Ibid.*).

Interesul acesta nefondat nu se oprește aici, ci merge mai departe spre ceartă. Un exemplu grăitor îl avem în Luca 10, unde este prezentată vizita făcută de Isus la Maria și Marta. Maria stătea la picioarele Domnului Isus și asculta cu atenție, dar Marta era ocupată cu servitul mesei, așa că a venit la El și a spus: “Doamne, nu-Ți pasă că soru-mea m-a lăsat să slujesc singură?” (versetul 40).

Vedeți ce se întâmplă? Marta este împovărată și își varsă toate plângerile, aproape ca o acuză, asupra lui Isus. Și atunci când vede că Isus nu acționează cum vrea ea, începe să o certe pe sora sa. “Zi-i dar să-mi ajute.” (versetul 40).

“Drept răspuns Isus i-a zis: ‘Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuiește, Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua.’” (versele 41, 42).

Marta se amesteca în treburile Mariei. Intențiile ei erau nevinovate, încerca să fie de ajutor, dar nu acționa sub îndrumarea Duhului lui Dumnezeu. Așa se întâmplă cu mulți dintre noi care ne amestecăm în treburile fraților și surorilor noastre în Hristos. Și aceasta este calea cea mai scurtă spre un sfârșit dezastruos în relațiile de prietenie cu cei din jur. Este de datoria noastră să aducem o persoană la Hristos cu rugăciuni sincere și să o lășăm acolo pentru a-I permite lui Dumnezeu să o îndrepte după bunul Său plac.

Oare este posibil să ne amestecăm în treburile unora chiar atât de mult? Eu cred că da. Cred că ne implicăm foarte tare în problemele lor. De fapt cred că suntem atât de prinși în detaliile vieților celor din jur, sau în activitățile de la biserică, sau în nu mai știu ce lucrare, încât neglijăm ceea ce este cu adevărat important – pregătirea sufletului nostru. Diavolul știe acest lucru și face tot ce îi stă în putință pentru a ne încuraja să ne amestecăm, iar când consideră că este momentul, ne convinge să trecem la recomandări.

Marcu 9:39-40 prezintă ce se întâmplă atunci când începem cu recomandările. Aici este discuția dintre Ioan și Isus. “Învățătorule, noi am văzut pe un om scoțând draci în Numele Tău; și l-am oprit pentru că nu venea după noi.” Vedeți ce se întâmplă aici? Văd pe acest om că scoate draci și nu este un membru al grupului, și cu toate acestea are tupeul să scoată draci în numele lui Hristos. Ucenicii lui nu erau de acord, așa că nu i-au permis. Astăzi am putea spune: “Nu este un membru al bisericii, sau nu susține această lucrare. Nu a absolvit un colegiu de-al nostru și nici măcar nu are aprobarea comitetului conferinței noastre. Deseori Isus s-a împotrivit ucenicilor atunci când nu era de acord cu modul lor de a vedea lucrurile și probabil că nu ar fi de acord nici cu modul nostru de a vedea lucrurile, pentru că iată cum a răspuns:

“Nu-l opriți”, a răspuns Isus, “căci nu este nimeni care să facă minuni în Numele Meu, și să mă poată grăi de rău îndată după aceea.”

De ce a spus așa ceva? Hristos nu s-a lăsat păcălit de ce se întâmpla. Duhul lui Dumnezeu îl conducea pe acest bărbat, iar ucenicii trebuiau să-și ia mâinile de pe conducere, ceea ce trebuie să facem și noi. Dumnezeu este încă destul de capabil să se îngrijească și singur de lucrarea Sa. Ar fi mai bine să-L lăsăm să preia controlul ca nu cumva să ne trezim că lucrăm împotriva Lui. Neîncrederea în Dumnezeu este cea care îi face pe oameni să-și pună la lucru eforturile lor infime pentru a salva biserica de la mai știu eu ce pericol. De îndată ce întindem mâinile să sprijinim chivotul și ne folosim autoritatea pe teritoriul lui Dumnezeu, mărturisim în mod public lipsa noastră de credință, recunoscând că facem pentru Dumnezeu ceea ce El nu este în stare să facă. Doar prin harul lui Dumnezeu se face că nu au murit mai mulți, ca Uza.

Astăzi primează spiritul dictatorial. Există tendința de a conduce, de a domina și de a ține locul conștiinței sau al Duhului Sfânt, când este vorba despre prieteni, despre lucrarea în biserică sau în instituții, iar acest lucru trebuie să înceteze. “În materie de conștiință, sufletul trebuie să fie lăsat liber. Nimeni nu trebuie să stăpânească asupra minții altuia, să judece în locul altuia sau să-i prescrie ce e dator să facă”. (*Hristos Lumina Lumii*, 509).

Bunica mea avea un nume pentru oamenii care făceau astfel de lucruri; îi numea băgăcioși. Ce face un băgăcios? Ei bine, probabil că sunt mii de variante, dar toți au în comun câteva elemente. Îți spun ce ar trebui să faci și ce nu. Apoi te forțează să te alături. Dacă nu reușesc să facă asta, îi conving pe ceilalți că viziunea ta este greșită. Să vă dau câteva exemple.

Când Sally și cu mine ne-am hotărât să ne vindem afacerea și casa noastră imensă, eram motivați de un gând, un țel dacă vreți, și anume acela de a-L căuta pe Dumnezeu și de a ne apropia de El, mai mult ca niciodată. Nici nu ne puteam explica prea bine de ce, dar știam că Dumnezeu dorea ca noi să ne mutăm în sălbăticie. Cum credeți că au reacționat membrii bisericii noastre? Credeți că au spus: “Foarte bine, Jim, așa să faci, noi te susținem. Vei reuși! Credem că este o idee minunată!” Nu, au început să se răspândească tot felul de vorbe. “Se vor ascunde într-o peșteră. Sunt niște fanatici. Își vor pierde darurile oferite

de Dumnezeu. Au înnebunit? Cum pot să renunțe la o asemenea casă?” Nu-mi amintesc să fi fost vreo persoană care să ne încurajeze. Au continuat să se amestece și să-și dea cu părerea până când Sally și cu mine ne-am dat seama că prietenii noștri au început să fie din ce în ce mai rezervați și mai reci față de noi. În timpul ultimelor săptămâni petrecute acolo simțeam privirile iscoditoare și dezaprobatore ale membrilor din comunitate. Era de parcă toți doreau să vadă cu ochii lor ce fel de nebuni eram.

Pe atunci nu știam că Dumnezeu ne lua la o parte pentru a ne învăța ceva ce El intenționa ca mai târziu noi să învățăm pe alții. Nu aveam o viziune completă asupra planului nostru, așa că nu le puteam explica pe deplin acestor persoane dragi nouă. Vreau să spun aici că nu îi învinuim și nu îi privim de sus pe acei oameni. Dacă s-ar fi inversat rolurile, probabil că am fi acționat la fel. Și încă îi mai iubim. Dar aceasta nu schimbă cu nimic faptul că se amestecau în treburile noastre.

În sălbăticie am început să avem o experiență deosebită cu Dumnezeu, și în timp ce împărtășeam și altora această experiență, ne-am făcut câțiva prieteni, dar nici unii nu au fost mai aproape de inima noastră ca familia Waters. Când am început să predicăm pentru prima dată, au fost mai multe familii care doreau să ni se alătore într-o lucrare independentă de slujire. Mai erau de asemenea și câteva instituții care doreau să ne alăturăm lor, dar ne-am rugat în legătură cu aceasta și, pur și simplu, nu părea o idee bună. După o îndelungă perioadă în care L-am căutat pe Dumnezeu și am făcut apel la inimile oamenilor, am avut simțământul puternic că Dumnezeu dorește să punem bazele unei lucrări de slujire alături de familia Waters. Ei bine, mai mulți prieteni de-ai noștri își dăduseră întâlnire la un picnic în natură, inclusiv câțiva dintre cei care au dorit să ni se alătore. Majoritatea acestor familii nu cunoșteau familia Waters și foarte mulți erau nerăbdători să-i cunoască pe cei cu care familia Hohnberger dorea să-și unească forțele. Multe dintre aceste familii erau conservatoare și au fost revoltate atunci când Alane a apărut la acest picnic îmbrăcată într-o pereche de pantaloni roșii și o bustieră mexicană. Mai mult decât atât, adusese unt de arahide hidrogenat și discuția despre aceasta a luat proporții. “Vedeți cu cine se va asocia familia Hohnberger? Poartă pantaloni! Îți vine să crezi – pantaloni! Mănâncă unt de arahide hidrogenat! Mă așteptam ca familia Hohnberger să aleagă măcar pe cineva conservator pentru a

forma o astfel de misiune de slujire independentă.” Oamenii au început să se amestece din ce în ce mai mult. Acei oameni erau șocați, dar nouă nu ne păsa de pantalonii roșii sau de untul de arahide; noi priviserăm la inimile lor și aceasta este ceea ce ne-a atras. În Tom și Alane Waters am văzut aceeași dorință de a-I servi lui Dumnezeu cu toată inima și de a-i învăța pe copii să facă la fel. Așa privește Dumnezeu. Vede dorința inimii tale în timp ce oamenii privesc la exterior.

Acei oameni nu s-au mulțumit să vorbească despre acest lucru doar în statul Montana. S-a dus vestea în alte câteva state. Se părea că toată lumea are ceva de comentat în legătură cu acești oameni cu care familia Hohnberger avea de gând să concluzeze. Soția mea nu purta pantaloni roșii și adoptase o dietă sănătoasă astfel încât foloseam arahide naturale în locul celor hidrogenate. Dar nu i-am spus niciodată nimic lui Alane despre pantalonii roșii sau despre untul de arahide, dar dacă vă veți întâlni cu Alane astăzi, mă îndoiesc că o veți vedea în pantaloni roșii. Iar dacă vei mânca la masa ei, cu siguranță nu vei găsi unt de arahide hidrogenat. Și cu toate acestea, au fost foarte mulți aceia care s-au avântat să o judece pe baza acestor probleme ce nu țin de morală, privând-o de libertatea de a fi transformată de Dumnezeu la vremea ei. Acum râdem de aceste întâmplări, dar într-un fel era destul de trist. Pe mine și pe Sally ne durea pentru că știam ce am văzut în ei – doi oameni care Îl iubeau pe Dumnezeu și își luaseră angajamentul să-I slujească.

Când fiul meu Matthew se pregătea să-și pună pe picioare propria afacere cu proprietăți în sălbăticie, avea nevoie de o mașină. Astfel, am mers la un vânzător de mașini cu care mai lucrasem și i-am spus:

- Dumnezeu mi-a spus să vin la tine pentru că tu poți să-mi faci rost chiar de ceea ce caut. Și iată ce caut. Avem nevoie de o mașină cu tracțiune pe toate roțile care a fost condusă de o bunică. Trebuie să aibă foarte puțini kilometri făcuți și să fie în stare foarte bună de funcționare, și vrem să coste în jur de 5.000 de dolari.”

Bărbatul, pe care îl voi numi Jay, m-a privit cu îndoială și mi-a spus:

- Jim, nu primim astfel de mașini foarte des pe aici și dacă primim, acest lucru se întâmplă la patru sau cinci ani.

- Nu-ți fă griji pentru asta, Jay. Dumnezeu ți-o va aduce. Să mă suni când o primești.

Trei săptămâni mai târziu am primit un telefon de la Jay.

- Jim, nu-mi vine să cred! Tocmai a trecut pe aici o femeie în vârstă de optzeci de ani. Avea un Subaru de câțiva ani de zile. Are la bord numai 80.000 de kilometri și arată de parcă tocmai a ieșit de la expoziția de mașini. Mai mult decât atât, ți-o vând cu 4.900 de dolari.

- Adu-o. O luăm! am spus eu.

Dumnezeu a ales automobilul pentru fiul meu, și cu toate acestea foarte multe familii m-au criticat pentru că, după părerea lor, un tânăr ar trebui să aibă o mașină mai ușoară și mai rapidă. Sigur că aceste bârfe au ajuns și la urechile fiului meu. Înceau să-l facă să se simtă nedreptățit pentru că tatăl lui îl forța să meargă într-o mașină prea "matură".

Câțiva au venit la băieții mei și le-au spus:

- Nu e drept că părinții voștri nu vă permit să aveți pisici, câini sau cai.

Și este adevărat că nu avem astfel de animale de casă, pentru că am decis încă înainte de a ne muta aici că vrem să ne împrietenim cu sălbăticia. Băieții mei au avut tot felul de animale sălbatice, de la veverițe până la căprioare pe care le puteau mângâia și hrăni. Am avut marea binecuvântare de a îmblânzi un urs negru. Acesta chiar se dădea în leagăn cu băieții mei și cu toate aceste experiențe deosebite pe care nu le are orice copil, au existat oameni care doreau să-i facă să se simtă prost, pentru că nu au un câine ca ceilalți copii.

În călătoriile noastre, soției mele îi place să împărtășească și altora ce a învățat din experiența ei de predat acasă. În timpul unei prelegeri era foarte cald afară iar umiditatea ajunsese aproape la 100. Pentru vorbitorul care se afla pe scenă sub lumina reflectoarelor, era chiar mai cald. Sally era îmbrăcată într-o rochie lungă cu mâneci trei sferturi. Nu a mai avut timp să-și pună dresuri așa că și-a luat doar șosete și pantofi. Vă vine să credeți că, doar pentru că cineva a văzut o bucată de piele din partea de jos a piciorului, s-au împânzit zvonuri cum că Sally se îmbracă indecent?

Altădată, niște persoane foarte bine intenționate au fost stânjenite de modul meu de a mânca. În mod normal mănânc două mese pe zi, ceea ce pentru ei era acceptabil, dar în zilele când predic mănânc trei mese pe zi. Motivul este că de dimineață iau un mic dejun ușor pentru a avea mintea liberă, și fac același lucru și la masa de prânz. Dar până seara, datorită acestor mese ușoare și datorită stresului de peste zi îmi scade glicemia și sunt flămând. Odată am mâncat un măr și o bucată de pâine pentru a prinde puteri. Ei bine, un bărbat a venit la mine și mi-a spus că sunt o

rușine pentru mesajul pe care îl transmit, tocmai pentru că îndrăznesc să mănânc trei mese pe zi în loc de două. Am încercat să-i explic cam care era problema cu masa mea de sfârșit de săptămână, dar era foarte hotărât în viziunea lui că ar trebui să mănânc două mese în loc de trei pentru a fi un exemplu demn de urmat de toți ceilalți bărbați. După părerea lui, dacă chiar simt nevoia să mănânc, ar trebui să mă duc să mă ascund într-o cameră. Deși acest om era sincer și considera că îmi face atât mie cât și lui Dumnezeu un serviciu, arată lipsa de interes de care dăm dovadă atunci când e vorba de sentimentele și nevoile altora în timp ce noi ne urmăm obiceiurile noastre.

Pe tot parcursul vieții Sale, Isus Hristos a trebuit să îndure mai multe indiscreții, reclamații și recomandări decât oricare altă persoană care a trăit pe pământ. Până și părinții și frații Săi Îi criticau faptele. De fapt, singurul om care L-a evaluat corect a fost Pilat, guvernatorul roman, care a spus: “Eu nu gădesc nici o vină în El”(Ioan 18:38).

Cu toate acestea, liderii evrei mereu se amestecau în tot felul de probleme. “Acest om stă la masă cu vameși, prostituate și păcătoși. Acest om este din Nazaret. Cum de cunoaște carte dacă nu a învățat? Acest om nu a mers la școlile noastre sau la seminar. A fost învățat acasă și cu siguranță nu știe cum să se păstreze sfânt pentru că predică samaritenilor și neamurilor!”

Privim cu dispreț pe liderii evrei, dar cred că pot spune din toată inima că fiecare dintre noi ne-am făcut vinovați de asemenea abuzuri cu prietenii și familia noastră. Poate că noi nu îi omorâm, dar desconsiderându-i pe cei din jur, ne simțim noi mai bine și hrânindu-ne cu greșelile lor nu mai suntem atenți la greșelile proprii. Din foarte multe puncte de vedere ne purtăm asemenea unor găini atunci când este adusă una nouă. Toate celelalte se adună în jurul ei și încep să o ciupească. Ne ciupim unii pe alții ca o familie de vulturi flămânzi. “Ne gândim cu oroare la canibalul care se bucură de carnea tremurândă și caldă încă a victimei sale; dar sunt rezultatele, chiar și ale unei astfel de practici, mai îngrozitoare decât agonia și ruina provocate de prezentarea într-o lumină greșită a motivației, de stricare a reputației, de disecare a caracterului?” (*Educație*, 236).

Poate că unii dintre noi sunt vegetarieni cu numele, dar în realitate sunt canibali. După cum spune și Proverbe 18:21: “Moartea și viața sunt în puterea limbii; oricine o iubește îi va mânca roadele.” În Biblie,

clevetitorii sunt catalogați drept “urâtori de Dumnezeu”, “născocitori de rele”, “fără dragoste firească, neînduplecați, fără milă”, “plini de invidie,ucidere, ceartă, viclenie, răutate.” Romani 1:30, 31, 29, 32. Cel pe care Dumnezeu îl numește cetățean al Sionului este cel care “spune adevărul din inimă”, “nu clevetește cu limba lui”, “nu face rău semenului său.” Psalmii 15:2,3.

“Foarte apropiată de bârfă este insinuarea mascată, aluzia vicleană prin care cei necurați la inimă caută să strecoare răul pe care nu îndrăznesc să-l exprime cu glas tare.” (*Educație*, 236).

Cei care au formulat legile și principiile care au stat la baza națiunii americane, au avut și ei de-a face atât de mult cu intervenții, opoziții și recomandări din partea clasei conducătoare a Europei, încât s-au hotărât ca acest lucru să nu se mai repete vreodată. În Declarația de Independență este scris: “Considerăm că este un adevăr general valabil faptul că oamenii sunt creați egali, că sunt înzestrați de Creator cu anumite drepturi inalienabile, printre care sunt Viața, Libertatea și căutarea Fericirii.” Credeau în libertatea individului. Patrick Henry a susținut această cauză cu atâta îndârjire, încât și acum mă șochează cuvintele lui. “Dați-mi libertatea sau dați-mi moartea!” Sunt mulți membri ai bisericii care tânjesc după libertate și cred în cuvintele lui Patrick Henry. Câți simt, ca și mine, că ar prefera să fie în mormânt decât să-mi spună alții ce mașină ar trebui să conducă fiul meu, cât de lungă ar trebui să fie fusta soției mele, dacă ar trebui sau nu să merg în Montana, cui ar trebui să predic sau ce tip de unt de arahide ar trebui să mănânce prietenii mei? Oferă-mi moartea înainte de a-mi face asta. Este oribil, prietene, și cu toate acestea este ceea ce ne facem unul altuia. Fie ne vom oferi libertatea unul altuia în aceste probleme fie ne vom omorî unul pe celălalt.

De ce suntem atât de preocupați de presupusele defecte și greșeli ale celorlalți? În cartea *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, la pagina 348, ni se explică: “Persoana convertită cu adevărat nu are obiceiul de a se gândi sau de a vorbi despre greșelile altora.” Știți pe cine mustră? Pe mine! Să-mi fie rușine! Trebuie să am o relație mai profundă cu Dumnezeu. “Adevărații creștini nu vor jubila, expunând greșelile și scăderile altora... Pentru creștini, fiecare act de găsire de greșeli, fiecare cuvânt de cenzurare sau condamnare este dureros.” (*Mărturii pentru comunitate*, vol.5, pag.101).

“Cine acoperă o greșală, caută dragostea, dar cine o pomenește mereu în vorbirile lui, dezbină pe prieteni” (Proverbe 17:9).

O, de câte ori am văzut acest lucru! Din prisosul inimii vorbește gura. Când eram mic, am fost la doctorul de familie care mi-a spus să scot limba afară ca să se poată uita în gura mea. Acesta a fost primul lucru pe care l-a făcut. Putea spune foarte multe despre starea sănătății mele doar dintr-o privire. Și Dumnezeu este așa. El spune: *Dă-mi voie să-ți văd limba și îmi voi da seama în ce stare este inima ta.*

Și deci cum schimbăm aceste obiceiuri împământenite? Mai întâi trebuie să recunoaștem că ne este imposibil să facem acest lucru prin propriile puteri, dar la Dumnezeu toate sunt cu putință. De aceea, vom reuși doar dacă depindem prin rugăciune de îndrumarea divină. Pașii următori intenționează să ofere opțiuni practice și în nici un caz nu sunt înlocuitori pentru gândurile venite de la Dumnezeu oferite minții dispuse să asculte. Ele oferă totuși principii asupra cărora să ne îndreptăm atenția.

Primul principiu este reprezentat de o întrebare pe care trebuie să mi-o pun mereu, înainte de a deschide gura. Am oare permisiunea lui Dumnezeu în acest moment să mă amestec, să discut sau să fac recomandări în ceea ce privește lucrarea din biserică sau viața vreunui prieten? Chiar dacă văd greșeli, nu înseamnă că în mod automat am și dreptul să le corectez. Chiar și Hristos le-a spus ucenicilor săi că are multe să le spună, dar nu erau pregătiți să primească tot. Doar Dumnezeu cunoaște inima omului. Noi nu o cunoaștem. Dacă simt că trebuie să spun ceva, mă opresc să văd dacă Dumnezeu este Cel care îmi cere să fac așa ceva sau este pur și simplu firea pământească. Cea mai bună metodă pe care am găsit-o pentru a testa acest lucru este să mă întreb care este scopul meu. Mă întreb dacă motivul pentru care o fac este simpatia, compasiunea, îndreptarea, sau dacă este invidia, gelozia sau mândria. Dacă răspundem sincer acestor întrebări, majoritatea problemelor noastre interpersonale din biserică vor dispărea imediat, pentru că ne va ajuta ca 90% din timp să ținem gura închisă!

Cel de-al doilea principiu are de-a face cu încă opt procente. Am *permisiunea* persoanei să spun ce urmează să spun? A impune instrucțiuni nedorite unui om dezinteresat nu este de la Dumnezeu. Am avut de-a face cu soții care își târau soții mai puțin dispuși la ședințele de consiliere. Le

puteai descifra triumful din limbajul trupului în timp ce se așteptau să-i “pun la punct” pe soții rătăciți. Mi-aș dori să poți participa la o astfel de ședință, pentru că rezultatele nu sunt niciodată cele așteptate. Soțul nu mi-a dat voie să discut despre problemele lui, așa că am discutat doar despre problemele soției, spre marea surprindere a acesteia! Dacă L-am întreba mai des pe Dumnezeu ne-ar spune: “Lasă-l pe acest om în pace. Eu lucrez cu acest om. Lasă-l în grija mea. Încurajează-l pe cale.” Uneori putem stinge ultima licărire de speranță cu intențiile noastre bune. Evanghelia nu forțează niciodată oamenii și nici noi nu trebuie să o facem! În majoritatea cazurilor, atunci când bărbatul vede că nu vreau să-l întreb nimic, îmi dă permisiunea să o fac. Ei chiar caută ajutor, dar mai întâi trebuie să vadă un motiv curat și o abordare respectuoasă.

Iar în cele din urmă, au mai rămas cele două procente în care trebuie să fim atenți cu schimbările de situație. Chiar dacă Dumnezeu și acea persoană îți dau voie să vorbești, unul sau chiar amândoi pot să nu-ți mai permită și atunci *trebuie* să te oprești. Acest lucru este foarte greu de realizat, pentru că avem argumentele noastre forte, pe care simțim că trebuie să le spunem ca să nu se piardă. Mai demult, am consiliat un bărbat care, la un moment dat m-a rugat să-i spun mai multe despre el și deodată m-a oprit spunând: “Destul, destul. Am prins ideea.” Și m-am oprit. Auzise deja destul de multe lucruri pe care trebuia să le conștientizeze și asupra cărora trebuia să lucreze. Nu descurajați oamenii. Țineți permanent minte că aveți de-a face cu un suflet pentru care Isus a murit și care are mare preț în ochii Cerului. Uneori această retragere a permisiunii nu este exprimată, dar poți simți că se închid în ei. Întreabă-L pe Dumnezeu dacă poți continua. Fii sensibil față de ei și poartă-te așa cum ți-ar plăcea ție să fii tratat dacă s-ar inversa rolurile.

Să vă spun povestea lui Ernie și să vedem dacă vă puteți identifica cu el. Ernie era unul din acei băieți cu un corp athletic. Iubea sportul din fire și datorită antrenamentelor pe care le făcea cu tatăl său. În același timp era și creștin, și deși știa că există anumite probleme legate de creștinism și competițiile sportive, acest lucru încă nu devenise o problemă între el și Dumnezeu.

Apoi, într-o zi a auzit o predică la biserică pe această temă. Nu era dogmatică, dar scotea în evidență dificultățile de a menține un spirit creștin și unul competitiv în același timp. Dacă ar fi fost lăsat în pace, nu se știe

care ar fi fost impactul mesajului asupra lui. Dar nimeni nu va ști acest lucru pentru că un membru zelos al comunității a venit la el după predică și l-a întrebat: “Deci, Ernie, băiete, după cele auzite la predică în această dimineață, ce ai de gând să faci cu competițiile tale sportive?”

În acel moment nu făcea nimic în acea privință, dar această confruntare directă nu l-a ajutat să facă o schimbare de viitor. L-a făcut să se simtă persecutat. Nu prea târziu de la acest incident a ajuns la concluzia că instituția bisericii este rea și a părăsit biserica. O, ce influență covârșitoare au cuvintele noastre spre bine sau spre rău! Numai în cer vom fi capabili să realizăm efectul împotrivrivirilor, amestecurilor și recomandărilor noastre. Prin Harul lui Dumnezeu fie ca înregistrarea cuvintelor noastre să nu fie rușinoasă.

În încheiere, vă dau permisiunea să vă amestecați, să vă certați și să faceți recomandări în propriile vieți sub îndrumarea lui Dumnezeu. Nimic nu vorbește mai cu putere despre legătura noastră cu Dumnezeu sau despre lipsa acesteia așa cum o fac cuvintele noastre. “Căci din cuvintele tale vei fi scos fără vină, și din cuvintele tale vei fi osândit.” (Matei 12:37).

TE ROG SĂ MĂ ÎNȚELEGI

“Dragostea să fie fără prefăcătorie ... Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.” (Romani 12:9,10)

Credeți că este posibil ca doi prieteni foarte apropiați să aibă neînțelegeri sau păreri cu totul diferite asupra aceleiași probleme? Oare pot două familii să fie în tabere opuse într-un conflict chiar dacă înaintea fuseseră foarte apropiați? Cred, de fapt știu că acest lucru este posibil, și când se întâmplă astfel fiecare parte vede lucrurile din perspectiva ei ca fiind albe sau negre, corecte sau greșite. Ambii sunt onești și sinceri în modul lor de a privi lucrurile. Și cu toate acestea se întrebă de ce ceilalți nu pot vedea lucrurile la fel ca ei.

Ați trecut vreodată printr-o astfel de experiență? Voi cei care acum citiți aceste cuvinte, v-ați simțit vreodată înțeleși greșit de un prieten, părinte, copil sau soț? Sunt destul de sigur că răspunsul va fi “Da”. Am vorbit în multe părți ale lumii și am pus această întrebare la nenumărate mulțimi de oameni și aproape toate mâinile se ridicau aprobator. Pot afirma cu autoritate că există o mulțime de neînțelegeri printre creștini.

În dorința noastră de a-L căuta pe Hristos și de a fi cu El, de foarte multe ori ne-am lovit și ne-am rănit unii pe alții. Eu am făcut-o și sunt sigur că și tu ai făcut-o. Dacă nu învățăm să ascultăm cu o inimă deschisă și nu numai cu urechea, vom continua cu intențiile noastre bune și îi vom înstrăina pe cei din jur, doar pentru că nu putem auzi rugămintea din inimile oamenilor, de a fi înțeleși. Cum putem răspunde acestei rugăminți: “Te rog să mă înțelegi”? Să cercetăm această întrebare împreună.

Efeseni 4:1-3 spune: “Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat pentru Domnul, să vă purtați într-un chip vrednic de chemarea pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare; îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, și căutați să păstrați unirea Duhului, prin legătura păcii”.

Dumnezeu spune “cu toată smerenia și blândețea”. Astfel, atunci când ne întâlnim și la un moment dat nu ne mai înțelegem nu pot veni la tine doar cu *ceva* smerenie sau *ceva* blândețe. Nu! Trebuie să am *toată* smerenia și blândețea. Cu alte cuvinte, trebuie să vin la tine cu voința mea moartă față de dorințele proprii, și vie doar pentru a îndeplini voia lui Dumnezeu. Datoria mea nu este de a te pune la punct, ci de a te înțelege.

Îmi place să mă joc cu copiii. Este așa de distractiv să te joci de-a v-ați ascunselea cu un copil de doi sau trei ani. Ați încercat vreodată? Se duc să se ascundă și de îndată ce și-au ascuns capul după un scaun sau un alt obiect cred că sunt ascunși. Oare este ceva greșit în modul lor de a gândi? Știați că așa este și cu cei care nu văd lucrurile ca noi? Dumnezeu poate privi la ei și poate fi mulțumit de înțelegerea pe care o au la acel stadiu al dezvoltării. Dacă toți ar fi fost ca mine această lume ar fi fost un loc mai bun, spun ei. Ar fi fost? Probabil că nu!

Textul pe care tocmai l-am citit îmi cere să folosesc toată smerenia și blândețea, dar nu-mi cere să renunț la ideile mele, la modul în care privesc eu lucrurile, sau la convingerile mele. Dacă voința mea este moartă pot auzi ce ai de spus din perspectiva a ceea ce este mai bun pentru tine decât să mă gândesc care vor fi repercursiunile. Romani 12:9 spune: “Dragostea să fie fără prefăcătorie.” Știi ce înseamnă aceasta? Eu nu știam, și de foarte multe ori treceam peste astfel de texte atunci când cuvintele sunt puțin ciudate față de vocabularul uzual. Dacă îl veți căuta în dicționar veți descoperi că înseamnă a înșela sau a induce în eroare. Cu alte cuvinte am putea spune: “Nu permiteți ca dragostea voastră să vă despartă din cauza deosebirilor.” Mai departe, versetul 10 spune: “Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia.” Îmi place foarte mult felul în care predică Biblia astfel de învățăminte. Nu spune, “Dacă aveți chef”, ci pur și simplu spune “iubiți-vă”. Mai de mult un prieten mi-a spus: “Este un verb de acțiune, și mie îmi place asta pentru că, din perspectiva lui Dumnezeu, așa ar trebui să fie. Fiecare creștin ar trebui să fie iubitor cu frații și surorile sale. Hristos Însuși a poruncit: “Vă poruncesc aceste lucruri ca să vă iubiți unii pe alții.” (Ioan 15:17). Dar a iubi așa cum o face Dumnezeu este cu totul altceva față de a ști teoretic ce ar trebui să facem. Ai încercat vreodată să pui ideile și părerile altora mai presus de ale tale? Trebuie să recunosc că nu este ușor. Nu poți genera un astfel de comportament de unul singur. Nici o

ființă omenească nu poate, prin puterea sa, să iubească o altă ființă omenească.

Deși gândesc în alb și negru și consider că lucrurile sunt fie corecte, fie incorecte (și dacă nu sunt negre sau albe, mă asigur că sunt – sub presiune!), Domnul îmi demonstrează că prin El trebuie să devin mai înțelegător cu cei din jur. Aceasta nu înseamnă să fiu de acord cu ei, ci să încerc sincer să-i înțeleg pe ei și nu doar cuvintele lor, ci și ceea ce gândesc, indiferent de părerile sau convingerile mele. Este de datoria mea să mă asigur că aceștia își dau seama din cuvintele, acțiunile și chiar din limbajul trupului meu că îmi pasă de ei cu adevărat.

Acum câțiva ani, o familie ne-a făcut o vizită. Acești oameni lucrau la o casă de editură creștină, și pentru că aveau să stea cu noi pentru câteva zile, au vrut să facă ceva frumos pentru noi în semn de mulțumire. Ne-au făcut cadou câteva cărți de la editura lor. Și nu erau niște cărți oarecare. O, nu! Ne-au adus pe cele mai bune dintre cele mai bune, legate frumos și plăcut ilustrate. Când ni le-au prezentat, am observat emoția de pe fețele lor, dar și eu la rândul meu eram puțin emoționat pentru că îmi plac cadourile, mai ales dacă vin pe neașteptate. Cărțile erau minunate. Unele erau studii biblice, altele erau povestiri adevărate, asta până când am dat peste lucrarea lui John Bunyan "*Călătoria creștinului*", și nu mai știam ce să cred. Aceasta se întâmpla la scurt timp după ce ne mutasem în sălbăticie, eram creștin de doar câțiva ani și astfel nu auzisem de cartea aceasta. Dar atenția mi-a fost atrasă de titlu. Era o carte drăguță, cartonată, bogată în ilustrații. Am luat-o și am răsfoit-o examinând mai atent câteva dintre ilustrații, și sincer m-am îngrozit! Imaginile cu creștini care se luptă cu diavolul erau atât de expresive, încât părea mai mult o carte cu subiect științifico-fantastic decât ceva constructiv. Nu-mi venea să cred că cineva îmi putea face un asemenea cadou și astfel am aruncat cartea la gunoi, desigur că nu în fața lor. Nu puteam să nu mă întreb cum de s-au gândit să-mi dea cadou o carte ca aceea. Raționamentul meu era sincer, dar oare era și corect? Eu credeam că este.

Din fericire, Dumnezeu nu m-a lăsat să zac în poziția mea alb-negru. Voia să-mi ofere o viață mai echilibrată, și pentru a realiza aceasta a folosit câțiva prieteni de-ai mei care mi-au făcut o vizită, câteva săptămâni mai târziu.

- Jim, am citit o carte minunată numită "*Călătoria creștinului*", îmi spuse Mark plin de entuziasm. Trebuie să citești cartea asta!

M-am ridicat indignat și i-am spus:

- Nu aș ține o astfel de carte în casa mea! Câțiva prieteni chiar au încercat să mi-o dea acum câteva săptămâni, dar am aruncat-o!

- O! Nu se poate, Jim!

- Ba chiar așa am făcut!

- Ești sigur că acea carte nu este de la Dumnezeu?

- Sunt foarte sigur! Să fi văzut ce poze avea. Sunt sigur că Dumnezeu nu are nici o legătură cu acea carte.

Mark m-a așteptat liniștit să termin. Știam că punea ceva la cale pentru că în timp ce eu eram ocupat cu vorbitul, Mark se uita în tăcere la cărțile pe care le aveam. În cele din urmă a găsit un autor pe care știe că îl respect și în care am încredere, când e vorba de teologie.

- Ți place cartea asta? m-a întrebat el nevinovat.

- Desigur, știi că îmi place foarte mult această carte! am răspuns încurcat.

- Ai încredere în ceea ce spune?

- Mark, cred că autorul acestei cărți a fost inspirat de Dumnezeu. Știi că așa este.

Apoi a început să citească din această carte: “Într-o temniță dezgustătoare plină de desfrânați și criminali, John Bunyan respira chiar atmosfera cerului; acolo a scris el alegoria lui minunată cu privire la călătoria creștinului din țara stricăciunii către cetatea cerească. Timp de peste 200 de ani, acel glas din închisoarea Bedford a vorbit cu o putere mișcătoare inimilor oamenilor.”

M-am înfundat în fotoliu, dar Mark a continuat să citească, “Cărțile lui Bunyan, ‘Călătoria creștinului’, și ‘Harul revărsat peste cel mai mare dintre păcătoși’, au condus mulți pași pe calea vieții.” (*Tragedia veacurilor*, 221).

Niciodată nu mi-a fost mai rușine! Am luat cartea, am citit-o și trebuie să recunosc că m-am îndrăgostit de ea. Acum este cartea mea preferată. S-ar putea să fiu încăpățânat, dar nu sunt prost.

Uneori sunt foarte îndârjit atunci când este vorba de credință, și această îndârjire poate crea probleme și neînțelegeri. Bunăvoința de a încerca să înțelegi un punct de vedere diferit sau chiar opus nu este un lucru natural pentru noi, și numai prin Harul lui Dumnezeu vom dezvolta dorința de a asculta oamenii fără să-i judecăm sau să le respingem ideile.

Cu toții privim lucrurile dintr-un unghi diferit. Am fost crescuți diferit, și, da, chiar gândim diferit. O persoană s-ar putea să fie foarte logică și analitică. Dacă noi nu suntem așa, avem tendința să-i respingem spunând că sunt prea reci și analitici. Poate că un prieten gândește cu emoții și astfel punctul lui de vedere poate părea subiectiv. Dacă modul nostru de a gândi este diferit, suntem tentați să-l vedem pe celălalt ca fiind slab, incapabil de a lua o decizie obiectivă pentru că-i lipsește stofa morală. S-ar putea să le respingem ideile pentru că nu au fundament logic. Trebuie să înțelegem că nu există două persoane care să aibă exact același punct de vedere, și adesea nu este nimic greșit cu nici un punct de vedere. *Este* totuși greșit să permiți ca dezbinarea, controversa, suspiciunile, prezumțiile și bârfa să-și facă loc în relația voastră, datorită acestor deosebiri dintre oameni. Oricât ar fi de greșit, acest lucru este ceva specific oamenilor. Se întâmplă în biserici și se poate întâmpla adesea chiar unor prieteni. Este trist pentru că ne rănim degeaba, de multe ori discutând despre lucruri care nu au nici o legătură cu mântuirea. Trebuie să învățăm o cale mai bună de a ne confrunta cu aceste probleme, altfel ne vom trezi că ne pierdem propria mântuire datorită modului în care ne înțelegem cu ceilalți asupra subiectelor care nu țin de moralitate.

Este oare posibil ca două persoane care sunt umplute cu Duhul Sfânt să vadă lucrurile diferit? În cartea Faptele Apostolilor, Dumnezeu a pus o întâmplare din care am putea învăța. Pavel și Barnaba predicaseră, și pe atunci acest lucru nu era ușor de făcut. Uneori sunt ispitit să cred că munca mea este grea, mai ales atunci când oamenii se iau de mine și nu mă înțeleg pentru că nu sunt de acord cu mesajul predicii mele, dar munca lui Pavel și a lui Barnaba era incomparabil mai grea. Nu numai că oamenii se împotriveau predicilor lor, dar îi și loveau cu pietre, îi băteau, și îi aruncau în temniță. Munca de predicator cu siguranță nu este pentru lași. Uneori mă întreb dacă motivul pentru care acum nu mai există acest tip de persecuție este pentru că acum avem lași care predică mesaje lașe, cu rezultate lașe, care permit adeptilor să știe mai multe *despre* Isus, dar nu să-L cunoască cu adevărat. Acesta este motivul pentru care vor fugi plini de teamă atunci când va reveni Isus.

Într-una din călătoriile lor pentru predicare, Pavel și Barnaba l-au avut ca însoțitor pe Ioan Marcu, dar acesta din urmă avea o problemă. Semăna cu mulți dintre noi. Atunci când lucrurile s-au înrăutățit, când

calea pe care o alesese părea mult prea întunecată și nesatisfăcătoare, l-a părăsit curajul și a plecat acasă. Pavel nu a fost deloc încântat de purtarea lui Ioan Marcu, și atunci când a sosit timpul să viziteze mai multe cetăți și orașe, a refuzat să-l ia cu el pe Ioan Marcu, lașul care fugise. În schimb, Barnaba a ales să-i mai dea o șansă lui Ioan Marcu. El și Ioan Marcu erau rude și astfel poate că era mai interesant. Biblia spune astfel: “După câteva zile, Pavel a zis lui Barnaba: “Să ne întoarcem și să mergem pe la frații din toate cetățile în care am vestit Cuvântul Domnului, ca să vedem ce mai fac. “Barnaba voia să ia cu el și pe Ioan, zis și Marcu; dar Pavel socotea că nu este bine să ia cu ei pe acela care îi părăsise din Pamfilia, și nu-i însoțise în lucrarea lor. Neînțelegerea aceasta a fost destul de mare, ca să-i facă să se despartă unul de altul” (Fapte 15:36-39).

Chiar și acești bărbați duhovnicești se luptau cu diferența lor de opinie, și Dumnezeu a înregistrat acestea în scris pentru ca noi să vedem pericolul și să învățăm din greșelile lor. Există vreo astfel de situație în comunitatea ta, în biserica ta, sau poate chiar în căminul tău? Persoane dragi ție se despart din cauza unor probleme ce nu țin de moralitate? Înseamnă că știi cât de dureros este atunci când ți se întâmplă ție sau când vezi că li se întâmplă celor pe care îi iubești. Oricât ar fi de sinceră înțelegerea noastră asupra unei probleme, atunci când permitem unor lucruri care nu țin de moralitate să provoace tensiune și separare, *toți* pierd.

Ani de zile am cunoscut mai multe persoane cărora le plăceau cărțile despre natură ale lui Sam Campbell. Sam are un mod original de a lua animale drăguțe sau buclucașe din pădure și a le personifica într-un mod foarte atrăgător. Cu toate acestea, chiar și o carte așa nevinovată poate cauza o dispută. De exemplu, unii părinți consideră că nu este sănătos pentru copiii lor să citească materiale care conțin personificări. Întrebarea este cum procedăm atunci când avem păreri diferite despre probleme ca aceasta. Vă spun din experiență proprie că astfel de dispute apar. Ce se întâmplă dacă voi le permiteți copiilor voștri să citească astfel de cărți și eu nu? Cum ne vom înțelege? Problema este că atunci când avem păreri diferite, persoana care nu permite copiilor să citească astfel de cărți este privită ca rigidă, pe când familia care alege să-și lase copiii să citească astfel de materiale este privită drept compromițătoare.

Pentru a ilustra aceasta vom lua ca exemplu două familii. Vom considera că familia Popescu este cam rigidă pe când familia Ionescu este

cea compromițătoare. Popeștii și Ioneștii erau prieteni foarte buni înainte să apară problema cu cărțile lui Sam Campbell. De fapt, prietenia lor a pornit de la multele lucrurile pe care le aveau în comun, dar mai târziu au început să observe micile diferențe. Și, după cum este tendința omului, s-au poticnit la diferențe până când au început să le vadă ca defecte. Apoi au adăugat etichete ca *rigid* sau *compromițător*. Comentariile erau dure, de genul: “Pur și simplu nu putem pricepe de ce Ioneștii nu văd lucrurile ca noi”, pentru că, desigur, doreau să aibă și pe alții de partea lor. Între timp, diavolul zâmbea. Îi plăcea la nebunie. A făcut cu Pavel și cu Barnaba același lucru pe care ni-l face nouă astăzi.

Credeți că într-o situație ca aceasta Popeștii și Ioneștii pot fi la fel de sinceri în modul lor de a privi lucrurile? Eu cred că da. Odată cu trecerea timpului, apare o altă problemă. De data aceasta este vorba despre înutul mixt. Mai pe înțelesul tuturor este vorba despre bărbați și femei, băieți și fete care înoată împreună într-un loc potrivit și cu costumație sumară. Ei bine, Popeștii se îndepărtează rușinați de astfel de activități pentru că-i face să se simtă stânjeniți, pe când Ioneștii nici măcar nu-și dau seama că este o problemă până când au venit Popeștii la piscina lor.

Încet dar sigur, între cele două familii începe să crească un anume grad de intoleranță și un zid despărțitor. De fiecare dată când dau de o problemă la care nu pot cădea de acord, zidul se mai înalță puțin, până când copiii încep să-i audă pe părinții lor vorbind urât despre cealaltă familie. Văzând atitudinea rece și rezervată a părinților lor, copiii încep să o imite, și relația minunată de prietenie pe care o aveau cu ceilalți copii, pur și simplu nu mai este aceeași.

Ambele familii sunt neliniștite pentru această situație. Își spun: “Oare de ce nu ne mai înțelegem? Credem cu toții în aceleași lucruri.” În frustrarea lor și în dorința de a salva prietenia, se decid să petreacă mai mult timp împreună, dar ce pot face astfel încât nimeni să nu aibă obiecții? Grădina zoologică! Astfel că într-o luni pornesc cu toții spre grădina zoologică.

Ajung acolo și o vreme toate par a fi ca pe vremuri. Toată lumea se bucură de timpul pe care îl au la dispoziție, și pentru că este o zi de lucru nu este aglomerație. Domnul Ionescu începe să se relaxeze și să uite de problemele pe care le-au avut și abia așteaptă să vadă gorilele. Dintotdeauna i-au plăcut gorilele. Au ceva care îl atrag și l-au atras mereu. Astfel că în timp ce se îndreaptă spre locul lor este la fel de nerăbdător ca și copiii.

Renovată de curând, menajeria de gorile este atracția publicului. Cei care au renovat locul au instalat și o platformă de observare care te aduce față în față cu aceste creaturi minunate. Este creată special pentru copii astfel încât priveliștea să nu fie blocată de adulții mai înalți. Când domnul Ionescu a văzut semnul “Numai pentru copii”, își spuse în gând: *acest semn este pus acolo cu un motiv, dar nu sunt alți copii în jur în afară de ai noștri așa că nu blochez imaginea nimănui. Mă voi apropia și voi privi gorilele mai de aproape cu copiii mei.* Astfel că s-a dus în zona pentru copii și s-a simțit foarte bine. Singura problemă este că Popeștii nu vedeau lucrurile la fel. Ei credeau că semnul trebuie respectat. La început au fost cărțile, apoi a fost problema înotului mixt iar acum compromițătorul viola regulile grădinii zoologice. Și mai pretinde că este creștin! Cu siguranță acest tip nu este o companie potrivită pentru cineva care vrea să respecte regulile lui Dumnezeu sau ale omului. Atitudinea rece și rezervată a crescut și după aceasta au început să se vadă din ce în ce mai rar, și atunci când se mai întâlnesc, pur și simplu nu mai este ca înainte.

Această povestire ți se pare prostească? Aceste lucruri chiar se întâmplă, prieteni. Dacă ai sta de vorbă cu Popeștii, sunt sigur că ar spune: “Pur și simplu ne dorim ca ei să înțeleagă ce vrem să spunem.” Nu cred că vor cu tot dinadinsul să-și impună forțat punctul de vedere, dar vor să fie înțeleși. Dar dacă ai putea sta de vorbă și cu Ioneștii, aceștia ar spune: “Nu doream decât să vedem gorilele. Nu știam că nu le place înotul mixt. Nu vreau să renunț la convingerile sau opiniile lor, dar vă rog să înțelegeți ce vrem să spunem și noi. Am luat în considerație toate aceste “probleme”, chiar am făcut-o cu seriozitate, dar nu vedeam nici o problemă.”

Tocmai pentru că nu ne place să abordăm problemele în mod deschis și sincer, de teama celorlalți, prietenii noastre continuă să se destrame. Voi îndrăzni să spun că în relațiile noastre există niște Popești și niște Ionești și un Ioan Marcu. Gândește-te la unii dintre prietenii tăi. Nu ai câțiva care sunt mult prea dispuși să facă compromisuri, unii care sunt mult prea îngăduitori, prea libertini? Sunt sigur că mai ai și prieteni care sunt mult prea stricți, prea disciplinați, care prea văd totul în alb-negru și iau lucrurile mult prea în serios. Și îl vedem pe Ioan Marcu drept un om slab, șovăitor, care se descurajează ușor și nu este potrivit pentru lucrare. Când mă gândesc la aceste lucruri îmi vin în minte cu ușurință numele câtorva familii care se potrivesc acestor categorisiri. Vouă nu?

De-a lungul anilor am urmărit să văd ce se întâmplă cu Ionești și Popeștii, până când am ajuns să numesc acest proces: “Sindromul de trei ani”. Iată cum se manifestă. Două familii – poate a ta și încă o familie din biserica ta se cunosc și descoperă că au mai multe lucruri în comun. Astfel vă întâlniți și în primul an vă înțelegeți de minune. Dar anul următor începeți să descoperiți că sunt anumite lucruri pe care nu le vedeți din aceeași perspectivă, fie că este vorba de regulile grădinii zoologice, cărți sau orice altceva. Poți completa lista cu orice problemă ce nu ține de moralitate. Sunt sigur că deja ți-au apărut în minte câteva exemple pe care le ai în unele din relațiile tale. Duhul Sfânt are o metodă specială de a ni le descoperi. Apoi, în cel de-al treilea an începeți să vă catalogați unii pe alții fie rigizi, fie compromițatori. Vi s-a întâmplat astfel?

Gândiți-vă la părinții voștri sau la cunoștințe. Ajung la vârsta pensionării și mulți dintre ei, dacă nu cu toții, nu se mai întâlnesc cu prietenii din copilărie, cu foștii colegi de școală, de serviciu sau cu vecinii. Nu mai au relații de prietenie. Au trecut prin acest ciclu de prea multe ori și în final rămân fără prieteni. Nu insist asupra faptului că acest proces durează trei ani. În unele cazuri poate dura mai mult sau mai puțin dar urmează aceeași traiectorie.

Problema este că, dacă nu învățăm să ne înțelegem aici, nu vom fi în stare să ne înțelegem nici acolo sus, nu-i așa? Nu putem avea doar o relație cu Isus Hristos ci trebuie să avem relații de prietenie și cu cei din jur. Dacă permitem ca toate aceste întâlniri și despărțiri să continue, după un timp nu vom mai avea cu cine să ne întâlnim, și ne vom trezi singuri declarând cu încăpățănare: “Numai eu sunt păzitorul adevărului!” Este deplorabil!

Soluția constă în patru pași simpli, dar foarte greu de pus în practică. Aș fi vrut să fi fost o altă modalitate de a spune acest lucru, dar trebuie să recunosc că va fi foarte greu, pentru că trece de voința personală într-un mod în care foarte puține lucruri în viața noastră o fac.

1. Respect

Înseamnă că trebuie să-i las pe ceilalți să-și urmeze convingerile lor fără să-i dezaprobat, să-i privesc de sus sau să-i bârfesc, ci pur și simplu să le dau libertatea de a fi așa cum i-a creat Dumnezeu.

2. Stăpânirea de sine

Trebuie să mă controlez pe mine nu pe ei, indiferent de cât de îndreptățit mă cred. Nu pot încerca să corectez părerile sau opiniile lor nefondate. Mai mult decât atât, trebuie să renunț să-i cataloghez drept rigizi, compromițători sau inapți pentru lucrare, pentru simplul fapt că au o părere diferită. Pentru a realiza acest lucru este nevoie de predare, dar singurul mod prin care le puteți oferi oamenilor libertatea este prin moartea față de voința personală de fiecare dată când aceasta se ridică și vrea să-i controleze pe cei din jur.

3. Îngăduința reciprocă

Îngăduința nu înseamnă să-l dărâmi pe aproapele tău, ci să exersezi răbdarea. Trebuie să dăm dovadă de aceeași răbdare pe care o manifestă Dumnezeu față de noi. Pentru ca îngăduința să devină o parte din viața noastră este nevoie de o minune de la Dumnezeu pentru că firea pământească este nerăbdătoare.

4. Simpatie și empatie

Aceasta înseamnă că trebuie să ne punem în locul celorlalți, simțind ceea ce simt ei, și suferind pentru că ei sunt răniți. Aceasta ne aduce pe aceeași lungime de undă. Prin faptul că Hristos a fost pe pământ și ispitit de aceleași ispite ca și noi, El este capabil să ne înțeleagă greutățile. Sunt foarte mulți în viața noastră care tânjesc după o astfel de înțelegere – un copil, soțul, soția, sau cineva din biserică. Avem nevoie unul de altul.

Pavel și Barnaba aveau nevoie unul de altul. Tu și cu mine avem nevoie unul de celălalt! Avem nevoie unul de altul pentru echilibru. Fără tine și fără mulți alți prieteni din viața mea, îmi pierd echilibrul, și tu la fel. Am nevoie de sugestiile tale, de informațiile tale, și trebuie să le ascult pentru a obține viața de creștin echilibrat de care am nevoie.

În sfârșit, poziția noastră nu ar trebui să fie mai importantă decât oamenii, iar Evanghelia noastră este dorită doar atunci când suntem în stare să-i iubim cu adevărat pe cei care nu sunt de acord cu părerile noastre. Iubiți-i înainte de a-i îndepărta pentru totdeauna, nu doar de voi, dar poate chiar de Dumnezeu.

UNITATE SAU UNIFORMITATE

Atunci când Sally și cu mine ne-am mutat în munți, mai erau câteva cupluri care locuiau în zonă, care împărtășeau aceleași țeluri și valori. “E minunat!” ne-am gândit noi. “Putem învăța de la ei.” În fond, Sally și cu mine eram creștini de doar patru ani. Îmi place să spun că eram bebeluși creștini care abia învățam să mergem de-a bușilea. Cu siguranță eram doar niște copilași în ale credinței, comparativ cu alte cupluri care s-au mutat în acea vale izolată.

Printre ei era și o familie condusă de un pastor sabatarian. El și familia lui s-a mutat în sălbăcie pentru a-L cunoaște mai bine pe Dumnezeu. O altă familie avea mai mulți copii, și tatăl lor fusese directorul unei școli parohiale. Eram cu toții creștini conservatori. Cu toții ne educam copiii acasă și credeam în aceleași doctrine fundamentale. Nici unul dintre noi nu ne împotriveam bisericii; credeam în organizarea bisericii și o susțineam.

Eram siguri că găsisem unitatea. Să fi văzut primele noastre întâlniri de închinare. Sally și cu mine eram în al nouălea cer. “Suntem împreună și credem în aceleași lucruri. Minunat!” Și așa era.

Dar dacă ne-ați mai fi vizitat săptămână de săptămână, ați fi observat că lucrurile nu stăteau chiar atât de bine și că nu era un grup perfect, cu familiile lui perfecte, cu împrejurimi perfecte în natură; nu era nevoie de un spirit de discernământ prea dezvoltat pentru a observa tensiunea, dezacordul, lupta și frecușul de sub aparența superficială a suprafeței. Tot grupul simțea acest lucru și deranja pe fiecare dintre noi. I-am spus lui Sally: “Trebuie să facem ceva.” Și ne-am hotărât să avem o săptămână de rugăciune și studiu biblic, pe lângă întâlnirile noastre de la sfârșitul săptămânii, pentru a ne apropia mai mult de Hristos și astfel să devenim un grup mai unit.

Ce credeți că ne-am hotărât să studiem? Aveți dreptate, despre unitate, lucrul pe care nu-l aveam. Vreau să vă spun că oamenii cu care eram asociați nu erau niște figuranți. Erau oameni inteligenți, cu minți strălucite, mult mai complexe decât mintea mea simplă și am studiat împreună din toamnă până în primăvară. Urmarea studiului aceluia a fost că am avut în continuare neînțelegeri, mai multe certuri, și ca să fiu sincer cu voi, lucrurile s-au transformat într-o mare mizerie.

Atunci cineva din grupul nostru a propus că, dacă vom ajunge de acord cu modul în care ar trebui să ne conducem familiile, recreațiile noastre, reformele noastre, modul de a concepe conducerea bisericii precum și doctrinele noastre, atunci și numai atunci putem avea unitate. Suna frumos și rațional, așa că am fost de acord. Am încercat, fiecare din noi am încercat, dar am sfârșit mizerabil. Până la urmă nu ne-am putut pune de acord nici măcar cu definițiile unității.

Fiecare dintre noi eram sinceri; fiecare dintre noi o dorea. Însă cu atât de multă bunăvoință și fiind atât de sinceri cum de am eșuat? N-am reușit pentru că noi căutam unitatea în reformele exterioare, o căutam în procedură și o căutam în organizația bisericii. Am găsit uniformitatea, dar unitatea ne scăpa printre degete.

Unitatea nu vine ca urmare a apartenenței ca membri ai bisericii, nici ca urmare a unirii în slujire sau într-o instituție și nici urmarea acceptării unor adevăruri. Unitatea vine numai atunci când persoane diferite, cu o experiență diferită și chiar cu tendințe diferite, se unesc în Isus Hristos. Unitatea se poate experimenta numai în măsura în care suntem uniți cu Isus. Și dragi prieteni, acesta este motivul pentru care n-am reușit.

N-am putut trăi experiența unității pentru că o căutam în exterior în loc să o căutăm în viețile noastre ascunse cu Hristos în Dumnezeu, fiind morți față de noi și față de dorințele noastre, lăsându-L pe El să lucreze voința Sa în noi. Dacă am fi făcut lucrul acesta, n-ar mai fi fost nevoie să hotărâm cum să ne dirijăm familiile. Ar fi trebuit să lăsăm pe fiecare să fie atras spre Hristos și automat am fi fost atrași unul către altul.

Problema acestui grup *perfect* era că Jim Hohnberger nu murise față de eu. Nici soția mea, și, după părerea mea, nici vreun alt membru al grupului. Se părea că nimeni nu înțelegea *ce înseamnă* să fii mort față de eu, față de firea pământească. Înțelesesem doctrina, reformele și profetiile dar *firea* era o altă poveste. În fiecare dintre noi, și cred că mai mult în

mine decât în ceilalți, se afla un *eu* care încerca să-i controleze pe ceilalți. Ați experimentat acest lucru? În cele din urmă fiecare a părăsit grupul de rugăciune și studiu biblic pentru a descoperi singuri experiența care ne lipsea.

Am descoperit că a fi cu Hristos înseamnă să ai o legătură clipă de clipă. Nici o doctrină teologică nu poate oferi intimitatea unei astfel de legături, la fel cum doar faptul că știi câte ceva despre o anumită persoană nu înseamnă că acea persoană este prietenul tău. A te apropia de Hristos înseamnă a sarge barierele dintre oameni. Cauza distanței dintre oameni este de fapt lipsa apropierii de Hristos, de o parte sau de cealaltă. Doar atunci când ambele părți caută să cunoască și să facă voia lui Dumnezeu există șanse de îndreptare.

Dorim unitate. Dar câți dintre noi au experimentat ceea ce ni se prezintă în Psalmul 133:1: “Iată, ce plăcut și ce dulce este să locuiască frații împreună!”

Biblia descrie această lipsă de unitate spunând: “pentru că tot lumești sunteți” (1Corinteni 3:3). După care continuă, parcă să se asigure că nu pierdem din vedere ideea centrală: “când între voi sunt zavistii, certuri și dezbinări, nu sunteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni?” Dacă aceste lucruri există printre noi, fie că vă convine să auziți asta fie că nu, sunteți lumești. Lumesc înseamnă că o parte din tine este condusă de Dumnezeu și o parte de eu, ceea ce înseamnă că de fapt tu ești la cârmă.

Vă spun din experiență personală și prin autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu că, dacă printre voi sunt certuri sau partide și pretindeți că sunteți născuți din nou, sunteți în pericol! Când ne lipsește unitatea nu o vom găsi în uniformitate așa că să discutăm despre adevărata problemă.

Dacă pretindem că suntem salvați, că suntem născuți din nou trebuie să fim în stare să răspundem la câteva întrebări practice care nu au nici o legătură cu doctrina. Aș vrea să știu, de la ce sunteți salvați? Din ce ai fost convertit? Și mai mult decât toate aș dori să știu din ce ai fost născut? Dacă încă mai aparții cărnii, dacă încă îi mai permiți firii să domnească în viața ta, atunci te rog să-mi spui din ce ai fost convertit. Foarte mulți oameni sinceri mi-au spus: “Am fost salvat în toamna anului cutare sau cutare”, iar eu mereu răspund: “Salvat de la ce?” Cred că este normal să întreb asta. Soția ta ar recunoaște că ești salvat? Copiii tăi ar spune asta? Prietenii tăi ar spune că ești născut din nou?

Ai fost vreodată mințit de cărțile pe care le citești, și de cultura creștină tradițională, sau poate chiar de propria inimă? Avem o părere foarte bună despre noi, chiar mai bună decât ar fi cazul? Dumnezeu vede lucrurile așa cum sunt ele. Ori suntem uniți cu Isus Hristos ori nu suntem. Am căutat unitatea încercând să mă uniformizez cu toți ceilalți, dar adevărul este că atunci când m-am privit cu atenție mi-am dat seama că unirea este de fapt rezultatul unirii cu Hristos, nu cu o biserică sau cu o grupare sau o misiune sau orice altceva. Legătura dintre noi va fi determinată de legătura noastră cu Hristos. Acum voi fi curajos și vă voi spune fără ocolișuri că atunci când există neînțelegeri între două persoane care pretind că sunt creștini, unul dintre ei, sau poate ambii, s-au despărțit de Hristos. Îmi amintesc de un evanghelist care predica despre lucrarea de consiliere. Mi-a spus: “Mereu încerc să ascult cu atenție și cu empatie, dar mă rog ca Dumnezeu să-mi arate care este păcatul care stă la baza problemei, pentru că mereu este vorba de un păcat. Dacă ai probleme cu cineva, singurul lucru, și cel mai bun, pe care îl poți face pentru a rezolva acea situație este să te apropii mai mult de Hristos.”

Isus este ca un diapazon. Dacă ne-a acordat viața mea și a ta, atunci când ne vom întâlni, vom fi în acord unul cu altul chiar dacă nu ne cunoaștem. Pentru că Isus este cel care ne acordează caracterele, iar diapazonul, viața Sa nepătată, este standardul pe care Îl dorește pentru noi. Problema este atunci când eu vreau să mă acordez singur, și atunci când ne întâlnim, tonul meu este mai jos. Mulți își doresc unitate în biserică, și vor să dobândească aceasta încercând să acordeze viețile tuturor celorlalți după a lor, așa cum încerca grupul nostru din munți, și descopereau dezamăgiți că aceasta nu poate aduce niciodată unitate.

Am avut odată ocazia să negociez o proprietate cu un alt agent imobiliar pentru o sectă religioasă care avea o comunitate închisă în care bărbații purtau negru iar femeile, albastru șters. Eram fascinat de ei pentru că păreau atât de uniți sau cel puțin așa credeam eu, până când am ajuns să-i cunosc mai bine. Am aflat că aveau tot felul de certuri cu privire la regulile lor. Acest grup depășise deja Cuvântul lui Dumnezeu cu restricțiile și regulile lor, și printre ei se aflau câțiva care considerau că au depășit măsura, și aceștia de obicei părăseau grupul pentru a se alătura unui grup mai puțin restrictiv. Alții considerau că nu au mers destul de departe și astfel se alăturau unui grup mai strict. Ca și în biserica evreilor din timpul

lui Isus, aveau reguli și cerințe care le depășeau pe cele ale lui Dumnezeu. Evreii au început să pună atât de mult accent pe reguli încât dacă purtai o batistă în Sabat era păcat, dar dacă acea batistă era prinsă de haină se accepta. Regulile erau concepute pentru a onora legile lui Dumnezeu dar, în loc să facă aceasta, ei și-au bătut joc, demonstrând cât erau de înguști la minte. Sigur că acum noi nu mai facem asemenea lucruri, nu-i așa?

Dumnezeu a reușit să arate întreaga datorie a omului în doar zece porunci. Oare noi reflectăm caracterul Său, sau mai adăugăm restricții acolo unde nu există? O, suntem bine intenționați, și nu încercăm decât să ne unim în jurul unor credințe comune, dar problema încercării de a dobândi unitate printr-un set de credințe unificatoare este tocmai diversitatea de teme cu care nu suntem de acord. De exemplu, în biserică apar conflicte legate de următoarele teme: bijuterii și machiaj, originea homosexualității, metode de creștere și disciplinare a copiilor, îmbrăcămintea potrivită (cum o mai fi și aia), gustul în muzică, distracție și dietă. Curtenia și întâlnirile sunt un alt subiect care stârnește conflicte de fiecare dată, pentru că fiecare are o idee preferată despre cum ar trebui să se facă. Discuțiile despre sport și competiții este un alt subiect care poate atinge un punct sensibil, oricare ar fi punctul tău de vedere.

Apoi, îndepărtându-ne de problemele de stil de viață, trecem la neînțelegerile cu privire la rolul credinței, al lucrării, și al felului de închinare. Chiar și atitudinea închinătorului în timpul actului în sine poate deveni o problemă spinoasă. Și mai sunt oameni care mai au idei la care țin foarte mult, atât de mult încât sunt gata să desconsidere orice principiu creștin de dragul lor. Nu încerc să minimalizez sistemul de credințe al vreunei persoane, ci vă ofer aceste exemple pentru a scoate în evidență cât suntem de diverși. Există câțiva oameni în biserică, foarte de treabă, așa ca mine și ca tine, care predică inexistența Duhului Sfânt. Alții pun la îndoială divinitatea lui Hristos sau că Dumnezeu este Tatăl. Discuția cu privire la ce versiune Biblică este mai bine de folosit, a iscat un adevărat război civil în unele biserici. Și nu sunt o minoritate de nebuni. Aceste apucături sunt chiar în interiorul bisericilor creștine conservatoare. Îndepărtându-ne și mai mult de centru descoperim că există misiuni de mântuire, teorii profetice cu mesaje de la Dumnezeu, religii rasiste, culte

abuzive, toate având o tentă marginală care, cu timpul poate acapara întreaga sferă a bisericii producând răutăți mari.

Dar destul despre asta. Să ne întoarcem la biserica din care faci tu parte, unde probabil că sunt membri care susțin o anumită lucrare, în timp ce în aceeași biserică se află unii care se opun acelei lucrări, având impresia că astfel slăbesc susținerea pentru biserica organizată. În același fel, poate că tu susții ideea unui rol activ al femeii în lucrare, în timp ce alți prieteni la fel de sinceri se pot opune cu înverșunare.

Lista problemelor poate continua la nesfârșit, și nici măcar nu am amintit natura lui Hristos, păcatul original, compoziția exactă a naturii umane, care este distracția acceptabilă, teoriile conspiraționiste, școlile parohiale sau școlile publice sau studiul acasă. Și desigur dacă opțiunea este pentru studiu acasă, care materie este cea mai indicată.

Și să nu uităm că nici o biserică sau școală nouă nu a fost construită, nici o editare nu a fost făcută fără vreo divergență în comunitate cu privire la culoare, mărime sau chiar stilul ediției respective. Uneori aceste divergențe persistă mult timp după terminarea proiectului. Am auzit mai de mult despre un om căruia îi displăceau atât de mult zăbrelele de metal care erau puse de-a lungul trotuarului bisericii încât s-a dus în toiul nopții și, nu numai că le-a dat jos, dar le-a și cărat departe în pădure. A doua zi au sosit oamenii la biserică și au descoperit că zăbrelele lipseau. Apoi au descoperit ceva ce bărbatului care le-a cărat i-a scăpat din vedere, și anume urmele lăsate pe pământ de acele zăbrele de metal. Cu o astfel de urmă le era foarte ușor să găsească unde se aflau zăbrelele, pe care le-au pus la loc.

Dar nu s-a sfârșit aici! Domnul cu pricina, găsinde zăbrelele la locul lor, s-a întors pentru încă o acțiune de renovare la ore târzii. De data aceasta era hotărât să scape de ele cum trebuie, fără să lase nici o urmă. Astfel s-a apucat să care acele bucăți enorme de fier, dar și-a rupt mijlocul înainte de-a ieși cu ele din parcare. Era rănit atât de tare încât un timp nu a mai putut merge la serviciu. Și desigur că toată lumea și-a dat seama cine era hoțul de zăbrele.

Acest bărbat s-a hotărât să desconsidere decizia bisericii, și în zilele noastre sunt foarte mulți astfel de bărbați. Poate că noi nu cărăm zăbrele în toiul nopții, dar ne asigurăm că anumite persoane știu că nu suntem de acord cu participarea sau lipsa participării lor la anumite servicii de cult. Ne asigurăm că știu cât de mult ne displăce felul în care îndeplinesc anumite

îndatoriri în biserică, doctrinele lor, reformele lor, sau felul în care își administrează banii. Sigur că aceste atitudini ne amintesc de un alt fel de conflict în care unii oameni oferă unora libertatea de a fi conduși de Dumnezeu în timp ce alții folosesc biserica, statul sau autoritatea personală pentru a-i controla pe cei din jur. În dorința noastră de a controla pe ceilalți repetăm păcatul lui Uza. Uza a întins mâna să țină chivotul lui Dumnezeu și a murit din cauza aceasta, și cu toate acestea foarte mulți oameni sunt tulburați de această poveste pentru că intenția lui părea a fi curată și bună. El a vrut să ajute, dar neascultarea lui i-a provocat moartea prematură.

Uza s-a decis să facă pentru Dumnezeu ceea ce Dumnezeu nu putea face singur. A decis că trebuie să protejeze chivotul, chiar dacă nimeni nu avea voie să-l atingă. Chivotul tocmai petrecuse câteva luni ca trofeu în țara filistenilor, unde Dumnezeu Și-a dovedit puterea de a avea grija lui. În același fel, Dumnezeu Și-a demonstrat puterea de a-Și conduce poporul și biserica Sa timp de 1000 de ani. Cu toate acestea încă mai există ispita de a gândi că nu se poate descurca fără ajutorul nostru. Ne luptăm să ne controlăm aproapele? Am văzut acest lucru de foarte multe ori. Și eu am fost implicat în această acțiune. Restricțiile făcute de om depășesc Cuvântul lui Dumnezeu și-L dezonorează distorsionând imaginea Dumnezeului pe care ne străduim să-L servim și să-L apărăm. În 2Corinteni 3:17 se spune: "...și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia". Această liberate, har, slobozenie, nu trebuie interpretată greșit ca libertate de a păcătui. Aceasta ar fi o interpretare abuzivă. Dacă cineva violează principiile clare ale Bibliei, atunci disciplina bisericii poate interveni. Cu toate acestea, de foarte multe ori disciplina bisericii se aplică anumitor comportamente sau credințe care nu sunt bine definite în Biblie. Un prieten mi-a spus mai de mult: "Jim, este datoria ta să te supui și să urmezi regulile, politica și restricțiile pe care biserica le votează cu privire la problemele ce țin de imoralitate. Ești liber să te opui bisericii dacă convingerile tale nu se potrivesc cu regulile lor în ce privește moralitatea, dar în lucrurile ce țin de imoralitate trebuie să te supui fără șovăire." Încă vrea ca eu să fac astfel, și încearcă să mă constrângă să acționez astfel. Acest lucru înseamnă că, dacă eram în biserica evreilor din timpul Domnului Isus, acest om mă considera un călcător de Sabat dacă nu-mi prindeam batista de haină.

În timp ce pregăteam acest material, m-am rugat ca Dumnezeu să-mi ofere un exemplu de uniformitate nepotrivită, și Dumnezeu mi-a pus în

minte discursul lui Abraham Lincoln: “Discursul de la Gettysburg“. M-am întrebat ce legătură are asta cu ce am eu de făcut.

“Jim, vreau să-l pui în programul tău de procesare a cuvintelor pe calculator și să-i faci o corectură gramaticală.”

“Dar, Doamne, este unul dintre cele mai frumoase cuvântări ținute vreodată. Îmi dau lacrimile când îl citesc. Nu mai trebuie făcută nici o îmbunătățire. Ce îmbunătățire? A dăinuit așa cum este ani de zile!”

Programul meu pentru gramatică nu era de aceeași părere! A detectat mai mult de 15 erori, inclusiv structura incorectă a propoziției sau propoziții care erau prea lungi și chiar mi-a sugerat să șterg anumite cuvinte sau să folosesc alte cuvinte. Săracul Abraham Lincoln! Oare programul meu pentru gramatică este corect? Teoretic, da. Dar programul este conceput să aducă uniformitate structurii, făcând ca totul să se conformeze ideii de corect sau incorect. Cât de anost și de prostesc!

Am crezut că așa s-a nimerit astfel că am mai pus un text în program, de data aceasta Declarația de Independență. Știți, cea care susține că toți oamenii sunt creați egali și că Dumnezeu le-a dat anumite drepturi inalienabile printre care și Viața, Libertate și căutarea Fericirii. De fiecare dată când le citesc mi se pune un nod în gât pentru că aceste documente au fost date de Dumnezeu și principiile pe care le conțin se bazează pe principiile cerului. Programul meu de gramatică a detectat mai mult de zece greșeli în acest text. Nu i-au plăcut câteva structuri gramaticale și s-a cam supărat pe unele cuvinte. Aceste documente își pierd din semnificația lor vitală și din unicitate atunci când sunt forțate să se conformeze unor standarde exterioare, iar noi facem la fel cu cei din jur. Îi forțăm să se conformeze “programului nostru gramatical”, după care ne întrebăm de ce avem probleme atunci când își cer libertatea oferită de Dumnezeu.

Am fost invitat să vorbesc într-o biserică din sud-estul Statelor Unite, și cu o săptămână înainte am primit un telefon de la persoanele care mă invitaseră. Erau îngrijorați.

- Jim, trebuie să te avertizăm cu privire la ce se va întâmpla atunci când vei veni în această biserică. Vor fi ceva probleme pentru că oamenii care vin la aceste întâlniri sunt foarte diverși.

- Cum adică? Am întrebat eu uimit.

- Jim, aici vor veni mai mulți oameni care slujesc în misiuni independente, misiuni care nu sunt susținute de Conferința Generală. Dar

mai este ceva. Va veni reprezentantul unui grup separatist și încă câțiva reprezentanți ai unor instituții independente.

- Altceva?

- Da, Jim. Vor mai fi și câțiva membri ai bisericii care susțin reforma, și mai vin câțiva membri ai comunității Amish. Ce vei face, Jim?

- Păi voi predica Evanghelia lui Hristos care ne salvează de noi înșine și ne salvează căsniciile și familiile, pentru că este ceva ce am cam pierdut din vedere.

Trebuie să recunosc că eram puțin îngrijorat de cum va ieși, dar de la amvon puteam vedea o adunare plină de oameni îmbrăcați diferit. Îți puteai da seama de diferitele grupuri fără chiar să le știi convingerile, iar eu mă aflam în fața lor pentru a le împărtăși un mesaj.

- Vreți să priviți la voi? am început eu. Priviți-vă! Toate grupurile sunt reprezentate în această biserică, și cu toții ne-am adunat cu un singur scop – să găsim comuniunea pe care o dorim cu Hristos, dar pe care nu am reușit să o găsim în grupurile din care facem parte. Lăudat să fie Dumnezeu!

Am văzut zâmbetele lor, îi iubeam pe toți și le-am împărtășit ceea ce îmi lipsea în grupul meu “perfect” din sălbăticie.

Când tu și cu mine, ne întâlnim pentru a fi în comuniune cu Hristos, oricât am fi de diferiți, putem și vom găsi unitate în biserică și în relațiile de prietenie, la școală sau în familie. Comuniunea cu Hristos este singura cale spre unitate. O vei căuta? O vei prețui? Și le vei oferi și altora libertatea de a face acest lucru? Amintește-ți că, “Cel care vrea să-și asigure libertatea trebuie să-și țină până și dușmanii departe de pericol; pentru că dacă încalcă această datorie stabilește un precedent care se va întoarce împotriva lui” (Thomas Paine, *Disertații asupra primelor principii de guvernare*, 23 decembrie, 1791).

TRUSA DE UNELTE A LUI DUMNEZEU

“Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul” (Isaia 1:18).

Atunci când Sally și cu mine ne-am cumpărat prima noastră casă nou nouță, nu m-am gândit nici o clipă că va trebui să fac vreo reparație. În fond toate lucrurile erau nou nouțe! Din nefericire, în decurs de numai o săptămână, s-a stricat chiuveta “nou nouță”. Nu mai făcusem niciodată o astfel de reparație, dar am învățat, și după fiecare reparație mai colecționam o unealtă nouă care să mă ajute să termin treaba.

Odată cu trecerea timpului și schimbând mai multe case și diferite probleme de uz casnic, cutia mea cu unelte a devenit destul de încărcată, și doar foarte rar trebuia să mai cumpăr vreo sculă care îmi lipsea. Odată cu colecția mea de unelte au crescut și abilitățile mele de a le folosi, și astfel pot rezolva orice problemă. Ceea ce vă doresc și dumneavoastră, și vorbesc foarte serios când spun asta. Pe parcursul acestei cărți am examinat relațiile cu cei din jur, și mi se pare normal să vă ofer uneltele cu care să reparați problemele cu care vă confrunțați. Dar înainte de a deschide cutia, mai sunt câteva lucruri care v-ar putea fi de folos.

Am descoperit că partea cea mai grea la reparațiile casnice care îți dau bătăi de cap este să găsești timp pentru ele. Și cu relațiile este cam la fel. Sally și cu mine petrecem timp împreună în fiecare zi, în leagănul din curte. Noi îl numim “momentele de legănat”, și în timp ce întâlniri ca acestea ar fi cam mult pentru toate relațiile tale, totuși este nevoie să oferi din timpul tău. Atunci când ești presat de timp ai tendința să faci lucrurile în grabă, cu neglijență. Ar fi mai bine să rogi pe altcineva să facă o anumită activitate pentru care ai mult prea puțin timp.

De asemenea, s-ar putea să trebuiască să mai renunți la unele dintre relațiile pe care le ai acum dacă ești prea ocupat. Este mai bine să ai câțiva

prieteni apropiați decât o mulțime de prietenii pe care nu ai timp să le menții și apoi să ai de-a face cu sentimentele rănite care se resimt de fiecare dată când cineva este ignorat.

Legat de această problemă a timpului este nevoia de a lăsa oamenii să-și exprime liber ideile fără să tragem concluzii pripite. Să vă explic. Un prieten a fost implicat într-un accident auto mai puțin grav și când a văzut impactul în fața ochilor s-a încordat foarte tare și multe zile după aceea l-au durut toți mușchii. Schiopăta și îl durea foarte tare piciorul, dar nu i-a dat importanță considerând că brațele, spatele, și chiar și pieptul erau înțepenite și îl dureau. Doctorii i-au prescris antiinflamatorii, și puțin câte puțin a început să-și revină dar piciorul nu se ameliorează. Încă îl mai durea deși în rest își revenise. În cele din urmă a făcut o radiografie și a descoperit că era fracturat! Își solicitase piciorul săptămâni întregi pentru că nu a ținut cont de ce îi spunea acest picior, fiind sigur că este încordat ca toate celelalte.

La fel este și cu remediarea relațiilor. Dacă nu ascultăm cu grijă ceea ce ni se spune, nu doar cuvintele ci și ceea ce este în spatele cuvintelor, ne va scăpa limbajul dragostei. Un alt prieten a avut impresia că aude ceva când a aprins lumina. A fost doar un zgomot aproape imperceptibil dar el a ascultat. Deși era ocupat, a stins întrerupătorul, l-a dat jos și l-a desfăcut pentru a descoperi înăuntru câteva fire care se topeau și posibilitatea de a se declanșa un scurt circuit, un foc mic, care l-ar fi putut costa casa. Câți bărbați nu au fost la un pas de a-și pierde căminul pentru că nu au știut să asculte sunetele tăcute ale unei soții neglijate, primul scurt circuit gata de a porni focul mistuitor. Principiile se aplică oricărei relații și dacă nu reușim să-i ascultăm pe cei din jur, adică să-i ascultăm cu adevărat, mai devreme sau mai târziu se va aprinde focul mâniei și al dezamăgirii.

Trebuie să mărturisesc că nu știu totul, și nu știți cât de mult m-a chinuit această idee, dar este adevărat. Îmi place să mă înfig direct în miezul problemei și să găsec o soluție. Mă grăbesc să găsec o soluție. Cred că am idei bune și mereu sunt ispitit să cred că dacă toată lumea ar face cum spun eu, care este desigur cea mai bună cale, totul ar fi perfect. Cu toate acestea trebuie să citesc manualul posesorului, să spunem așa, ca să mă asigur că am înțeles corect, și dacă tot nu sunt sigur că am înțeles corect, atunci cea mai bună alegere este să caut sfatul unui expert. Trebuie să avem o comuniune cu Dumnezeu înainte de a avea o comuniune unii

cu alții. Atunci când Îi ceri sfatul este ca și când ai consulta un manual care te învață cum să repara diferite lucruri în casă, și aceasta te ajută să economisești timp și efort pentru că știm că ceea ce facem este corect. Ținând cont de toate acestea, să deschidem împreună cutia cu soluții.

Prima unealtă este nivela topometrică a unui constructor. La facultate am învățat despre topograf, deci s-ar putea să știu mai multe decât unii oameni despre această unealtă, dar sunt sigur că mulți dintre voi ați văzut cum se folosește. O persoană se uită prin telescop în timp ce cealaltă persoană ține o riglă, de obicei la distanță mare. Această unealtă oferă perspectivă. Nu se lasă înșelată de aparențele exterioare.

Am văzut odată un film documentar despre ceea ce se numea Gravity Hill (dealul gravității), în vest. Ani de zile oamenii din împrejurimi obișnuiau să meargă cu mașina până la poalele acestui deal unde opreau motorul și ca prin minune vehiculul începea să urce dealul. De fapt nu era nici un miracol pentru că dealul nu era nimic altceva decât o movilă, în nici un caz dealul pe care îl vedeau cu toții.

Cu toate acestea perspectiva este mai mult decât doar felul în care privim problema. Aparatele topografice țin cont de lumină și de denivelări. Faptul că țin seamă de aceste legi naturale le permite să facă observații foarte corecte. În același mod, dacă înțelegem legile lui Dumnezeu putem estima corect problemele văzându-le din perspectiva lui Dumnezeu. Partea cea mai grea este să ne dăm seama că indiferent cât de mult ne-ar dispăcea o situație sau o problemă, nimic nu se petrece în viața noastră fără permisiunea lui Dumnezeu. Dacă acceptăm acest lucru, înțelegem atât faptul că Dumnezeu are o soluție pentru noi cât și faptul că El lucrează prin aceste situații pentru a ne face oameni mai buni.

Perspectiva este o unealtă puternică și oferă o putere minunată lucrării de diagnosticare de care este nevoie pentru fiecare persoană. Perspectiva este cea care mă ajută să nu mai privesc conflictul ca fiind ceva rău ci doar ca o posibilitate de a crește și de a înțelege atât în mecanismul unui cămin funcțional cât și relațiile noastre. Perspectiva sau lipsa acesteia afectează atitudinea pe care o folosim, iar atitudinea este cea de-a doua unealtă pentru explorare.

Ca și ciocanele, atitudinea este de mai multe feluri, și este foarte important ca tu și cu mine să folosim tipul potrivit conjuncturii. Există ciocane pentru încadrare și atitudini de acest tip. O astfel de atitudine este

foarte puternică, încăpățanată și nu este indicat să-i stai în cale. Atitudinea aceasta este manifestată atunci când învinuim pe cineva pentru o anumită problemă – ca și cum le-am da în cap cu un ciocan.

Dar dacă din anumite motive jocul de-a învinuirea nu merge, mai există o variantă a acestei atitudini – ne eschivăm făcând pe martirul. Persecutând pe ceilalți prin purtarea lor, aceștia au reușit de foarte multe ori să schimbe opinia publică făcându-i pe toți să creadă că de fapt ei sunt nedreptățiți. Dar cei care trăiesc după opinia publică sunt răpuși de ea. Încercarea de a-ți supune cazul opiniei publice este o acțiune extrem de riscantă pentru că un astfel de juriu este extrem de capricios. De aceea, cei care aleg această cale tind să aibă o viață publică incitantă dar extrem de scurtă.

Atitudinea de baros este foarte ușor de identificat. Barosul nu este altceva decât fratele mai mare, și mai puțin sofisticat, al ciocanului. Menirea lui este distrugerea tuturor celor care se opun voinței sau opiniilor lor. Nu umblă cu subtilități sau nuanțe; ei pur și simplu opun rezistență cu forța.

Și ciocănelul vrea să te convingă să te conformezi formei lui. Cei care au această atitudine procedează cu răbdare dar obiectivul este același – să te conformezi ideilor pe care ei le consideră ca fiind corecte.

Personalitățile cu atitudine de ciocan nu sunt dominate numai de forță. Mai sunt și ciocănelele mici pentru lucrări de precizie care nu fac prea multe. Dacă s-ar mulțumi să lucreze în domeniul lor în loc să se plângă de neputința lor, ar putea face câteva lucruri care deși nu ar fi cine știe ce, ar face acest pământ un loc mai bun. Apoi mai sunt și ciocanele cu mânerele rupte, lipite și bandajate bine, care se plâng permanent că nu sunt tratate cum se cuvine. Ascultă și vei auzi cum se plâng că nimeni nu înțelege cât de greu este să ai mânerul rupt!

Atâta timp cât predomină oricare din aceste atitudini, vei eșua în relațiile cu ceilalți. Prin Harul lui Dumnezeu trebuie să devenim ciocane care se pot adapta și pot fi folosite la cât mai multe lucrări – destul de mari pentru a putea face lucrări importante și în același timp să fie potrivite și ușor de manevrat. Un ciocan care este destul de ușor este potrivit și pentru problemele cele mai delicate. Avem nevoie de un clește puternic cu care să scoatem toate cuiele îndoite pe care frații și surorile noastre le-au bătut cu neatentie, găurind fibra ce trebuia să ne unească. Un ciocan

bun la toate nu încercă să forțeze lucrurile. Știe că singura soluție este folosirea cu grijă a puterii. Această unealtă orientată spre soluționarea problemelor este un element absolut necesar pentru cei care vor să reușească oricare ar fi profesia lor.

Prietenul meu Dave este instalator și într-o zi am avut ocazia să-l urmăresc muncind la o țeavă. I-a luat câteva ore bune, a durat mai mult de zece minute numai să evalueze situația. Restul timpului l-a petrecut muncind din greu pentru a rezolva problema. Nu a învinuit pe nimeni pentru acea problemă, chiar dacă munca lui presupunea să aibă de-a face cu o apă foarte murdară. A ignorat mizeria și s-a concentrat doar asupra soluției. Tu și cu mine trebuie să devenim ca el. Odată ce problema este descoperită și numită, toate eforturile trebuie îndreptate asupra găsirii unei soluții și nu asupra mizeriei. A te orienta asupra găsirii de soluții nu înseamnă o “stradă cu sensul meu”. Nu, este căutarea sinceră a unei soluții care să fie pe placul atât celor două tabere cât și al lui Dumnezeu.

Cea de-a doua unealtă este stetoscopul, care ne permite să auzim dincolo de suprafață. Nu demult am parcat lângă un prieten care este un mecanic priceput. Îi place să lucreze cu motoare, și înainte de a-mi opri motorul m-a rugat să ridic capota în timp ce motorul încă mai mergea. Habar nu aveam de ce, dar am făcut întocmai și l-am privit cum asculta cu grijă și a turat motorul de două trei ori înainte de a-mi spune că are o problemă. Sincer, eu nu auzeam zgomotul cu pricina, chiar și atunci când mi l-a descris. Cu toate acestea, am avut încredere în el și am dus mașina la reprezentanță. Au ascultat și ei și au pus același diagnostic. Cum de auzeau acel zgomot? Eu tot nu reușeam. Ei aveau urechea formată și puteau auzi zgomotul jalnic al motorului meu. Eu eram atât de obișnuit cu sunetul acela dezacordat. Când am folosit stetoscopul unui mecanic, am putut auzi și eu zgomotul unui pivot defect. Înainte, eu nu eram sensibil la sunete fine și nu știam ce să ascult.

În relațiile noastre de prietenie avem aceeași problemă. Nu suntem sensibili la zgomotele mărunte ale lucrurilor care nu sunt în regulă la alții. Adesea suntem concentrați cu totul asupra nevoii noastre de a ajunge din punctul A în punctul B.

Avem nevoie ca Duhul Sfânt să ne ilumineze mințile și să ne arate unde greșim, așa cum acel prieten mi-a arătat ce era defect la mașina mea. Dacă dăm greș în a-I permite lui Dumnezeu să ne sensibilizeze auzul,

vom fi condamnați la o viață în care vom provoca lezări necugetate celorlalți, pentru simplul fapt că nu simțim că aceștia sunt răniți.

Când un medic folosește un stetoscop pentru a-mi asculta inima, el trebuie să stea foarte aproape de mine și trebuie să asculte ce se aude dincolo de învelișul inimii mele. Tot așa, și noi trebuie să pătrundem adânc în suflet, să trecem dincolo de suprafața cuvintelor celorlalți; altminteri, nu vom ajunge niciodată la esența problemei.

Acum să discutăm despre toate aceste lucruri mici, dar importante. Trusa noastră de unelte conține numeroase șurubelnițe, dispozitive pentru înșurubare și chei fixe cu care să ne ocupăm de șuruburile mici, de piulițe și de toate elementele constitutive de bază ale vieții care par să slăbească în permanență. Cheia pentru utilizarea cea mai potrivită a acestor unelte este voința. Oricine poate soluționa încurcăturile supărătoare dacă își pune mintea la treabă cu rugăciune. Când cineva îți creează mici probleme, nu pune la inimă. Este atât de simplu. La urma urmei, este doar un lucru mărunț la care se poate renunța ușor dacă am murit față de eu și de care nu se merită să ne agățăm. Aceste lucruri par atât de mici și totuși, dacă ele răstignesc eul pot stârni o luptă serioasă în noi. Dar ce mesaj puternic transmitem noi celorlalți despre cât de mult îi prețuim atunci când lăsăm de la noi, manifestând interes față de ei sau luându-le în considerare sfaturile.

Ruleta, Cuvântul lui Dumnezeu este următoarea unealtă. Îmi iubesc cu adevărat aproapele ca pe mine însumi? Atunci când comunicăm cu ceilalți este înțelept să ținem cont de vechea zicală a tâmplarului care zice să măsoari de două ori și să tai o dată. De prea multe ori îi tăiem pe ceilalți cu vorbele, cu faptele noastre și după aceea ne hotărâm să ne măsurăm alegerile cu ruleta Cuvântului lui Dumnezeu. Dar atunci este prea târziu.

Acum ajungem la boloboc. Măsoar eu toate relațiile cu bolobocul? Prin asta nu vreau să spun că este suficient să fiu sincer. Aceasta ar trebui să fie oricum. Vreau să spun că ar trebui să-i așezăm pe ceilalți pe aceeași treaptă cu noi. Asta înseamnă să nu le vorbim de sus și nici măcar să nu folosim limbajul trupului prin care să transmitem o atitudine de superioritate.

Dacă dăm greș în demonstrarea faptului că punem preț pe cel de lângă noi sau pe ceea ce are de spus, închidem orice ușă spre comunicare. Conversația este ca apa; curge cel mai bine la vale, iar la deal curge doar dacă este exercitată o forță asupra ei. Dacă descoperi că discuțiile pe care

le ai cu ceilalți tind să fie violente, s-ar putea ca acest lucru să se datoreze faptului că ei surprind la tine o atitudine de superioritate și este ca și când ai încerca să faci apa să o ia la deal. Încearcă să tratezi pe ceilalți de la egal la egal și vei vedea că ceilalți nu vor mai opune rezistență. Întotdeauna există și excepții; dar puțini oameni continuă să lupte dacă nu le oferi un motiv să o facă.

În cele din urmă ajungem la un instrument prea mare ca să încapă în trusa noastră cu unelte, și anume masa de lucru. Au existat probabil momente când ai încercat orice variantă posibilă fără să găsești o soluție. Când se întâmplă lucrul acesta fie din cauza unei situații dificile neprevăzute fie din cauza unei probleme cu care te confrunți de mult timp, n-ai altceva de ales decât să așezi problema pe masa de lucru pentru a fi rezolvată în viitor la un timp stabilit împreună.

Timpul poate fi un vindecător magic al multor conflicte.

Când ne întoarcem la o problemă pe care ne-am hotărât de comun acord să o lăsăm pentru o oră, o zi, o săptămână sau mai mult, adesea ne întoarcem cu o nouă perspectivă și poate chiar cu idei noi. Dacă punem o situație conflictuală pe masa de lucru, există șansa ca spiritele să se liniștească.

Acesta nu este un lucru ușor pentru mine deoarece sunt un neamț încăpățânat. Uneori m-am surprins atât de frustrat în timpul anumitor reparații încât îmi venea să dau cu piciorul în masa de lucru și poate că și tu ai trecut prin aceleași stări. N-am să te întreb dacă ai lovit unele obiecte... În acele ocazii, singura mea siguranță era să plec și să mă refugiez în Dumnezeu.

Dacă lăsăm o problemă nerezolvată pe masa de lucru și iubim persoana cu care avem un conflict, putem avea nădejdea că și dacă nu vom găsi niciodată o soluție sau o îndreptare permanentă, relația noastră și respectul reciproc vor fi mai puternice decât problema care s-a ivit.

Odată am întâlnit un om căruia îi plăcea să cârpească orice. De unde știi? Demisolul său era plin cu părți din obiectele cu care lucrase, pe care încercase să le repare și pe care le îngrămadise acolo în speranța că unele piese ar putea fi folositoare. Chiar l-am văzut trăgând o bucată dintr-o mașină veche a unui vecin, înainte de a veni cei de la cimitirul de mașini ca să o ridice. Nu, el nu avea o mașină ca aceea, dar se temea că s-ar putea să vină ziua când va avea nevoie exact de partea aceea.

Să nu-l judecați prea aspru, deoarece, deși știu că nu va folosi niciodată acele lucruri, cei mai mulți dintre noi suntem exact ca el. Vrem să ne agățăm de trecut de parcă gunoiul de ieri va fi comoara de mâine. Lăsați trecutul în urmă. Nu știu cum sunteți voi, dar eu când am o problemă la instalația electrică acasă nu vreau să o rezolv folosind materiale uzate, vechi de treizeci de ani. La fel se întâmplă și cu relațiile. Lăsați trecutul în pace. Dacă apare o problemă astăzi, ocupați-vă de ea acum și nu cădeți în capcana de a o lăsa să se învechească. Ca și cu lucrurile acelea vechi din demisolul prietenului meu, nimic bun nu poate ieși din răscolirea trecutului.

Adezivul este ultimul articol la care recurgem când toate celelalte au dat greș. Dacă nu putem ajunge la nici o soluție și descoperim că suntem încă departe în ciuda eforturilor serioase din partea ambelor părți, atunci este posibil să învingem dificultățile prin acceptarea vinovăției. Fiți îngăduitori cu mine. Nu mi-am pierdut mințile.

Sunt sigur că fiecăruia dintre noi îi place să se considere perfect. În orice caz, există posibilitatea ca cel puțin într-o măsură cât de mică, noi să fim vinovați pentru situația în care ne găsim. Doar Dumnezeu știe în ce măsură am provocat noi încurcătura, dar noi putem alege să acceptăm vina dacă vrem. Hristos a făcut-o pentru noi și dacă aceasta poate ajuta la răscumpărarea altuia, cum am putea noi să facem mai puțin? Asta nu înseamnă că renunțăm la poziția noastră, la principii sau idei, ci înseamnă să ne asumăm răspunderea de a fi provocat neînțelegerea. Acceptarea întregii vinovății și acordarea iertării celeilalte părți reprezintă un act vindecător extraordinar. Este ca un adeziv, părțile se lipesc una de cealaltă! Oricum, funcționează doar dacă se face cu sinceritate și din toată inima. Dacă joci rolul martirului, poți să nu spui nimic, dar oamenii - chiar și cei care nu sunt de acord cu tine - îți pot spune când vorbești din inimă și când ești nesincer.

Ce-i de făcut dacă aveți o relație în care fiecare unealtă dă greș, iar voi încă nu vă puteți privi în ochi? Atunci dă-i celuiilalt posibilitatea să-l urmeze pe Dumnezeu așa cum înțelege el și îngăduiți-vă libertatea de a fi călăuziți separați unul de altul. Doi oameni nu pot merge împreună dacă nu sunt învoiți. Așa că mergeți separat dacă este nevoie, lăsându-l pe Dumnezeu să rezolve disputa voastră mai târziu. Apostolul Pavel și Ioan Marcu și-au refăcut relația în cele din urmă și știu că aceasta este dorința lui Dumnezeu pentru fiecare dintre noi. Folosiți această trusă de unelte și unele dintre

problemele voastre vor dispărea. Utilizați aceste unelte sub îndrumarea Duhului Sfânt și cele mai multe dintre problemele voastre relaționale nu vor mai exista. Rugăciunea mea este ca Domnul să folosească aceste unelte simple pentru a realiza un proiect măreț în viețile voastre și să consolideze multe relații frumoase. Pentru că, la urma urmei, relațiile nu au de-a face cu idei, poziții sau conflicte, ci cu oameni!

DRAGOSTE NECONDIȚIONATĂ

“Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13:35)

Când mi s-a prezentat pentru prima dată Cuvântul lui Dumnezeu, m-am îndrăgostit de el. Nu-L iubeam pe Isus pentru că nu-L cunoșteam, dar în Cuvântul Său am simțit o frumusețe, o ordine și un îndrumător incontestabil al vieții mele. Am început să pun în practică tot ce citeam în Cuvântul Său. Am făcut tot ce îmi stătea în putere neștiind că este mai mult de atât. Nu știam cum să mă predau lui Dumnezeu sau cum să-L las pe El să aleagă pentru mine.

M-am gândit la puținul pe care îl știam și mi-am spus: “Doamne, voi face voia Ta.” Găsisem adevărul și înțelegeam Biblia, sau cel puțin așa credeam. Chiar și puținul pe care îl știam părea mult mai bun decât ce știusem înainte. Credeam în mod sincer că am înțeles și eram mulțumit.

Dar Dumnezeu nu era mulțumit. Nu este niciodată mulțumit până nu primim din partea Lui ce are mai bun. Mi-a arătat că în viața mea sunt câteva lucruri care nu erau îndreptate și când mi-am dat seama de aceasta am pornit să fac aceste schimbări. Sunt un neamț încăpățânat. Am o voință de fier și nu mă tem să o folosesc, dar ceea ce nu înțelesesem atunci era că voința mea de fier trebuia folosită pentru a mă preda lui Isus, nu pentru a îndeplini ceea ce Isus îmi cerea să fac. Eram sincer și chiar am încercat, dar acasă mereu eșuam. Acasă îmi pierdeam mereu cumpătul cu soția și copiii. Acolo nu mă puteam preface așa cum o făceam în alte părți. Acasă făceam tot ceea ce orice familie de creștini conservatori ar fi trebuit să facă. Aveam momente de rugăciune, ne îmbrăcam corespunzător și chiar le predam copiilor acasă și cu toate acestea esența creștinismului adevărat, adică o adevărată schimbare a inimii, victoria asupra firii pământești și

transformarea atitudinii și a atmosferei în cămin, lipseau. Cunoșteam reforma și toate lucrurile de exterior ale creștinismului, aveam succes chiar și în predicarea Evangheliei, dar după patru ani în biserică Dumnezeu mi-a spus: *“Jim, vreau să te retragi în munți unde vreau să-ți descopăr Evanghelia. Vreau să faci asta pentru că ai realizat multe prin forțe proprii și la suprafață arăți bine, oamenii și membri bisericii cred că ești nemaipomenit dar soția și copiii tăi nu cred asta și nici Eu!”*

Avusesem propria mea credință iar când am ajuns să trăiesc în munți eram nedumerit. Auzisem o mulțime de termeni teologici a căror semnificație nu o înțelegeam, nici experimental nici în felul cum se raportau la viața mea, iar Dumnezeu mi-a spus să le înlătur. Nici în cărțile mele nici în predici nu veți descoperi foarte mulți termeni teologici, și acesta este motivul. Dumnezeu mi-a arătat că tot ce voia de la mine era să aleg. Dorea să mă predau Lui și după aceea să rămân supus, făcând voia Sa, bucurându-mă în El, iubindu-L așa cum își iubește un copil părintele și îi permite să care toate greutățile vieții în locul lui. Deodată, pe măsură ce am început să pun în practică acest nou concept de religie Dumnezeu a devenit o parte reală a existenței mele.

Privind în urmă la încercările mele din trecut de a-L mărturisi pe Hristos, care se reduceau doar la prezentarea adevărilor biblice și niciodată în prezentarea directă a lui Dumnezeu la un nivel personal, am rămas uimit de cât de clară este Evanghelia. Odată cu această descoperire mi-am dat seama cu stupeoare că nu eram singurul care nu înțelegea Evanghelia. Aproape oricărei biserici sau misiuni îi scapă din vedere simplitatea și utilitatea Evangheliei.

“Asta este, Doamne! Acest mesaj pe care mi l-ai descoperit în sălbăticie este adevărata Evangheligie după care tânjeam!” Era atât de simplu și totuși efectele erau atât de puternice încât depășea doctrina, depășea cu mult mărturia pentru Hristos și eclipsa cu totul fosta mea religie centrată pe forțele proprii. Eram încântat iar Dumnezeu se bucura alături de mine, dar încă nu-și încheiase lucrarea cu Jim Hohnberger.

Recent Dumnezeu mi-a descoperit că a-L avea ca o parte componentă în viața mea, oricât de important sau de esențial ar fi, pur și simplu nu este suficient. Mi-a arătat foarte clar că fiind în pace cu El prin mărturisirea fiecărui păcat pe care mi-l arată și prin îndreptarea, în limitele omenești, a fiecărui rău făcut aproapei, nu este de-ajuns. Mi-a spus că doar pentru

faptul că Jim Hohnberger predică acest mesaj extraordinar nu înseamnă că Jim reflectă pe deplin sau chiar parțial imaginea Creatorului său. Nimic din toate acestea nu sunt suficiente pentru Dumnezeu. El mi-a mărturisit că nu sunt chibzuit în gândire, în idei și mai mult decât toate, în experiență. Trebuie să învăț să-i iubesc pe cei din jur necondiționat.

Vedeți, nu este de ajuns să-L iubesc pe Isus nemărginit. Acest mod de a iubi este destul de rar și plăcut Domnului dar nu este complet. Dacă ar fi să privim din perspectiva celor zece porunci, dragostea pentru Dumnezeu este cuprinsă în primele patru, dar cum rămâne cu celelalte șase? Dumnezeu mi-a arătat că trebuie să învăț să iubesc oamenii, nu doar pe cei care îmi sunt prieteni, cei care sunt ușor de iubit, dar și pe cei care nu sunt de acord cu mine, și pe dușmani!

Trebuie să înveți să-i iubești pe cei din jur necondiționat, indiferent dacă sunt de acord cu tine sau nu. Vreau să te ajut să ai această experiență, Jim. Mă lași?

I-am răspuns: “Doamne, cât de departe trebuie să merg în această experiență?”

Vreau să vă împărtășesc răspunsul lui Dumnezeu. M-a trimis la Romani 5:6,7. “Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuți. Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate s-ar găsi cineva să moară.” Cine sunt acești nelegiuți? Eu și cu tine! Pe când nu aveam putere, nu-L puteam iubi nevrând nici măcar să-I răspund, Isus a murit pentru păcatul meu și al tău. Căci Isus a luat păcatele pentru fiecare persoană care a trăit sau va trăi, știind că majoritatea nu-L vor iubi niciodată în schimb. Apoi versetul vorbește despre câteva persoane dispuse să moară pentru un om bun, și acest lucru este adevărat. Tu și cu mine suntem dispuși să ne asumăm multe riscuri pentru oamenii pe care îi considerăm “buni”. Ei ar putea fi semeni pe care nu-i cunoaștem personal, dar pe care instinctiv îi categorisim drept oameni buni ca noi, și încercăm să-i salvăm de pericole, exact cum am dori să facă și ei pentru noi dacă s-ar schimba rolurile.

De curând, lumea a privit și a cinstit pompierii și alți membri ai echipelor de intervenții ale căror ultime imagini înregistrate sunt de pe scările pline de fum ale World Trade Center, când se târau să salveze pe alții în timp ce toată lumea încerca să scape, și aproape patru sute dintre aceștia au murit ca eroi încercând să-i salveze pe alții. Acest sacrificiu de

sine demonstrează cele mai bune idealuri ale Statelor Unite, dar am mai fi privit această faptă ca fiind curajoasă dacă și-ar fi riscat viețile pentru niște criminali odioși care pusese ră la cale această catastrofă? Nu cred că am risca viața vreunui pompier pentru a salva viața unui criminal. Aceasta este firea omenească.

“Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi” (versetul 8). Să iubești pe cei care nu pot face nimic pentru tine sau pe cei care nu vor, depășește limitele umanului și intră în sfera divinului. Oscar Schindler, un industriaș german care și-a protejat mereu muncitorii în timpul anilor de persecuție nazistă, a salvat de la moarte la Auschwitz sute de angajate. Ani mai târziu, când și-a dat seama de ce făcuse Schindler, una dintre cele salvate a spus: “Ne era și tată și mamă. Era singura noastră speranță. Nu ne-a dezamăgit niciodată.” Și-a dat seama de dragostea pe care o avea Schindler pentru muncitorii lui și aceasta a trezit în sufletul ei cel mai profund sentiment de mulțumire. Și Dumnezeu face la fel pentru a ne câștiga inima și mintea. El spune, “Jim Hohnberger, voi face totul pentru tine. Mă voi sacrifica până la moarte în speranța de a-ți câștiga inima.”

“Pe când eram noi încă păcătoși Hristos a murit pentru noi.” Cine este acest “noi” menționat aici? Hristos a murit pentru conservatori? Tu spui că da. Ei atunci cum rămâne cu liberalii? Și pentru ei? Dar moderații, conducătorii bisericii, misionarii, pastorii și liderii separatiști? Dar celelalte denominațiuni, inclusiv cele cu care nu suntem de acord, sau cele pe care nici măcar nu le considerăm așa, Isus a murit și pentru ei? Cum rămâne cu evreii, musulmanii extremiști sau Papa? Hristos s-a sacrificat pentru noi indiferent dacă ne-am alăturat sau nu bisericii sau religiei Lui. S-a sacrificat fără ezitare. Isus l-a tratat pe Iuda la fel ca pe Petru. Ce i-ai fi făcut lui Iuda știind, la fel ca și Hristos, că indiferent de strădani, în final te va trăda? Isus este imparțial. Suntem și noi la fel?

Isus i-a iubit pe ceilalți necon condiționat. Nu a spus, “Dacă te schimbi, te voi iubi”. Dragostea lui Isus s-a revărsat asupra mea chiar înainte de a face vreo schimbare. Isus nu a spus, “Dacă accepți teologia și doctrinele mele, atunci te voi iubi.” Isus nu a spus, “Dacă-Mi accepți reformele și stilul de viață și te conformezi lor, atunci te voi iubi.” Nu mi-a spus așa ceva și nu a spus asta nimănui vreodată. Dar ce le spunem noi celorlalți?

Isus nu a arătat vreodată prin vorbă sau faptă, “Dacă vei privi lucrurile ca mine, Jim, atunci te voi iubi.” Isus nu a spus, “Dacă faci lucrurile cum vreau eu, atunci voi avea grijă de tine și de nevoile tale.” Isus nu a spus, “Dacă Mă urmezi, atunci te voi iubi și voi face minuni pentru tine.” El nu avea atitudinea meschină care ne marchează atât de mult comportamentul față de cei pe care pretindem că-i slujim. Isus a mers direct la ofițerii romani care aveau sprijinul celui mai puternic imperiu. I-a vindecat cu aceeași bunăvoință cu care ar fi vindecat pe oricine altcineva, pentru că-i iubea ca oameni. Nu s-a gândit niciodată să slujească cuiva doar pentru poziția pe care o ocupa. Iubirea lui Isus a depășit politica vremii sale, politica bisericii lui și chiar pe cea a oamenilor lui. A avut curajul să iubească și chiar să slujească pe oricine, fără excepție, indiferent dacă erau sau nu ai bisericii, liberali sau conservatori, sfinți sau păcătoși, agnostici sau certați cu biserica. Să ne fie rușine pentru iubirea noastră superficială, neînsemnată, de suprafață și condiționată!

Noi spunem: “Te voi iubi și îți voi sluji dacă te alături bisericii mele.” Care este motivația misiunii noastre? Chiar existăm pentru a ne iubi aproapele? Dacă s-ar spune adevărul, tot ce pare a fi lucrare de evanghelizare este o dovadă a iubirii condiționate – iubire cu un mare “DACĂ”. Amintiți-vă de ultimele lucrări de evanghelizare organizate de biserică și gândiți-vă dacă le-ați slujit cu adevărat celor care au participat la câteva sau la toate întâlnirile, dar nu au acceptat să se alătore bisericii. Nu mă refer doar la a le trimite materiale prin poștă sau a-i invita la programe speciale, ci a le sluji cu adevărat nevoilor lor. Cred că astfel vă veți da seama de eficiența lucrării de evanghelizare pe care o faceți. Dacă eforturile voastre sunt doar pentru cei care ni se alătură, atunci iubirea este condiționată și trebuie să ne scuzăm față de cei pe care i-am nedreptățit în așa-zisa noastră lucrare de evanghelizare. Nu am dat pe față însușirile lui Dumnezeu ci interesul de sine.

Cunosc mulți conservatori care m-ar iubi și m-ar accepta dacă aș fi de acord cu ei dar dacă nu le-aș da dreptate nici nu m-ar băga în seamă. Nu e de mirare că nu atragem lumea! Spre deosebire de Isus, noi spunem, “Te voi iubi și sluji dacă îmi accepți stilul de viață și reformele.” Sunt mai multe persoane care pur și simplu mi-ar îndrăgi familia dacă le-am accepta fanatismul, dar dacă nu, ne-ar privi cu aroganță. Aceasta este Evanghelia? Este aceasta lucrarea pe care ne-a chemat Isus să o facem?

Când spunem te voi iubi și te voi sluji doar dacă ne urmezi regulile, reglementările și indicațiile, pretindem că facem ceva când de fapt facem altceva. Spunem că urmăm Biblia și numai Biblia. Pretindem a avea drept motto: *Sola Scriptura*, dar mai sunt încă o grămadă de reguli făcute de om pe care trebuie să le respecti. Dacă nu vei face astfel nu te vei descurca prea bine în biserica noastră. Dacă nu o vei face nu vei fi privit cu ochi buni în biserica noastră și nu-ți vei găsi locul în organizația noastră. Această atitudine Îl reflectă oare pe Isus Hristos?

Nu mă refer la coborârea standardelor. În nici un caz. Isus Hristos a avut cele mai înalte standarde pentru oricine a trăit în această lume, dar nu i-a înlăturat pe ceilalți pentru că nu aveau aceleași standarde. Ce mult ne iubește Dumnezeu! Trebuie să ne punem întrebarea: Este ceea ce facem o lucrare de slujire pentru noi în timp ce pretindem că slujim altora?

Motivația noastră în lucrarea de evanghelizare ar trebui să fie aducerea oamenilor la Isus, care le poate răscumpăra sufletele, dar de obicei dorința noastră este de a-i face pe ceilalți să vadă lucrurile ca noi. Vrem să gândească ca noi, să ni se alăture, să fie exact ca noi, să ne slujească și să ne împărtășească ideile. Aceasta nu este dragoste, fraților și surorilor în Hristos. Nu e dragoste a încerca să-i faci pe oameni după chipul și asemănarea ta, în locul lui Dumnezeu.

Dragostea, așa cum o dovedește Dumnezeu, este lepădarea de sine în favoarea celorlalți. Aceasta este definiția Paradisului, a dragostei și dacă este aplicată, problemele se rezolvă de la sine. De-a lungul anilor am oferit consiliere multor cupluri și multor familii, și de fiecare dată problema căminului era că bărbatul nu trăiește pentru soție și nici ea pentru el, și nici unul dintre ei nu-și dădea osteneala pentru copii. Dacă nu au un exemplu, copiii nu învață niciodată să trăiască pentru părinții lor sau pentru alții. Felul în care trăiești pentru alții demonstrează dragostea pe care o porți în inimă. Avem dragostea lui Dumnezeu atunci când putem trăi întrutotul pentru acea biserică ce urmează căile lumii; când putem trăi întrutotul pentru acea lucrare de slujire cu care nu suntem de acord. Atunci și *numai* atunci avem puterea care poate trage acea biserică din lume și acea lucrare de slujire într-o poziție mai echilibrată. Acest tip de iubire este un angajament de a iubi indiferent dacă nu câștigi nimic, biserica nu câștigă nimic și nici lucrarea de slujire sau Dumnezeu. Dumnezeu iubește fără să pretindă ceva în schimb. Este felul lui de a iubi – necondiționat.

Dacă Isus ar fi fost printre noi astăzi ne-ar fi iubit pe toți la fel, ne-ar fi slujit și s-ar fi alăturat oricărui grup. Ar fi slujit grupului organizat de credincioși, celor care au biserica acasă, celor care sunt doar pe margine, fiecărui suflet rătăcit, și ar face astfel pentru că El este Dumnezeu dragostei. Ar iubi și misiunile independente și care nu fac parte dintr-un sistem confesional. Ar iubi și ar sluji chiar și celor fără biserică sau trădători ca Iuda. Există trădători în viața și în biserica ta? Ai găsit dragostea care să se potrivească acestor tipuri de persoane? El ar iubi și ar sluji îndărătnicilor și celor care sunt greu de iubit. În viața ta există persoane care sunt greu de iubit?

Apocalipsa 14:6 spune, “Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică pentru ca să o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.” Dacă ar fi să faci parte din mișcarea descrisă aici nu este suficient să cunoști Evanghelia sau să ai o diplomă de la o universitate importantă care să ateste faptul că ai doctoratul în studiul Evangheliei. Nu, trebuie să avem Evanghelia; trebuie să fie o parte din noi. Mesajul evanghelic descris aici este dus în toate colțurile pământului, la fiecare neam, seminție, limbă și norod. Nu există excepții. Nimeni nu este exclus sau considerat nedemn.

Ce înseamnă “seminție”? Am căutat și mi-a plăcut ce-am găsit. Este o mlădiță. Evanghelia este pentru mlădițe. Și totuși un lider al bisericii mi-a spus că nu ar trebui să le slujim. Dacă spunem asta, pierdem din vedere esența Evangheliei. Oricine nu vrea ca Evanghelia să ajungă la cei care au nevoie de ea cel mai mult, nu a gustat niciodată din dragostea lui Dumnezeu și are nevoie să fie iubit. Așa că nu-i alungați! Iubiți-i!

La orice neam înseamnă că nu există bariere lingvistice, nici atitudini părtinitoare privind culoarea sau poziția socială. La tot “norodul” nu se referă doar la cei care ne fac să ne simțim bine. Cunosc o mulțime de oameni din afara bisericii care ar fi bucuroși să iubească și să slujească celor care gândesc la fel ca ei dar îi privesc de sus pe cei asociați organizațiilor corupte. Cunosc mulți lideri de biserică care refuză să aibă de-a face cu cei din afara bisericii ale căror opinii sunt altfel decât ale lor, și îi privesc cu un oarecare dispreț pe cei care provoacă necazuri. Ambele grupuri au aceeași problemă. Pierd adevăratul mesaj al Evangheliei și până nu-l vor găsi, vor continua să creadă în adevărurile lor separate în

timp ce pierd din vedere *adevărul*, *singurul adevăr* care îi poate elibera. Când alegem cui vom sluji, acțiunile spun, “Nu voi avea nimic de-a face cu ei.” Dar ei cum vor primi vreodată Evanghelia dacă nu vrem să ne apropiem de ei? Dacă aceasta este atitudinea noastră, poate că adevărata întrebare pe care trebuie să ne-o punem este cum vom propovădui vreodată Evanghelia dacă nu ne apropiem de ei. Lucrarea lui Isus a depășit intoleranța politicii din vremea Sa. Dragostea Lui s-a îndreptat spre toți. Dragostea lui s-a îndreptat chiar și spre mine, și încă se mai îndreaptă.

Isus a știut că până la urmă, biserica lui va fi formată din oameni din medii diferite și cu experiențe diferite, dar vor avea două lucruri în comun. Nu mă refer la criteriile din Apocalipsa pe care mi le-ați putea cita pentru că acel criteriu la care mă refer este condiția prealabilă de a avea ce a scris Ioan în Apocalipsa. Isus a împărtășit și două criterii pe care cel cu inima curată le împlinește, și poți citi despre ele în Evanghelia după Luca 10:27, “El a răspuns: “Să iubești pe Domnul, Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău”. Totul – asta vrea Dumnezeu pentru Jim Hohnberger, nimic ascuns, nimic între noi. Mă atrage atât de mult, încât acoperă caracterul meu imperfect cu mantia perfecțiunii Sale. Și în timp ce mă ține atât de aproape, îmi vorbește și îmi explică: “*Trecutul tău nu înseamnă nimic, Jim. Am plătit deja pentru tine. Ți-am dat puterea să alegi să fii atât de aproape de Mine încât să te acopăr cu mantia Mea, pe tine și toate cicatricile pe care le-a lăsat păcatul. Când Tatăl Meu se uită la tine acum, nu vede decât caracterul tău neîntinat. Ei, vrei să rămâi cu Mine, Jim? Ți-am dat puterea să alegi să rămâi cu Mine. Pe lângă decizia ta de a rămâne cu Mine, nu poți să faci ceea ce ai făcut. Dar dacă alegi să te predai în mâinile Mele, și am făcut în așa fel încât toată lumea să o poată face, atunci Duhul Meu îți poate controla acțiunile prin credința pe care o arăți. Poți să o faci, Jim. Ca oricărui om de la Adam încoace, ți-am dat puterea să decizi dacă rămâi cu Mine. Este alegerea ta, dreptul tău de naștere ca fiu al lui Dumnezeu, să vii la Mine și să te acoperi cu ființa și perfecțiunea Mea și apoi să rămâi în Mine și să mă lași să te acopăr în continuare. N-am să te oblig, dar vreau să rămâi. Tu vrei?”*

“Să iubești pe Domnul Dumnezeul Tău din toată inima ta.” Aceasta este cel mai ușor, prietene. Am ajuns în momentul în care I-am dat lui

Dumnezeu toate cele la care am hotărât să renunț. Asta nu înseamnă că nu se mai poate ca această experiență să crească și să se aprofundeze ci că în acest moment sunt pe deplin devotat lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu mi-a arătat că mai este un strat al eului care trebuie analizat. *“Jim, vreau să-ți iubesti aproapele ca pe tine însuși.”*

Asta este greu de realizat, de aceea în cele zece porunci să-L iubești pe Dumnezeu ocupă doar patru în timp ce dragostea pentru aproapele ocupă celelalte șase. Dumnezeu este iubitor și este ușor să-L iubești. Aș putea pleca în pustiu și să petrec patru zile cu Dumnezeu și nu aș vrea ca acest moment special să se termine. Dar cu vreun semen? Nu știu dacă aș vrea să petrec patru ore singur cu el în pustiu, și în nici un caz patru zile. Pur și simplu nu-i pot iubi ca prieteni. Cum pot iubi oameni greu de a fi iubiți ca pe mine însumi? Totul se rezumă la alegerile mele. Isus îmi promite că dacă fac voia Sa, îmi va da puterea să iubesc pe oricine; chiar și nemți bătrâni și încăpățânați ca Jim Hohnberger.

Odată, un lider al bisericii din vremea lui Isus, după ce a auzit acest adevăr, i-a pus o întrebare speculativă. Erau o mulțime de astfel de întrebări care circulau prin biserică și omul a vrut să o folosească pe aceasta încercând să-L distragă pe Isus de la prezentarea adevărului pe înțelesul oamenilor. A întrebat, “Cine este aproapele meu?” Cu alte cuvinte, cât de departe trebuie să meargă această dragoste?

Drept răspuns Isus a spus frumoasa pildă a samariteanului milos. Un om care călătorea a căzut în mâna unor hoți care aproape l-au omorât din bătaie, i-au luat tot ce avea, până și hainele de pe el și l-au lăsat sângerând în șanțul de lângă drum. Apoi, pe același drum a venit un bărbat, cu funcție importantă în biserică lui Dumnezeu, și văzându-l pe acest om, a trecut de partea cealaltă a drumului și s-a îndepărtat. Mergea înainte grăbit, cu mâna pe geantă, ca nu cumva să devină și el victimă. Oare acesta cunoștea Evanghelia?

Apoi, alt bărbat, respectat în oraș și în biserică, a trecut pe acolo și l-a văzut pe acel om abia respirând, dar a observat că este din clasa muncitoare, nu de-al lui. S-a uitat la hainele sale frumoase și la străinul plin de răni. Gândul de a-l atinge era atât de înfricoșător încât s-a cutremurat. Omul era aproape mort și oricum ar fi murit. Deja în jurul rănilor se adunaseră muște și țânțari și în curând vulturii aveau să se așeze pe mădularele sale. Dacă l-ar fi atins, și bărbatul ar fi murit după aceea, ar

fi putut fi foarte bine considerat necurat spiritual. Nu, mai bine să-l las unde este, bietul, să moară liniștit, a decis omul.

Negustorul samaritean era obosit pentru că își trăsesese animalul pe drumul de munte. A trebuit să meargă mult pentru a strânge ceva bani, din cauza taxelor romane și a colectorilor de taxe. O mișcare l-a trezit din gândurile sale. Ceva se mișcase în șanț. Semăna cu un fel de creatură moartă, poate nu chiar moartă, dar nici prea bine nu-i era – prea palidă, prea albă pentru orice animal sălbatic. Apoi își dădu seama ce era.

Grăbindu-se într-acolo a fost izbit de o priveliște deplorabilă. Bărbatul din șanț era un evreu, o sectă care rivaliza cu samaritenii. Credeau în același Dumnezeu și venerarea lor era aceeași dar nu cădeau de acord în privința unor puncte esențiale ale doctrinei și practicii iar disputa dintre cele două grupuri dura de mult și era încrâncenată. Totuși, nu-l putea lăsa pe acest bărbat să moară acolo, în drum, așa că rupându-și hainele de rezervă i-a legat rănile și a reușit să-i toarne niște apă pe gâtul uscat. Apoi l-a urcat cu greu pe măgar și a pornit spre următorul oraș la apusul soarelui. Un urlat de lup se auzea în dealurile întunecate din spatele lor, ca și cum ar fi jelit pierderea unei prăzi ușoare.

Samariteanul a fost pus în fața unei alegeri. A trebuit să muncească din greu și să se murdărească, să plătească pentru medicamentele și îngrijirile bărbatului. Și poate că acesta nici măcar nu era de acord cu el. Isus l-a întrebat pe acel om cine era aproapele celui tâlhărit. Astăzi El ar putea întreba cine este aproapele celui devenit fanatic sau chiar a păcătosului care a îndrăznit să-și deschidă o afacere.

Câte reproșuri făcute prejudecăților și atitudinilor părtinitoare pe care le avem față de cei cu care nu suntem de acord! Aproapele nu este doar cel care ne place, cel care vede lucrurile ca noi. Biserica și iubirea lui Isus nu sunt atât de înguste precum concepțiile noastre. Biserica lui Hristos va fi alcătuită dintr-un Nicodim care l-a căutat noaptea în secret pe Isus, și din câțiva ca Iosif din Arimatea, care a fost un discipol secret a lui Isus de frica evreilor. Vor fi foarte mulți conducători ai bisericii care, deși par adepții unei biserici clar corupte, sunt discipoli secreți ai lui Isus, și nu trebuie să uităm că lui Dumnezeu nu-i pasă de aparențe ci de suflet. Mulți dintre aceștia se vor îndrepta, așa cum a făcut-o Iosif atunci când situația era sumbră pentru biserică. Biserica lui Isus va avea câțiva pescari duri, neșcoliți ca Petru. El l-a urmat pe stăpânul său fără frică, și a considerat

o prea mare onoare să moară ca Isus, așa încât a cerut să fie răstignit cu capul în jos. Biserica lui Hristos va include colectori de taxe – angajați guvernamentali. Sunt atât de mulți oameni aflați la limita creștinismului care îi privesc suspicios pe oricare agent guvernamental sau executor al legii ca pe niște lucrători ai vreunui guvern mondial. Ei mă întreabă, “Ce vei face, Jim, când se vor năpusti asupra ta în elicopterele lor negre?”

Cu siguranță nu am să fug de ei! Domnul meu a înfruntat toată furia și ura pe care regatul lui Satana le-ar fi putut avea împotriva Lui și nu S-a clătinat în fața furtunii, și atunci a câștigat multe inimi. Prin harul Său, nu vreau să văd pe vreun creștin fugind de un asemenea conflict ca și cum nu ar avea altă vină decât aceea de a fi oameni buni și neprihăniți prin acțiunea Duhului Sfânt din inima lor. Dacă cineva vrea să mă aresteze sau să măucidă pentru că sunt creștin poate să o facă, dar numai dacă Domnul meu le-o va permite; pentru că viața mea este în mâinile Lui și nimic nu mi se poate întâmpla fără voia Sa. Totuși, dacă cineva vrea să mă aresteze, atunci vor auzi Evanghelia.

Biserica Lui Hristos va fi alcătuită din unii care erau orbi, leproși, posedați de demoni, care nu-și puteau controla furia, cum am spune noi astăzi, dar în vremea aceea eram numiți fiii tunetului. Ce putere are acest mesaj încât atrage atâția oameni diferiți spre același obiectiv?

Până la urmă toți aceștia vor avea un numitor comun, acela că toți îi iubesc pe ceilalți ca pe ei înșiși. Isus a spus că dacă vă iubiți unul pe altul, atunci toți vor ști că sunteți ucenicii Mei, și dacă acesta este criteriul și cuvintele Lui sunt adevărate, atunci tu și cu mine mai avem multe de făcut dacă vrem să fim vreodată demni de împărăția Lui. Noi nu putem iubi astfel, nu ne putem preface și ca urmare dacă această dragoste este prefăcută în public, nu are nici o valoare. Doar respectându-L pe Hristos, înțelegându-I dragostea și lăsându-L să ne modifice caracterul, dragostea noastră infimă se poate transforma într-o dragoste după chipul și asemănarea Sa. Nu te baza numai pe apartenența la biserică, pentru că nu este suficient. Nu rămâne doar la credințele și teologia ta, pentru că nu este suficient doar să aprobi adevărul. Nu încerca nici măcar să te mulțumești doar cu reformele și stilul tău de viață, crezând că ai obținut ce ți-a pregătit Dumnezeu, pentru că nici acestea nu sunt suficiente. În nici un caz nu te baza pe sprijinul *oricărei* biserici pentru că nu este suficient.

Nu uita, nu cei învățați, nu cei considerați buni, au supraviețuit în vremea lui Hristos. Și declar în fața întregii lumi că dacă tot ce ai sunt doar forme de creștinism, dacă ai reputația unui sfânt, dacă tot ceea ce ai este strădania de a face bine, atunci pe baza istoriei și a relației divine, ești în pericol de moarte, pentru că doar cei care sunt ca stăpânul lor în cuvinte, acțiuni și motivații vor fi salvați în cele din urmă pentru că au învățat să iubească necondiționat.

Să nu credeți că aduc un nou stil de viață și nici nu schimb locul doctrinei și al credinței. Doar le așez la locul lor. Avem nevoie de dragostea Lui. După ce a spus pilda samariteanului, Isus ne-a îndemnat să facem la fel. Cu alte cuvinte, du-te și trăiește într-un tot și spre binele celorlalți.

Cel mai bun exemplu pentru a ilustra acest stil de dragoste este relatarea pe care am auzit-o odată despre Deena și Paul. Este o întâmplare adevărată care s-a petrecut în 1960 și ale cărei rezonanțe încă se mai simt.

Paul era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului; înalt și frumos, fostă vedetă de fotbal, a devenit antrenorul echipei liceului. Nu numai că era perfect din punct de vedere fizic, dar era inteligent și mai mult decât atât, avea caracter. Avea idealuri și principii tradiționale. Când avea 25 de ani, s-a îndrăgostit de regina balului. Era la fel de inteligentă ca el și aveau aceleași principii înalte. Era foarte cunoscută și avea un spirit vivace, lucruri care l-au atras pe Paul și i-au cucerit inima. Erau amândoi evlavioși, și modul în care se curtau era apreciat de întreaga comunitate. Urmău să aibă o nuntă ca în povești și să trăiască fericiți până la adânci bătrâneți ca un cuplu perfect și să crească copiii minunați. Toți știau acest lucru și se așteptau la așa ceva, dar ceva s-a întâmplat dincolo de lumea minunată în care trăiau, un lucru pe care nu-l puteau controla – Vietnam.

Și, bineînțeles, Paul s-a oferit voluntar. Nu trebuia să plece dar își iubea țara și s-a înrolat. Simțea că era dator să-și servească țara pe care o iubea și s-a înscris la cursurile de ofițeri. După ce a absolvit ca locotenent, s-a căsătorit cu Deena. Apoi a fost trimis cu vaporul într-o misiune în jungla Vietnamului, având funcția de conducător al unei patrule de recunoaștere. Și-a dus oamenii în spatele liniilor inamice și au trăit zile întregi în afara protecției forțelor aliate. Înainte de a-și termina jumătate din rondul de serviciu, patrula a fost atacată și Paul a fost atât de grav rănit, încât a fost un miracol că a supraviețuit. Și-a pierdut brațul stâng de

la cot. Mâna dreaptă era zdrobită cu excepția a două degete care se mișcau fără folos și dacă rana de la celălalt braț nu se vindeca repede, exista pericolul de a-și pierde și acest mădular. Poate că a fost mai bine că la început nu putea vedea din cauza rănilor groaznice ale feței și a pierderii ochiului stâng. Șrapnelul l-a desfigurat atât de tare, încât nu i se mai distingeau trăsăturile, dinții îi erau zdrobiți, nasul rupt, și puținel care rămăsese neatins era umflat foarte tare. Coapsele și fesele îi erau străpunse de bucăți de metal dar multe dintre ele au trebuit să fie lăsate acolo unde erau, de teamă că nu ar fi supraviețuit unei operații. Și picioarele îi erau umflate, cu circulația dereglată și infectate. Șansele de a mai putea merge vreodată erau minime.

Cu toate acestea, armata l-a trimis înapoi în Statele Unite, la spitalul cel mai apropiat de casă. Pe drum, s-a întâlnit cu un alt amic de armată care încerca să-l încurajeze, spunându-i: “Stai liniștit, Paul, amice, armata te va repune pe picioare. Armata,” l-a asigurat el, “are cei mai buni medici și doctori din lume.” Răspunsul lui Paul a fost greu de înțeles din cauza buzelor umflate dar a zis resemnat, “Au făcut deja tot ce au putut.” și astfel Paul a venit acasă să înfrunte viitorul.

Deena era nerăbdătoare să-și vadă iubitul. Angajații voiau să o pregătească dar știau ce avea să se întâmple; văzuseră de nenumărate ori situații similare. Soțiile priveau la ce mai rămăsese din bărbatul iubit și fără nici un cuvânt le întorceau spatele și plecau acasă și după câteva săptămâni sau luni, la spital ajungeau documentele prin care își anunțau soțul că intentaseră divorț.

Deena nu era așa. Nici nu i-a trecut prin cap să-l părăsească. Nu avea nimic de câștigat, nu avea nici un rost să iubească un astfel de bărbat, nu? Pentru Deena acesta încă mai era bărbatul de care se îndrăgostise, și chiar dacă fizic nu mai era la fel, înăuntru era același Paul fără cicatrice pe care-l iubea. Cu cât avea mai multă nevoie de ea, cu atât ea îi putea dovedi că-l iubește. Adevărata dragoste depășește dezamăgirea și durerea. Adevărata dragoste rezistă doar pentru binele celuiilalt.

Tu ce-ai fi făcut? Ce faci în cadrul familiei, al bisericii, al casei, în cazul celor care nu sunt ușor de iubit sau care nu ți-ar răsplăti eforturile?

Deena era hotărâtă să-l ajute pe Paul. Își petrecea fiecare clipă cu el. Îi îngrijea rănille și îl spăla. Îl iubea și vroia să fie sigură că el știa acest lucru. Era atât de hotărâtă să stea încontinuu cu el, încât în cele din urmă

asistentele s-au dat deoparte în timp ce ea petrecea nopți întregi îngrijindu-l. Îl iubea cu tot cu cele 31 de operații.

Dumnezeu operează și asupra noastră. Vrei să Mă iubești cu operațiile mele, în timp ce Dumnezeu îmi modelează caracterul, sau mă părăsești dacă nu sunt tot ce crezi că ar trebui să fiu? Dumnezeu încearcă să ne ducă mai departe .

Deena și-a sacrificat timpul său pentru refacerea soțului ei. Suntem oare dispuși să ne sacrificăm timpul pentru a ne îndrepta familiile, legăturile de prietenie, bisericile, sau pur și simplu le întoarcem spatele. Creștinismul nu este o dragoste tolerantă unde orice este permis; este un angajament pentru iubirea principială chiar și a celor care nu par să o merite. Nu înseamnă numai a-L cunoaște pe stăpânul vieții ci și a-I urma pașii. Este un angajament de a iubi în ciuda greșelilor, a diferențelor și dezechilibrelor care intervin între noi. Este un angajament de a-L lăsa pe Duhul Sfânt să troneze în inimile și în viețile fiecăruia fără să te crezi Duhul Sfânt junior.

Dacă ar fi să ne identificăm cu personajele povestirii, noi am fi veteranii din Vietnam. Isus Hristos ar fi Deena. Isus își face simțită prezența de câte ori vrea, de câte ori îl lăsăm și ne îngrijește rănilor. Se uită la mine, cauza pierdută, și spune, Jim Hohnberger, ești neajutorat și fără speranță dar această condiție a ta nu-mi permite decât să-ți dovedesc dragostea mea pentru tine.

Aceasta este Evanghelia salvatoare a lui Isus Hristos. Merge dincolo de cine este bun sau rău, dincolo de doctrină sau apartenență confesională, dincolo de reforme și schimbări ale stilului de viață; merge dincolo de evenimentele sfârșitului și de înțelegerea profetțiilor. Prezintă miezul problemei – dragostea necondiționată. Dumnezeu te cheamă acum cu marea Lui iubire. Îți cere să ai o dragoste ca a Lui pentru cei din jur, nu pentru tine, trăind o viață de alegeri supuse Lui Și lăsându-L pe El să sădescă această dragoste în tine. Aceasta este puterea care va schimba lumea, căci Evanghelia este despre iubirea necondiționată pentru oameni. Este despre *oameni!*

“Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13:34-35)

ALTE CĂRȚI LA EDITURA ZAPPY'S:

Scăpare la Dumnezeu

Autor: **Jim Hohnberger**

180 pagini

Această carte este mult mai mult decât o poveste foarte interesantă. Mult mai mult. Principiul lepădării de sine te va inspira, și va provoca fiecare părticică a ființei tale. Dar dacă dorești o viață creștină autentică și ca Dumnezeu să facă ceva în viața ta, atunci ești gata pentru ceea ce are de spus această carte.

Viață din belșug

Autor: **Jim Hohnberger**

280 pagini

Un plan de 12 săptămâni pentru îmbunătățirea celor mai importante relații.

Cum să ai:

- o viață puternică;
- o căsnicie puternică;
- o familie puternică.

Subiecte uimitoare

Foarte răspândit în SUA acest ciclu de 27 studii biblice a fost conceput de organizația creștină Amazing Facts.

Acest ciclu este format din două seturi de 14 și respectiv 13 broșuri care dezvăluie într-un mod gradat frumusețea și bogăția Sfințelor Scripturi.

Fiecare broșură are 16 pagini, coperti color și imagini alb-negru la interior. Sunt prezentate într-o formă grafică foarte atrăgătoare.

“Biblia spune” este motto-ul care stă la baza prezentării fiecărui subiect în parte. Modul explicit și simplu în care sunt prezentate subiectele, fac din acestea un bun ghid în studiul Bibliei atât pentru cei care fac primii pași cât și pentru cunoscători.

Trâmbița dimineții

Autor: Lewis R. Walton

116 pagini

Scrisă imediat după evenimentele de la 11 septembrie 2001, cartea face radiografia lumii contemporane în lumina profeției biblice, a spiritului profeției și a evenimentelor la care suntem cu toții martori.

- Suntem dispuși să acceptăm restrângerea libertăților civile și religioase?

- Există alternativă la soluțiile politico-religioase care sunt gata să fie puse în aplicare?

- Rezolvă acestea problemele lumii moderne?

Sunt numai câteva întrebări alături de multe altele la care găsim răspuns pe paginile cărții

Revoluție la Vatican

Autor: **Dr. Martin H. Kobialka**

248 pagini

O carte de mare actualitate, captivantă, și fără a avea un stil polemic scoate la lumină multe evenimente necunoscute ale bisericii catolice din Evul Mediu până în zilele noastre. Cum va arăta Biserica viitorului? Sfârșitul plin de speranță al acestei cărți ni-l va dezvălui.

Ultimul tren

Autor: **Morris Venden**

216 pagini

“Ultimul tren” - oferă puncte de vedere noi, revelatoare (unele chiar șocante) asupra problemelor cu care urmează să ne confruntăm în zilele ce vor veni. De fapt “trenul” este singurul lucru imaginar din această carte care ne deschide ochii! Restul istorisirii este tot atât de adevărată cât este viața pe această planetă. Ceea ce veți citi în această carte va influența viața dumneavoastră pentru totdeauna...

PENTRU COMENZI ȘI INFORMAȚII:

Editura Zappy's

Tel. 0244 - 334 775 e-mail: zappys@gmail.com